

Ông Xã Diễn Kịch Quá Giỏi

Contents

Ông Xã Diễn Kịch Quá Giỏi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19: Kết Thúc	67
20. Chương 20: Ngoại Truyện: Tình Yêu, Cát Cánh	70

Ông Xã Diễn Kịch Quá Giỏi

Giới thiệu

Cô cần một người chồng, anh là Gay. Quá hợp cho một cuộc hôn nhân che mắt thiên hạ. Ai cũng vu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-dien-kich-qua-gioi>

1. Chương 1

Đó là một nhà hàng vườn hoa theo phong cách châu Âu rất rộng lớn. Trong sân, còn có một hồ cá, một sân chơi đá banh, có xích đu và ghế nằm, khu sân nhà dùng cơm ở bên ngoài được làm bằng gỗ.

Một người đàn ông đội cái mũ bong bóng ở trên đầu, đứng ở khu dùng cơm bên ngoài, trên người mặc một cái áo sơ mi màu trắng đơn giản, quần tây đen và giày vải. Trên lưng đeo đầy bóng bay hình bảo kiếm, bong bóng gậy pháp thuật, bong bóng hoa, cùng nhiều loại tác phẩm bong bóng khác. Bên hông thì đeo một túi xách đựng một đồng bong bóng chưa thổi đủ màu sắc.

Trước ngực anh ta có một tấm bản đề “Tùy lòng hảo tâm”, trong tay thì đang thổi giúp cậu bé đứng bên cạnh một bong bóng hình hỏa tiễn. Xung quanh anh có vài đứa bé cùng cha mẹ đang đi tới lui, bỏ vào trong ‘hòm tiền thưởng’ vài đồng tiền lẻ và giấy bạc vụn.

“Wow! Lớn quá đi!” Đứa bé nhìn cái hỏa tiễn vừa mới được người đàn ông xếp xong, so với cậu ấy còn to hơn, lớn tiếng khâm phục.

“Bong bóng đại ca, em cũng muốn! Xếp một cái cho em! Xe hơi có được không?” Một bé trai khác kéo kéo tay của người đàn ông hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Người đàn ông nở một cười sáng khoái nói.

“Vậy thì em muốn một chiếc xe hơi màu xanh dương, một chiếc xe hơi thật đẹp! Bự hơn cái hỏa tiễn của cậu ấy!” Cậu bé giang rộng hai tay, kéo ra thật dài.

“Được.” Người đàn ông cười cong con mắt một mí thon dài của mình, gạt đầu không chút nghĩ ngợi

“Ca ca, vậy em cũng muốn, em muốn cây gậy đánh ma giống như cái kia!” Một cô bé gái cũng chạy tới, chỉ chỉ cái bong bóng ở đằng sau lưng người đàn ông

Trong giây lát, người đàn ông bị một đám trẻ vây quanh, không khí ở trong nhà ăn vườn hoa nhộn nhịp vui vẻ, nhưng Lăng Ly ngồi ở trong góc nhà ăn lại không bị ảnh hưởng một tí nào.

Đã mấy tuần rồi, Lăng Ly ngồi cách vài cái bàn, đơn giản là quan sát người đàn ông kia một cách chăm chú.

Bọn nhỏ kêu người đàn ông là “Bong bóng đại ca”, nhưng Lăng Ly biết, “Bong bóng đại ca” tên thật là Doãn Quang Huy, là người biểu diễn bóng bay có hợp đồng với khách sạn vườn hoa này, mỗi chủ nhật đều có mặt ở đây.

Lăng Ly đã quan sát Doãn Quang Huy đã lâu.

Không đúng, chính xác mà nói, cô đã quan sát Doãn Quang Huy vài tuần. Thậm chí, cô còn đi tới nhà hàng, hỏi thăm tin tức của anh ta qua bộ phận công tác bóng bay của Doãn Quang Huy; đợi khi Doãn Quang Huy xong việc bóng bay ở nhà hàng, cô đã từng đi theo sau lưng của anh ta, lặng lẽ theo dõi thử xem anh có những ham mê bất lương nào không, cũng để xác nhận anh ta có phải là ứng cử viên lý tưởng theo ý muốn của mình hay không.

Theo như ngoại hình mà nói, tóc Doãn Quang Huy được cắt ngắn ngắn, da trắng, khi cười thì trên má lún đồng tiền hiện ra, khuôn mặt trẻ con trông rất là trẻ trung.

Nếu không phải nhân viên nhà hàng đã từng nói với Lăng Ly, Doãn Quang Huy đã ba mươi tuổi, là nhân viên hợp đồng bóng bay chính thức với nhà hàng, Lăng Ly tuyệt đối cho rằng anh chỉ là sinh viên đại học đi làm thêm ở nhà hàng mỗi Chủ nhật.

Toàn thân anh tỏa ra khí chất hiền hòa, không có một tí uy hiếp nào, lời nói hành động cũng không giáo hoạt hay là miệng lưỡi trơn tru cùng giả dối lấy lòng người khác, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái. Đây là điểm số ấn tượng dẫn đầu trong vô số những người đàn ông mà Lăng Ly đã từng quan sát.

Về mặt kinh tế mà nói, Lăng Ly muốn tìm một đối tượng không có bối cảnh kinh tế ổn định hay là thế lực hùng hậu, chỉ cần đủ sống qua ngày là được. Tuyệt đối không thể giàu có quá mức, cho nên công việc nghệ sĩ bóng bay của Doãn Quang Huy rất phù hợp với điều kiện này.

Tốt lắm, tuyệt đối không thành vấn đề, chính là Doãn Quang Huy, không còn thời gian để kéo dài do dự nữa rồi, hôm nay cô nhất định phải hỏi, không thể kéo dài được nữa.

Lăng Ly nhìn chăm chăm ánh mắt sáng quắc của Doãn Quang Huy, tay trái cầm cái muỗng khuấy đều ly trà trái cây một cách vô ý thức, mỗi lúc một nhanh, cố gắng tạo ra vẻ trấn tĩnh thản nhiên, nhưng kỳ thật trong lòng bối rối khó khăn, thậm chí làm nước trong ly trà bắn ra ngoài.

Không được! Bây giờ không phải là lúc để hoảng hốt, cô cần phải dũng cảm lên, còn phải quả quyết một chút, kiên cường một chút.

Lăng Ly cầm khăn giấy lên, tiện tay lau lau cái bàn, che giấu suy nghĩ hỗn loạn, đấu tranh với tâm tư kêu gọi bỏ cuộc của mình. Sau khi Doãn Quang Huy kết thúc ở bàn phục vụ, anh đi tới bên cạnh chiếc xe làm việc của mình.

“Xin hỏi, có thể làm trễ nãi một chút thời gian của anh không?” Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, Lăng Ly liền hối hận. Làm ơn! Cô đang nói cái gì vậy? Đây quả thực giống như là lời chào hàng của nhân viên tiếp thị mà!

Lăng Ly cảm thấy hết sức bối rối, trong lòng đang căng thẳng lại càng căng thẳng hơn, tất cả đều biểu hiện ở trên gương mặt xinh đẹp nhưng cứng ngắt.

“Hả?” Đang cúi người bỏ túi công cụ vào trong xe, Doãn Quang Huy quay đầu lại, chạm mắt với Lăng Ly. Khuôn mặt rõ ràng ngạc nhiên vì không ngờ có người kêu mình.

“Xin chào, Tôi tên là Lăng Ly, Lăng trong Lăng Ba, Ly trên đầu có chữ Thảo.” Dù thế nào đi nữa, tự giới thiệu mình luôn là chuyện nên làm.

“... Lăng Ly?” Doãn Quang Huy có chút mơ hồ ngược mắt nhìn Lăng Ly, lục tìm trong trí nhớ, không hề có ấn tượng với cái tên này nhưng mặt của Lăng Ly thì anh nhận ra được.

Anh nhận ra cô là người vẫn hay đến nhà hàng vườn hoa để ăn cơm, ngồi suốt cả một buổi chiều, lặng lẽ xuất hiện, rồi lặng lẽ biến mất. Cho dù trời mưa cũng chọn nơi có mái che ở khu dùng cơm bên ngoài, nhìn chăm chăm không trung như có vẻ có chuyện phải suy nghĩ, nhưng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Có lúc Doãn Quang Huy đi ngang qua bàn của cô, tươi cười hỏi thăm cô có muốn bóng bay hay không. Lúc nào cô cũng mím môi lắc đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm những tác phẩm bong bóng trong tay của anh.

Phụ nữ xinh đẹp luôn luôn để lại ấn tượng sâu sắc cho người đối diện, hướng chi về mặt còn có mấy phần ưu buồn.

Doãn Quang Huy có cảm giác mình đã từng gặp qua Lăng Ly ở một nơi nào đó ngoại trừ nhà hàng vườn hoa, nhưng lại không nhớ rõ cuộc mình đã gặp qua ở đâu.

“Chào cô Lăng, cô khỏe không?” Suy nghĩ một lát, Doãn Quang Huy xoay người đóng cửa xe lại, quyết định đi tới chào hỏi Lăng Ly, tạm thời đem chuyện cô nhìn có chút quen mặt bỏ sang một bên.

“Xin hỏi, anh có thể kết hôn với tôi được không?” Lăng Ly nhìn chăm chú Doãn Quang Huy một lát, hít vào một hơi thật sâu, dứt khoát như giống anh hùng xuống tay mà nói.

“Hả? Cái gì?” Doãn Quang Huy dụi dụi con mắt, gãi gãi lỗ tai, sau đó lại nhéo nhéo bắp đùi mình một cái, xác nhận là cảm giác đau rất bình thường, không tin hỏi lại: “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói... xin hỏi, anh có thể kết hôn với tôi được không?” Lăng Ly nhấn mạnh từng chữ, nói xong rõ ràng nhưng mặt lại không chút thay đổi.

Cô nói rất rõ ràng, rõ đến nỗi Doãn Quang Huy còn tưởng là mình nghe lầm.

Nhưng mà, câu hỏi này thật là kỳ quái, không phù hợp với nguyên tắc nào cả. Ánh mắt của Doãn Quang Huy chăm chú dừng lại ở trên mặt của Lăng Ly, cố gắng nhìn thấu ý tứ của cô.

Bình tĩnh nhìn lại, cô đúng là một cô gái rất xinh đẹp, mặt mũi đoan trang, vả lại cách ăn mặc rất là hợp thời trang.

Tóc cô nhuộm màu nâu đậm, hơi xoăn để xõa dài. Trên người mặc một cái áo màu đỏ rực, cổ chữ U, quần jean ống bó màu xanh, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác len cổ lông màu gạo trắng.

Rõ ràng là phong cách rất đơn giản, nhưng phối hợp trên người của cô lại có cảm giác rất tân thời. Khuôn mặt xinh xắn cùng cơ thể cân đối, cộng thêm cách ăn mặc phù hợp khiến cô càng xuất sắc hơn, dễ dàng nổi bật trong đám đông.

Nhưng mà, diện mạo xinh đẹp và biết cách ăn mặc đều không có nghĩa là trạng thái thần kinh của cô không có vấn đề... Tại sao cô lại vô duyên vô cớ chạy tới hỏi một người xa lạ như anh có muốn cùng nhau kết hôn hay không?

Cách nói chuyện cứng nhắc của cô giống như là nói chuyện với tội phạm. Cho dù đổi lời đối thoại thành _____
“Thưa ông, chúng tôi nghi ngờ ông đã giết người, xin theo chúng tôi về đồn cảnh sát một chuyến.” _____
cũng không thấy có gì lạ.

Giọng điệu nói chuyện này quá bình tĩnh, bình tĩnh giống như là để che giấu sự bối rối. Nếu không phải là bị thua khi chơi ‘Sự Thật hay Có Dám’, thì chính là tiết mục lừa gạt của đài truyền hình tìm anh làm tối tượng phải không?

“Tại sao tôi phải kết hôn với cô? Không đúng... Tôi nên hỏi, tại sao cô muốn kết hôn với tôi? Đây là tiết mục lừa gạt? Hay là cô đánh cuộc bị thua?” Nhìn thẳng vào mắt của Lăng Ly, Doãn Quang Huy thẩn thẩn hỏi.

“Không phải.” Lăng Ly lắc đầu, trịnh trọng nói rõ: “Tôi thề, tuyệt đối đây không phải là trò chơi chĩnh người gì đó đâu, lại càng không có liên quan tới bất kỳ tiền đánh cá nào. Tôi thật sự là cần một người đàn ông để kết hôn. Tôi chỉ là muốn đến sở hôn thú đăng ký kết hôn, tuyệt đối không phải là muốn chơi đùa.”

“Tại sao?” Sắc mặt cô nặng nề, giọng nói nghiêm túc, không hề có ý đùa giỡn. Nói như vậy... không lẽ là đầu óc có vấn đề sao? Doãn Quang Huy khề lui về phía sau nửa bước, dò xét hỏi thử.

“Tôi phải thoát ly ra khỏi gia đình của mình.” Lăng Ly mấp má môi, giống như cảm thấy sự bực bực như thể rất là bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không thẳng thắn.

Dù sao, yêu cầu người ta kết hôn với cô vốn là chuyện rất là vô lý. Mà cô thì đang tìm Doãn Quang Huy để giúp đỡ, nên cô có nghĩa vụ khiến cho Doãn Quang Huy hiểu được tình cảnh của cô. Mặc dù cô không hề muốn đề cập tới lý do của gia đình.

“Tại sao? Gia đình của cô như thế nào?” Bất luận từ giọng nói hay từ thái độ của cô, Doãn Quang Huy đều không có cảm thấy cô là người có vấn đề về mặt tinh thần...

Chỉ là, bây giờ có kết luận thì e là còn quá sớm. Dù sao, anh cũng không có chương trình kế tiếp, không bằng cứ tiếp tục hỏi cho ra lẽ. Nếu như cô thật cần người giúp đỡ, ít ra anh cũng không có thẹn với lương tâm.

“Tôi muốn thoát ly khỏi cha tôi.” Mặt của Lăng Ly không chút dao động. Câu trả lời thì ngắn gọn nhưng tràn đầy ý tứ, không để lộ tâm tư.

Thoát ly cha? Thoát ly cha có thể có rất nhiều nguyên nhân, thí dụ như bị bạo lực gia đình, bị ngược đãi tinh thần, tệ hơn nữa, có thể là bị xâm phạm cơ thể. Nhưng mà...

“Vậy thì tại sao chỉ có thể kết hôn? Cô có thể không liên lạc với cha cô nữa, có thể bỏ nhà đi, thậm chí còn có thể biến mất khỏi thế gian, cả đời không qua lại với cha cô nữa. Cần gì phải dựa vào chuyện kết hôn để thoát ly gia đình?” Doãn Quang Huy khoanh tay trước ngực nhìn cô.

Bề ngoài, Lăng Ly nhìn khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, đã là người trưởng thành có thể tự bảo vệ mình, không giống như những thiếu nữ vị thành niên phải dựa vào cha mẹ hay người giám hộ, thì nên có biện pháp giải quyết khác, không nên tìm người xa lạ để kết hôn.

Lăng Ly im lặng một hồi, không trả lời ngay lập tức.

Doãn Quang Huy thắc mắc nhiều hơn so với tưởng tượng của cô, khiến cô có chút bối rối. Nhưng nghĩ lại thì người bình thường nên có những nghi vấn này. Cô không nên trách cứ Doãn Quang Huy đã hỏi quá nhiều.

“Tôi và cha đã sống nhiều năm nương tựa lẫn nhau. Sau khi cha tôi thất nghiệp lúc còn trẻ, tôi vừa đi học vừa đi làm.” Do dự một chút, Lăng Ly quyết định nói rõ sự thật. Cô vô ý thức vừa ôm má của mình vừa nói, vô tình tiết lộ sự khốn trương của mình.

“Hừm?” Cho tới bây giờ, những điều nghe được rất là bình thường, Doãn Quang Huy chăm chú nhìn Lăng Ly, im lặng đợi cô tiếp tục nói.

“Nhưng kể từ khi tôi chính thức ra đời làm việc, thu nhập ổn định, tình trạng say rượu của cha càng ngày càng nghiêm trọng, lại còn đòi tiền chi phí sinh hoạt mỗi ngày một lớn. Sau này tôi mới biết được ông ấy bắt đầu cờ bạc... Tháng trước, ông ấy cầm sổ tiết kiệm và con dấu của tôi đi ngân hàng rút ra toàn bộ tiền mà tôi đã để dành nhiều năm nay, thua sạch toàn bộ.” Giọng nói của Lăng Ly càng ngày càng cứng ngắt, tâm tư càng ngày càng khấn trương, nhưng lại không thể không ép mình nói tiếp.

Không sao cả, Doãn Quang Huy chỉ là người lạ, nếu như cuối cùng anh không muốn giúp đỡ, cho anh biết những chuyện này cũng không sao. Lăng Ly thuyết phục mình cố gắng giữ được bình tĩnh.

“Không có sự đồng ý của cô?” Sống trong một gia đình hòa thuận vui vẻ, Doãn Quang Huy không thể tưởng tượng nổi.

“Đương nhiên.” Nếu cha hỏi qua ý kiến của cô, cô tuyệt đối sẽ hỏi tới số tiền này dùng để làm gì. Cô dành dụm cực khổ nhiều năm nay mới được bấy nhiêu tiền, làm sao có thể để cho cha lấy đi đánh bài được chứ?

“Ông ấy làm sao có thể lấy được sổ tiết kiệm và con dấu của cô?” Suy nghĩ một lúc, Doãn Quang Huy hỏi một câu có lý.

“Hắn làm sao sẽ bắt được người sổ tiết kiệm cùng con dấu?” Suy tư chốc lát, Doãn Quang Huy suy luận hỏi.

“Lục soát toàn bộ.” Lăng Ly suy nghĩ một chút, rồi bổ sung một câu. “Chúng tôi ở chung một chỗ, tôi không có nghĩ rằng ông ấy sẽ làm như vậy, cho nên không có khóa lại tủ sắt hay là mang đi với tôi. Nói cho đúng thì quả thật tôi cũng có chút sơ sót.”

2. Chương 2

Doãn Quang Huy hơi nghiêng đầu, trầm ngâm một lát. Từ lúc Lăng Ly nói chuyện cho tới bây giờ, cô nói chuyện rành mạch rõ ràng, không có vẻ gì cực đoan nóng nảy, cho nên có thể loại bỏ sự nghi ngờ về bệnh tâm thần. Nhưng mà, bây giờ kết luận vẫn còn quá qua loa, suy nghĩ kỹ một chút, có rất nhiều điều nhỏ nhặt anh vẫn còn chưa hiểu.

“Vậy chuyện này và chuyện cô muốn tìm người để kết hôn có liên quan gì?” Doãn Quang Huy hỏi một trọng điểm mà anh không hiểu nhất.

“Cha tôi nói, dù thế nào đi nữa, tôi chỉ là một người con gái. Tôi không muốn ông ấy đỡ trò ‘sư tử ngoạm’ (tham lam, được một lần thì lần sau sẽ đòi hỏi nhiều hơn), tùy tiện đòi lấy đối với tôi. Điều này không có nghĩa là tôi không muốn phụng dưỡng ông ấy. Dù sao quan niệm của ông ấy vẫn còn rất bảo thủ, vẫn còn ý tưởng con gái gả ra ngoài như là bát nước đổ đi. Ông ấy đã nói rất nhiều lần, sau khi tôi kết hôn thì sẽ không tùy tiện đòi tiền tôi nữa. Cho nên tôi nghĩ, chỉ cần tôi kết hôn, ông ấy sẽ bớt quấy rầy. Ít ra, tôi sẽ có lý do chính đáng không ở chung với ông ấy nữa. Như vậy ông ấy sẽ không lấy được sổ tiết kiệm và con dấu của tôi một cách dễ dàng...”

“Ý của cô là, cô không phải chỉ cần tôi theo cô đi đăng ký kết hôn, mà còn phải sống chung với nhau?” Anh vốn cho rằng Lăng Ly chỉ muốn hai người tùy tiện đi đăng ký rồi dần xếp một cuộc hôn nhân giả tạo. Không ngờ lại còn phải ở chung với nhau? Doãn Quang Huy hết hồn.

“Không, không. Tôi chỉ muốn cho cha tôi nghĩ rằng chúng ta sống chung với nhau. Tôi có thể tự mình thuê phòng, một người ở, anh không cần phải ở chung với tôi.” Lăng Ly vội vàng khoát tay, lập tức giải thích. Trên thực tế, cô cảm thấy tự do hơn nếu không phải cần sống chung với chồng giả.

“Tại sao cô không tìm người quen biết để giúp một tay?” Nếu những lời cô nói là thật, thì Doãn Quang Huy rất thông cảm cho cô. Nhưng cô phải có bạn học nam thân, đồng nghiệp nam, hay bạn bè là con trai chứ? Cần gì phải đi hỏi người không quen biết?

Lăng Ly liếc mắt nhìn Doãn Quang Huy một cái, ánh mắt thoáng qua nhẹ nhàng, trên môi hiện ra nụ cười hết sức trong suốt lại có chút tự chế giễu “... Tôi nói không biết nói làm sao.”

Bởi vì rất tự ti, cho nên cô muốn bảo vệ chút tự ái còn sót lại. Có những lời nói với người xa lạ thì thẳng thắn chân thành, so với nói chuyện với người quen thì đơn giản hơn nhiều.

Ít ra, cô có thể an ủi mình, nếu Doãn Quang Huy không đồng ý, về sau hai người bọn họ đường ai người đó đi, có thể sẽ không gặp lại, cũng không làm tổn thương tự ái hay vấn đề sĩ diện.

“Tôi làm sao biết được lời nói của cô là thật hay giả? Biết đâu những chuyện cô nói đều là bịa đặt thì sao?” Doãn Quang Huy chậm rãi nhướn một cái chân mày.

“Anh hoài nghi như vậy cũng không phải là không có lý, nhưng mà... Nếu anh đồng ý, anh có muốn đi về nhà với tôi một chuyến không? Sau khi anh gặp được cha của tôi, anh sẽ biết rõ những gì tôi kể về hoàn cảnh gia đình của tôi đều là thật, không hề gạt anh.”

“Khoan đã! Cô nói là đi về nhà cô? Bây giờ?” Lời đề nghị này quả thật là ngoài dự đoán của người ta mà! Cô cũng biết thức thời quá đi chứ?

“Đúng vậy!” Không hề do dự, Lăng Ly trả lời. Cô không hiểu tại sao Doãn Quang Huy lại ngạc nhiên như thế. “Thật ra mà nói, trước đó vài ngày, tôi đã nói với cha tôi là tôi đã có đối tượng rồi. Nếu như anh xuất hiện, cha tôi nhìn thấy người thì sẽ dễ dàng tin tưởng là tôi sắp phải kết hôn.”

Điều này anh hiểu được, nhưng mà...

“Trông cô rất gấp gáp, vì sao vậy?” Có người gấp gáp muốn gả mình đi như vậy sao? Từ đầu tới cuối, đây không phải là một âm mưu chứ là gì?

“Bởi vì...” Lăng Ly ngấp ngừng. “Tôi đã dùng hết dũng khí của mình mới quyết định mở miệng hỏi anh. Vậy, nay anh đã hỏi, tôi không muốn tiếp tục kéo dài nữa.” Càng kéo dài, cô càng sợ mình sẽ chịu không nổi.

Khi không cô phải tìm kiếm một người xa lạ để giúp đỡ, dùng hôn nhân để thoát khỏi sự dướng dục từ nhỏ tới lớn của gia đình cô, lấy chồng để trốn tránh người cha tham lam không bờ bến... Cô thật chán ghét bản thân mình như thế này.

“Đợi chút, tại sao là tôi? Trước kia cô đã hỏi người khác chưa?” Nếu Lăng Ly nói cô phải dùng hết can đảm mới mở miệng hỏi anh, vậy thì anh cũng nên biết tại sao Lăng Ly lại chọn anh chứ? Hay là cô ‘loạn thương đả diệu’, gặp đàn ông nào cũng hỏi?

“Trước đây tôi chưa từng hỏi qua người khác. Về phần tại sao tôi tìm anh, ách... đó là bởi vì...” Lăng Ly nuốt nước miếng, cố gắng tự mình giữ vững vẻ mặt bình tĩnh, cuối cùng, bộ dạng thư giãn hiện ra vẻ lúng túng.

Cô nên nói như thế nào đây? Tại vì diện mạo của Doãn Quang Huy rất hợp mắt, mới nhìn cảm thấy thật gần gũi, dường như lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ người khác? Hay là nói, cô không muốn tìm một đối tượng có một sự nghiệp tràn đầy hứa hẹn?

Không được, lý do trước có vẻ không thích hợp, lý do sau lại đụng chạm tự ái của người ta. Lăng Ly mím môi vài lần, trong giây lát không tìm được câu trả lời thích hợp.

“Tại sao cô không tìm một đối tượng vừa có tiền vừa có địa vị ở trong xã hội để kết hôn?” Thấy cô lâu quá không trả lời, Doãn Quang Huy chủ động hỏi.

Anh nên để ý đến chuyện này. Cho dù những gì Lăng Ly nói là sự thật, hoàn cảnh gia đình của cô quả thật là có vấn đề, cần người trợ giúp. Nhưng điều này cũng có thể là cái cớ Lăng Ly dùng để lại gần anh, mục đích là xuất thân và tài sản của anh.

Phải, anh nói không có sai, chính là xuất thân và tài sản.

Tuy nhiên người trong nhà hàng vườn hoa không biết anh căn dặn kẻ dưới, anh là chủ quản bộ phận bong bóng hơi, nhằm để che giấu thân phận thật sự của mình đối với người ngoài. Nhưng anh đúng là một trong những người chủ quản thế hệ thứ hai của tập đoàn mỹ phẩm Nghiên Dạng, cũng là người mà mọi người thường hay nói, cậu ấm trong một gia đình giàu có, mới sinh ra đã được ngậm muỗng vàng trong miệng.

Anh ôn hòa khiêm tốn, ít khi bộc lộ thân phận, người ngoài không biết bối cảnh gia đình của anh cũng không phải là chuyện kỳ quái. Mà cuối tuần Chủ Nhật, anh lại cởi bỏ âu phục, thuận theo tính tình giản dị, làm một người nghệ sĩ lang thang tự do tự tại, cũng là niềm vui thú lớn nhất trong sinh hoạt thường ngày của anh.

Doãn Quang Huy chưa bao giờ cho rằng sở thích bong bóng bay vô hại này sẽ có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với cuộc sống của anh. Ai mà biết được tự nhiên khi không chạy ra một Lăng Ly hỏi anh có muốn kết hôn hay không?

Cho nên, có thể là tình cảnh của Lăng Ly thật thảm thương, nhưng cũng có thể cô tiếp cận anh vì mục đích khác; cũng có thể là cô tìm hiểu qua nhiều đường dây khác nhau mà biết được thân phận của anh; vì tài sản của anh mà tỉ mỉ bày mưu lập kế, một bước trở thành thiên nga?

Nghĩ đến đây, Doãn Quang Huy nhú mày. Mà Lăng Ly thì lại không biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì, cảm đầu cảm cổ cảm môi, lo lắng phiền não không biết trả lời câu hỏi của anh như thế nào.

“Như vậy, ưm... Tôi không thể tìm một người có tình trạng kinh tế quá tốt...” Không đúng! Nói như vậy không được! Lăng Ly suy nghĩ một chút rồi vội vàng đổi lời nói. “Ý của tôi là, tôi không thể tìm một người có sự nghiệp đầy hứa hẹn...” Không phải! Cô đang nói cái gì vậy chứ? Nói như vậy không phải càng hư chuyện sao? “Tôi không phải cảm thấy công việc bong bóng bay này không có tiền đồ, xin anh ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm!” Khoan đã! Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi chứ?

Lăng Ly vuốt vuốt tóc bên má, thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Ý của tôi là, tôi cũng từng làm công việc có tính chất như vậy, so với công việc nghệ sĩ bong bóng bay cũng giống nhau lắm. Cho nên anh đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối không có ý xem thường nghệ sĩ bong bóng bay.” Sau một hồi hốt hoảng lúng túng, Lăng Ly tém tém mái tóc bên má lại một cách chỉnh tề, hết sức nghiêm túc trịnh trọng nói rõ, mồ hôi trên trán rịn ra.

“Đừng lo, tôi không có hiểu lầm, cô cứ nói tiếp đi.” Lăng Ly bỗng nhiên hốt hoảng, so với phản ứng trầm ổn bình tĩnh của cô thì lại quá khác biệt, không hiểu sao Doãn Quang Huy cảm thấy buồn cười, khóe miệng nhếch lên, mi tâm giãn ra.

Giống như là cô đang lo lắng, muốn làm giảm bớt tự ái của anh vậy... Cho nên, cô thật không biết thân phận của anh? Hay là đóng kịch quá giỏi?

Nếu đây quả thật là cô lo lắng thật lòng, không phải ảo tưởng đến tài sản của anh, lấy lui làm tiền, cố làm ra vẻ bí mật, như vậy, anh thật là thích sự ám áp và thành khẩn của cô.

Xuất thân từ thế hệ giàu có thứ hai, anh đã sớm thấy có người đổ mắt tía tai, đổ kị, trong lời nói tràn đầy khinh thị mỉa mai, nhưng lại không thể oán trách họ; còn đối với thân phận nghệ sĩ bong bóng bay mà nói thì mọi người không có ấn tượng đẹp đẽ gì cho lắm với một người nghệ sĩ lang thang thu nhập không ổn định, anh cũng đã sớm tập thành thói quen. Cho nên trái lại, cô là người đầu tiên lo lắng làm tổn thương anh.

Cô nói cô cũng từng làm công việc có tính chất như vậy, không biết cô làm nghề gì? Đối với Lăng Ly, Doãn Quang Huy đã bắt đầu có chút ấn tượng tốt và tò mò.

“Tôi... à, phải nói thế này, tôi lo lắng nếu như mình kết hôn với một người có mặt mũi, ngoại trừ hào môn khó lường, tôi không thể nào gánh vác; quan trọng nhất là, tôi sợ cha tôi sẽ lợi dụng bên chồng của tôi. Lúc trước cũng vì tôi bắt đầu làm có tiền nên ông ấy mới đòi càng ngày càng nhiều... Nếu như thu nhập của chồng tôi cao hơn, lại rộng rãi, ông ấy sẽ vì vậy mà gây ra nhiều phiền phức cho anh ấy...”

Mặc dù mới vừa rồi phải đề cập tới chuyện xấu hổ ở trong nhà, Lăng Ly vẫn cảm giác có trách nhiệm giải thích, khiến cô không được tự nhiên, theo bản năng bắt đầu tém tóc bên má lại.

“Thì ra là như vậy.” Doãn Quang Huy để ý tới phản ứng rất nhỏ của Lăng Ly lúc cô khẩn trương. Anh suy nghĩ nghiêm túc một hồi, rồi quyết định tin những gì Lăng Ly nói.

Coi như Lăng Ly có người cha bởi vì uống rượu quá nhiều mà nhất thời kích động lấy hết tiền dành dụm của cô ở ngân hàng. Nhưng anh không dám bảo đảm một ngày nào đó, bởi vì ông ta uống mấy ly rượu vào bụng mà chạy đi kiếm con rể để mà đòi tiền.

Suy nghĩ của Lăng Ly tuy có vẻ tàn nhẫn, nhưng không phải là không có lý.

“Văn phòng bong bóng bay và công việc nghệ sĩ bóng bay rất tốt, thu nhập có lẽ cũng rất cao. Nhưng đối với cha của tôi mà nói, theo quan niệm truyền thống của ông ấy thì đây không phải là công việc có thể kiếm ra được nhiều tiền. Tôi muốn vì vậy mà có thể tránh được những rắc rối không cần thiết. Anh hỏi tôi vì sao lại chọn anh? Đó là vì nhìn thấy anh là một người tốt, tôi đoán là anh sẽ nghe những lời tôi nói. Cho dù anh không giúp được, ít nhất cũng sẽ không làm cho tôi cảm thấy khó chịu...”

Lăng Ly tiếp tục nói, càng nói lại càng khấn trương, không kìm chế được mà bắt đầu vuốt vuốt tóc bên má. Ánh mắt của Doãn Quang Huy thật khó mà thoát khỏi hành động nhỏ nhặt nhưng lại quyến rũ này của cô.

Mặc dù miệng của cô nói chuyện bình thản, vẻ mặt cũng có rất ít sơ hở, nhưng có thể nhìn ra những hành động vô ý thức của cô có lẽ là vì muốn che dấu sự sợ hãi của mình. Quá bình tĩnh tự chủ sẽ trở thành uống công vô ích.

Chỉ có điều, rốt cuộc cô vì bộc lộ hoàn cảnh của gia đình ột người xa lạ, muốn cùng người xa lạ này kết hôn, nên mới cảm thấy khấn trương? Hay là cô khấn trương bởi vì phải dụ dỗ, bày mưu lập kế cho anh sụp đổ?

Doãn Quang Huy cảm thấy anh cần quan sát nhiều khía cạnh hơn, không thể nào tin tưởng Lăng Ly ngay lập tức. Dĩ nhiên là không thể đồng ý yêu cầu kết hôn giả của cô được.

“Cô Lăng à, tôi vẫn cảm thấy chuyện kết hôn giả nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, quyết định qua loa thật là lỗ mãng, nên bàn bạc kỹ càng hơn. Cho nên thật là xin lỗi, tôi không thể nào giúp cô được.” Ngẫm nghĩ một hồi, Doãn Quang Huy mới mở miệng như vậy.

Câu trả lời của Doãn Quang Huy hoàn toàn không khiến người ta bất ngờ. Yêu cầu kết hôn giả với cô quả thật là làm khó người khác. Chỉ là... không tránh làm cho Lăng Ly cảm thấy hết sức thất vọng.

“Được rồi... tôi hiểu. Cảm ơn anh đã nghe tôi nói nhiều như vậy... Cảm ơn anh nhiều lắm, xin lỗi đã làm trễ nãi quá nhiều thời gian của anh.” Lăng Ly không che dấu được sự mất mát ở trong lòng, hai vai sụp xuống, nói xin lỗi và cảm ơn với Doãn Quang Huy rồi xoay người lập tức bỏ đi.

Cô từ từ bước đi thong thả, bóng lưng xa xa rất buồn bã, buồn đến nỗi Doãn Quang Huy cảm thấy đau lòng dùm cô một cách không tự chủ được.

Nhưng mà, người bình thường sẽ không ai đồng ý một yêu cầu như thế cả, phải không?

Huống chi, có lẽ qua k55hỏi góc đường kia, cô sẽ gọi điện thoại cho đồng đảng âm mưu lấy sắc gạt người, báo cáo kế hoạch của cô đã thất bại, rồi sau đó sẽ thảo luận mục tiêu kế tiếp, hay là bước kế tiếp sẽ làm cái gì. Anh kh98ông cần phải đồng cảm nhiều như thế.

Nhưng mà, nếu như cô thật sự là một cô gái đơn thuần cần sự giúp đỡ thì sao?

Không phải là anh đã phụ lòng một người con gái vất vả lắm mới có can đảm quyết định27 tìm người xa lạ để giúp đỡ?

Doãn Quang Huy nhíu mày, càng đoán càng lo lắng.

Được rồi, xem ra trở mắt không giải quyết chuyện này thì trong lòng sẽ không yên vài ngày.

Nhìn bóng lưng của Lăng Ly, Doãn Quang Huy quả quyết lấy điện thoại di động ra, liên lạc với bảo vệ cá nhân, sau đó đi theo sau.

3. Chương 3

Lăng Ly đứng ở trước cửa nhà người ta ngẩn người một hồi lâu.

Sau khi rời khỏi nhà hàng vườn hoa, cô bấm điện thoại nhưng không có ai trả lời, kẻ điện thoại bên tai, bỏ xuống, rồi vội vàng bỏ điện thoại vào trong túi. Cô đi bộ một lúc nữa, sau đó đi vào một cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn. Cô lại thông thả đi đến trước một căn hộ nhà trệt cũ kỹ đến nỗi khiến người ta hoài nghi có nên phá bỏ nó hay không. Sau khi cắm chìa khóa vào lỗ, cô đứng yên như pho tượng.

Chuyện gì chứ? Đây không phải là nhà của cô sao?

Không lẽ đây là nơi bọn đồng lõa của cô tụ tập?

Cô do dự cái gì chứ?

Là bởi vì không hoàn thành nhiệm vụ, không biết làm sao báo cáo với đồng bọn, cho nên mới chần chừ sao?

Bởi vì không biết động cơ của cô là gì, cho nên Doãn Quang Huy mới sai bảo vệ theo dõi cô đến đoạn đường này.

Ngoại trừ cô đứng trước cửa chần chừ không rõ nguyên do, những chuyện còn lại rất bình thường xuôi xẻ, không có chỗ nào khả nghi.

“Thiếu gia?” Người bảo vệ vẫn đi theo Doãn Quang Huy mở miệng hỏi thăm, chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Sau khi nhận được điện thoại của Doãn Quang Huy, anh hấp tấp lái xe tới hội hợp với Doãn Quang Huy. Mà Doãn Quang Huy thì ra lệnh anh phải đuổi theo người con gái này, nhưng lại không nói rõ lý do vì phải theo dõi cô ấy.

“Tôi còn chưa biết bối cảnh của cô ấy, có mục đích gì. Tóm lại, chúng ta cứ ngồi đây quan sát, tùy cơ ứng biến.” Có lẽ, nên điều tra thân thế của chủ nhà một chút.

Doãn Quang Huy chỉ chỉ số nhà của ngôi nhà cũ kỹ. Anh bảo vệ lập tức hiểu ý, ghi xuống địa chỉ và số nhà. Hai người tiếp tục duy trì một khoảng cách không dễ phát hiện, yên lặng quan sát Lãng Ly.

Lãng Ly liên tục nhìn cánh cửa màu đỏ của căn nhà cũ kỹ, tim đập hỗn loạn mất hồn. Cho đến khi tiếng động quấy nhiễu vang ra từ phía sau cửa, cô ép sát lỗ tai vào cánh cửa, nghe không tới mấy giây thì mặt mày lộ ra vẻ hốt hoảng, lật đặt vịn cái chìa khóa đã sớm đứt vào trong lỗ, chạy vọt vào trong nhà, quên cả đóng cửa lại.

“Đi xem thử.” Về mặt kinh hoàng quá cỡ của cô khiến người ta khó hiểu, Doãn Quang Huy lên tiếng trước.

“Dạ, thiếu gia.” Anh bảo vệ theo Doãn Quang Huy đi về phía trước. Hai người mới vừa tới gần cửa trước thì nghe một loạt tiếng va chạm, la hét ầm ĩ...

“Cha, cha không cần lục lợi nữa! Trong nhà đã không còn tiền. Mấy ngày trước cha đã rút sạch tiền trong sổ tiết kiệm của con rồi, cha không nhớ sao?!” Lãng Ly nhìn đồ đạc lộn xộn trong phòng khách rồi lật đặt nói.

“Tiền tiết kiệm của mày? Mày còn dám nói với tao tiền tiết kiệm của mày?! Tổng cộng chỉ có ba mươi mấy vạn, mày đã ra ngoài làm việc hơn mấy năm nay, làm sao chỉ còn lại có ba mươi mấy vạn?!” Cha Lãng gào thét.

“Cha! Ba mươi vạn không phải là ít. Mỗi tháng chúng ta chi tiêu...” Lãng Ly nói nửa chừng thì hít vào một hơi sâu rồi thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thôi, cha, cha uống say rồi, khi nào cha tỉnh táo một chút thì chúng ta mới nói chuyện đi.”

“Nói? Nói chuyện gì? Không có tiền thì lấy gì mà nói!” Mùi rượu trên người cha Lãng càng lúc càng nồng, cất giọng kêu gào. “Tao biết rồi, mày và mẹ mày đều hạ tiện giống như nhau, lấy tiền đi nuôi trai ở bên ngoài, cho nên mới không còn tiền ở trong nhà, có phải hay không!?”

“Cha! Cha lại nói bậy cái gì nữa đây? Mẹ không có làm những chuyện đó! Con cũng không có!” Nghe người mẹ thân yêu của mình bị chửi bới, Lãng Ly mở miệng phản đối.

“Giỏi mà, nuôi mày lớn tới bây giờ để mày cãi lại tao hả!” Cha Lãng vô cùng tức giận, cầm đồ dùng ở trên bàn lên, liên tục ném về phía Lãng Ly.

“Cha! Cha đừng gây loạn nữa!” Lãng Ly né được cái gạt tàn thuốc đang bay tới, nhưng lại không tránh được ly nước theo sau. Ly thủy tinh xệt qua trán của cô, va vào vách tường sau lưng cô vỡ vụn.

Trong phòng truyền tới nhiều tiếng va chạm kịch liệt, Doãn Quang Huy và anh bảo vệ nhìn nhau, cùng nhau đi đến cửa sau dò xét. Không nhìn thì còn đỡ, vừa đến gần thì thấy đồ đạc lung tung trên mặt đất, cha Lãng vung tay tát vào mặt Lãng Ly một cái.

“Chạy à? Mày chạy đi! Xem hôm nay làm sao tao đánh chết cái con hạ tiện ăn cháo đá bát này!” Đồ vật trên bàn liên tiếp bị ném hệt, cha Lãng hoàn toàn mất khống chế, giơ tay muốn tát thêm một bạt tai nữa.

Lãng Ly vừa mới bị đánh một cái bạt tai đầu óc còn choáng váng, đau đến nỗi ứa nước mắt. Nhưng cô không rảnh quan tâm tới chuyện này nữa, cô ngồi xồm xuống, liếc mẠng bảo vệ cái đầu của mình, kêu lên thảm thiết. “Cha đánh chỗ nào cũng được, nhưng đừng đánh mặt của con! Ngày mai con còn phải đi làm, không chụp hình được thì cha cũng không lấy được tiền!”

“Mày còn dám nói đi làm với tao? Nói cái gì tiền!” Cha Lãng càng nghe càng tức giận, tỆ hơn nữa là tính kéo mái tóc của Lãng Ly, đập đầu cô vào tường.

Thấy cảnh tượng kinh dị trước mắt, Doãn Quang Huy không nghĩ ngợi quá nhiều, xông lên phía trước kéo tay cha Lãng ra.

“Này! Ông đừng khinh người quá đáng!” Đập đầu giống như thế này không bị chấn thương sọ não mới là chuyện lạ đó!

Cha Lãng xoay người lại, nhìn chằm chằm Doãn Quang Huy một cách hung tợn, quơ tay quơ chân chỉ anh. “Mày là đứa nào? Mày vào nhà tao làm cái gì? Tao đang dạy con gái của tao, mắc mớ gì tới mày? Tao...”

Bịch... Anh bảo vệ vung tay chém mạnh con dao xuống nhanh như chớp, cha Lãng ngã kêu lên một tiếng rồi ngã bịch xuống đất bên cạnh Lãng Ly đang run sợ.

“Cha?!” Lãng Ly chớp chớp đôi mắt vẫn còn dư âm của sự sợ hãi, theo bản năng chạy vội tới bên cạnh cha của mình, ngược mặt trốn tránh mắt nhìn Doãn Quang Huy, vừa chỉ chỉ người đàn ông ở bên cạnh anh.

“Doãn Quang Huy? Anh... Anh là ai? Tại sao các người vào nhà tôi!”

Cô thấy hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong nhà mình, trong khoảnh khắc không biết có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Không cần lo lắng cho cha của cô, chỉ là hôn mê tạm thời, cứ để cho ông ấy ngủ một giấc. Nếu cô Lãng vẫn còn lo lắng thì đợi sau khi ông tỉnh dậy, có thể dẫn ông ấy đi bệnh viện kiểm tra tổng quát. Dù sao cha cô uống nhiều rượu như vậy, chức năng hoạt động của gan mới làm người ta lo lắng.” Bác sĩ tư nhân được Doãn Quang Huy mời tới khám bệnh, bình tĩnh nói với Lãng Ly sau khi chuẩn đoán sơ qua bệnh của cha Lãng.

“Cám ơn bác sĩ, tôi hiểu.” Mặc dù đoán được người đàn ông bên cạnh của Doãn Quang Huy không ra tay quá nặng với cha, nhưng nhìn thấy cha mình té xỉu, Lãng Ly có chút lo lắng. Đến khi bác sĩ nói xong, cô mới thấy trong lòng bớt đi gánh nặng.

Nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

“Bác sĩ, tôi đưa ông ra ngoài.” Thấy bên trong đã không còn việc gì, anh bảo vệ bên cạnh Doãn Quang Huy đưa bác sĩ ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Doãn Quang Huy, Lãng Ly và cha Lãng đang hôn mê, vô cùng yên tĩnh.

Doãn Quang Huy nhìn Lãng Ly đang ướp đá lên gương mặt sưng đỏ của cô, nhớ tới tình thế nguy ngập, cô kêu gào cha Lãng “Đừng đánh lên mặt con”, anh đưa tay ra xoa xoa lên trán và gương mặt của cô, lo lắng hỏi: “Cái này ảnh hưởng đến công việc của cô sao?”

“Chắc là không.” Lãng Ly lắc đầu. “Cái trán chỉ bị trầy da, hóa trang che kín là được; nếu má trái sưng nhiều quá thì chỉ chụp hình má phải; đương nhiên là phải dựa vào tay nghề của nhiếp ảnh gia vắt óc tìm một góc độ phù hợp... Ồ, đúng rồi, tôi quên nói cho anh biết, tôi là người mẫu trên mạng.

Lãng Ly dùng sức dÈ lên cục đá ở bên má, giống như làm như vậy có thể ép chỗ sưng đỏ trở về nguyên dạng, suy nghĩ một chút, rồi lại bỏ sung nghề nghiệp của mình.

Người mẫu trên mạng? Hèn gì Doãn Quang Huy thấy cô quen mặt, cũng biết vì sao cô nói tính chất công việc và nghệ sĩ bóng bay có điểm giống nhau.

“Khó trách tôi có cảm giác đã từng gặp cô ở đâu.” Có lẽ là anh đã từng nhìn thấy hình của Lăng Ly trên trang web đấu giá?

“Đúng rồi, Doãn Quang Huy, làm sao anh biết mà xuất hiện ở đây? Còn nữa, người đàn ông bên ngoài là ai?” Mới vừa rồi cha té xỉu, ba người bọn họ vội vàng đỡ ông đến phòng ngủ, lật đặt kê bác sĩ, Doãn Quang Huy cũng chưa trả lời câu hỏi của cô.

“À, tôi... Tôi mới vừa làm việc xong, vừa đúng lúc đi ngang qua đây. Tôi nhìn thấy cô... Cô không đóng cửa, trong phòng lại vang ra tiếng ồn ào rất lớn... Về phần người đàn ông ở ngoài kia, cậu ấy tên là Lý Chấn, bạn của tôi. Sau khi rời khỏi nhà hàng, vừa đúng lúc gặp được cậu ấy, nên chúng tôi mới cùng nhau xuất hiện ở chỗ này.” Ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Lăng Ly, Doãn Quang Huy tự nhiên trả lời không chút do dự.

Thà rằng nói anh lo lắng, còn hơn nói ra anh nghi ngờ Lăng Ly, cho nên mới đi theo. Hơn nữa, anh thậm chí hoài nghi đằng sau Lăng Ly có tập đoàn không hợp pháp, mới kêu bảo vệ đi cùng. Nhưng vì để tránh làm tổn thương Lăng Ly, anh lựa chọn không nói những việc này.

“Như vậy à, tôi hiểu! Cám ơn anh.” Lăng Ly nhìn sâu vào trong mắt của Doãn Quang Huy. Đối với thái độ dè chừng của anh, trong mắt có chút hoang mang.

Mấy tuần trước, cô đã từng len lén theo dõi Doãn Quang Huy, biết rõ phòng làm việc bóng bay và nhà của cô ở hai nơi trái ngược nhau, không hề cùng đường.

Có lẽ Doãn Quang Huy gặp bạn là có thật, nhưng lý do xuất hiện ở đây thì chỉ sợ là không phải đơn giản như vậy...

Bỏ đi, tạm thời, bất luận là Doãn Quang Huy lo lắng cho cô, không an lòng vì cô, hay là cảm thấy cô kỳ lạ khả nghi, mới đặc biệt theo dõi cô, vậy thì thế nào?

Bị coi là một kẻ đáng tình nghi, cũng không phải là chuyện bất ngờ gì?

Dù sao, có người nào bình thường mà tự nhiên đi cầu hôn người không quen biết không?

Có lẽ cô nên cám ơn Doãn Quang Huy! Nếu Doãn Quang Huy không tới, cô không tưởng tượng được cô sẽ bị cha đánh thành hình dạng gì nữa.

Lăng Ly ngược mắt nhìn Doãn Quang Huy, nhẹ nhàng mỉm cười với anh, cũng giống như anh, cô lựa chọn không nói những điều không nên nói.

Ánh mắt như nhìn thấu sự việc của cô khiến Doãn Quang Huy miệng đắng lưỡi khô, chột dạ không thôi. Anh nuốt nước miếng, tìm chuyện khác hỏi thăm. “Lăng Ly, cha của cô... ông ấy thường xuyên đánh cô hả?”

“Không phải thường xuyên.” Lăng Ly trả lời thành thật chỉ một nửa. Đột nhiên lại có cảm giác nên nói giúp cha mình một câu. “Lúc ông ấy không uống rượu thì đối với tôi rất tốt. Hơn nữa lúc trước, ông không giống như thế này. Lần cuối cùng ông ấy đánh tôi là chuyện đã lâu lắm rồi.” Cô nhìn cha đang nằm ở trên giường một cái.

“Bất kể trước kia có như vậy hay không, đánh người là không đúng, huống chi còn là đánh con gái của mình.” Lần đầu tiên, giọng điệu của Doãn Quang Huy nghe có vẻ bất bình.

Lăng Ly mấp máy môi, nhìn Doãn Quang Huy một cái, rồi lại nhìn về hướng của cha đang nằm trên giường, không biết nên trả lời như thế nào.

Cô hiểu những gì Doãn Quang Huy nói, nhưng cô có thể làm được cái gì đây? Dù sao cũng là cha con sống nương tựa lẫn nhau mà!

Bỏ mặc cha già, cô làm không được. Ba ngày hai bữa vì tiền mà hao tổn tinh thần, cô cũng cảm thấy khổ sở... Nếu không phải như thế, cô làm gì mà kiếm người để kết hôn giá? Quan hệ máu mủ đôi khi cũng rất là bạo lực.

Hai người im lặng hết chuyện nói một lát, Doãn Quang Huy tự nhiên hỏi một câu: “Lăng Ly, tại sao vừa rồi cô không cho tôi biết?” Mặc dù biết rõ cha Lăng đang ngủ rất say, sẽ không nghe được, Doãn Quang Huy vẫn cẩn thận hạ thấp giọng nói, cố ý nói tránh điểm mấu chốt chuyện Lăng Ly hỏi anh kết hôn giả.

“Nói cho anh biết cái gì?” Lăng Ly hoàn toàn không hiểu ý của anh.

“Lúc cô tìm tôi ở nhà hàng nói chuyện, tại sao không nói với tôi chuyện cha cô đánh cô?” Doãn Quang Huy cố gắng biểu đạt rõ ràng ý của mình. Mặc dù anh không khẳng định nếu lúc đó Lăng Ly kể rõ chuyện này sẽ làm ảnh hưởng tới quyết định của anh hay không, nhưng tại sao cô không cố gắng tranh thủ thêm sự đồng tình?

“Tôi đã nói qua là tôi muốn thoát khỏi nguyên sinh gia đình rồi. Hơn nữa, cầu hôn anh vốn là chuyện rất khó mở miệng, tôi không muốn nói nhiều thêm...” Hơn nữa, bị cha ngược đãi đã vượt quá giới hạn chịu đựng của cô. Cô không muốn nhắc nhở mình một lần nữa, tình cảnh của cô khổ sở như thế nào.

Lăng Ly cười một cách bất đắc dĩ, có vẻ tự chế giễu nhiều hơn. Nhìn nụ cười của cô, lần đầu tiên Doãn Quang Huy biết được, thì ra ở thời điểm nào đó, nụ cười so với nước mắt càng có sức đả thương, khiến cho người ta đau lòng hơn.

“Lăng Ly, có lẽ chúng ta nên cẩn thận bàn bạc chuyện kết hôn này một chút.” Lúc trước Doãn Quang Huy chưa suy nghĩ kỹ càng cũng đã nói câu này rồi.

Không thể để mặc kệ cô như thế này, đây là ý niệm duy nhất trong lòng của anh ngay lúc này.

“Cái gì?!” Lăng Ly ngạc nhiên.

“Kết hôn đúng là một phương pháp. Chỉ là, có rất nhiều điểm chúng ta cần phải bàn bạc. Ví dụ như, sau khi cha của cô tỉnh lại, chúng ta làm thế nào để nói cho ông ấy biết? Còn nữa, mặc dù cha mẹ tôi không có quá nhiều ý kiến về chuyện hôn nhân của tôi, nhưng cũng phải nên tìm chút thời gian để cô gặp mặt bọn họ trước.” Doãn Quang Huy thật sự nghiêm túc cân nhắc chuyện kết hôn với Lăng Ly có thể thực hiện được hay không.

Lăng Ly tiêu hóa một hồi lâu, rốt cuộc mới hiểu rõ ngụ ý của Doãn Quang Huy. Cô trầm lặng thật lâu, cuối cùng cười một cái, như trút được gánh nặng ngàn cân.”

“Bỏ đi Doãn Quang Huy! Chuyện này vốn là ý nghĩ điên khùng của tôi. Anh coi như tôi chưa từng nói qua. Mới vừa rồi anh bảo vệ tôi, lại vì tôi mà mời bác sĩ tới, tôi cảm ơn anh rất nhiều.”

Vốn là cô hi vọng anh có thể đồng ý với sự thỉnh cầu của cô lúc cô đề nghị Doãn Quang Huy đăng ký kết hôn. Nhưng sau khi đã trải qua sự từ chối, lại bị anh bắt gặp hoàn cảnh bạo lực trong gia đình xấu hổ như vậy, đột nhiên Lăng Ly cảm thấy, chuyện tìm người kết hôn, thoát khỏi gia đình, là chuyện không chỉ ép buộc, làm khó người khác, mà còn là chuyện ngu xuẩn vượt quá mức tưởng tượng.

Hôm nay cha la hét quậy phá nhiều hơn so với những lần trước. Có lẽ sau này sẽ còn tệ hơn, không khá hơn được. Cô có quyền gì yêu cầu một người xa lạ cùng cô gánh vác những chuyện này?

“Làm như chưa hề nhắc qua? Tại sao?” Lúc anh từ chối cô ở nhà hàng, rõ ràng là cô rất thất vọng.

“Doãn Quang Huy, tình cảnh của tôi anh cũng đã nhìn thấy.” Lăng Ly nghẹn ngào nhìn cha Lăng một cái, như có như không thở dài một tiếng.

“Tôi không biết trước cha tôi sẽ say xỉn tới mức nào, thì có tư cách gì muốn người ta làm con rể của một người như cha tôi? Không ai muốn có một cha vợ như thế cả. Tôi thật sự không có lý do gì để kéo người khác xuống vũng bùn cùng với tôi.” Ai lại muốn giúp đỡ những việc này chứ? Đây quả thật là một thảm họa từ đầu chí cuối mà.

4. Chương 4

Nhìn vẻ mặt và giọng điệu của cô, Doãn Quang Huy hiểu được, có lẽ là cô muốn từ bỏ ý định thoát ly gia đình ở trong đầu. Nhưng anh lại không thấy vui tí nào vì sự tiến triển này.

Hôm nay không phải là lần đầu tiên cha cô đánh cô. Nói như vậy thì đây có lẽ cũng không phải là lần cuối cùng.

Cuộc sống sau này của cô sẽ thấp thõm đề phòng như hôm nay - trước khi vào nhà, dán tai lên cửa, lắng nghe bên trong cha mình có lên cơn say rượu hay không; lo lắng cha mình ra tay quá mạnh sẽ ảnh hưởng đến công việc và tiền thù lao trong tương lai; lo âu tiền tiết kiệm trong ngân hàng sẽ bị cha tiêu xài hết trong vòng một đêm.

Cô nói cô là người mẩu mạp, tuy rằng Doãn Quang Huy không biết thu nhập hằng tháng của người mẩu mạp là bao nhiêu, nhưng tính chất của công việc lại không được ổn định; mà Lăng Ly nhìn rất trẻ, bắt quá vào nghề chắc cũng không được bao lâu sau khi tốt nghiệp, ba mươi vạn nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Đối với một cô gái trẻ tuổi như cô, thật không biết phải vất vả như thế nào mới tiết kiệm được bấy nhiêu đó? Nếu còn phải trả nợ tiền học, vậy con đường bên ba này nhất định phải vất vả lắm phải không?

Đường đi đã khó khăn, lại còn bị cha liên lụy. Tương lai của cô cũng chỉ là túi tiền không đáy, còn có khả năng bạo lực ngày một trầm trọng hơn...

Rõ ràng là cô có một tương lai rộng mở, không nên bị bất cứ chuyện gì ngăn chặn bước chân.

Nhưng nếu chỉ cần kết hôn trước với cô, có thể làm cho cô thoát khỏi tình cảnh khó chịu trước mắt, như vậy thì vấn đề trước mắt có thể giải quyết. Chuyện tương lai sẽ từ từ bàn lại, cũng chưa hẳn là không thể.

“Không phải vậy, Lăng Ly, cô nghe tôi nói.” Anh phải nói thế nào thì mới khiến cho Lăng Ly hiểu được là anh thật có ý muốn giúp đỡ đây?

“Hả?” Lăng Ly nhướn mi liếc anh.

“Cái đó... Thật ra thì tôi cũng có vấn đề của tôi.” Doãn Quang Huy gãi gãi đầu, suy nghĩ thật nhanh đủ mọi lý do để làm cái có.

“Vấn đề gì?” Lăng Ly không hiểu nhìn anh.

“Chính là, à, nói thật ra, tôi đã ba mươi tuổi rồi. Gần đây người nhà của tôi cứ ép tôi phải kết hôn cho thật sớm...” Đây đúng là chuyện phiền não gần đây của anh, khiến anh đã mất hết kiên nhẫn. Doãn Quang Huy nói ra có chút úp mở.

“Anh là người tốt, điều kiện cũng rất được, người nhà thúc giục kết hôn cũng là chuyện rất bình thường.” Giọng nói phiền não của Doãn Quang Huy nghe thật dễ thương. Giọng điệu có chút cà lăm, giống như chuyện này quấy nhiễu anh rất rất nhiều, khiến Lăng Ly không khỏi không mỉm cười.

Thì ra ‘Bóng bay ca ca’ trông như không buồn không lo cũng có phiền não. Không biết tại sao chuyện này làm cô cảm thấy hết sức đáng yêu lại vui vẻ. Nếu như những người bạn nhỏ ở nhà hàng thích quán lấy Doãn Quang Huy mà biết được anh đang bị người nhà ép hôn, chắc là sẽ tranh nhau tuyển mình làm thí sinh giới thiệu cho anh hết quá?

Trên mặt Lăng Ly chợt hiện lên nụ cười, không giống như lúc trước — thật sự là một nụ cười không có tự chế giễu, không có bất đắc dĩ, không có khách sáo mang tính chất nghề nghiệp.

Vì nụ cười tươi như hoa nở rộ của cô mà Doãn Quang Huy mất hồn trong giây lát.

Thì ra, lúc cô không cười đã xinh đẹp lắm rồi, nhưng khi cười lên thì càng đẹp hơn... Mày cong cong, mắt sáng người, khuôn mặt trái xoan đang ăm ắp bỗng nhiên uyển chuyển hẳn lên.

Rõ ràng trán của cô có vết thương, gương mặt sưng to, trong tay còn cầm cục đá đè lên... Trạng thái nhếch nhác như vậy không hiểu sao lại khiến cho Doãn Quang Huy cảm thấy tim đập dồn dập.

Không lẽ đây là loại cảm giác thương hại sinh tình hay sao? Gặp qua cảnh cô bị người ta đánh cho nên vô cùng quý trọng nụ cười hiếm thấy của cô.

Doãn Quang Huy vẫn còn đang thất thần thì Lăng Ly đã đánh tan sự trầm mặc trước.

“Tốt lắm, Doãn Quang Huy, hôm nay cảm ơn anh vô cùng. Tôi đã khiến anh mất quá nhiều thời gian. Đi thôi, tôi đưa anh ra ngoài. Tôi tin rằng anh nhất định sẽ tìm được một đối tượng lý tưởng. Anh là một người rất tốt, đáng gặp nhiều hạnh phúc. Cảm ơn anh rất nhiều!”

Sau khi cảm ơn Doãn Quang Huy, Lăng Ly đứng dậy, muốn đưa anh ra cửa.

Doãn Quang Huy có cảm giác mình nên nói cái gì đó, nhưng lại không biết nói cái gì. Âm thanh bị nghẹn trong cổ họng, hết sức khô khốc. Anh bị Lăng Ly dẫn ra tới cửa, đang đi phía trước thì anh dừng lại. Ánh mắt dường như rất kiên cường, lại dường như rất yếu ớt nhìn Lăng Ly — cảm giác trong lòng thật khó nói nên lời.

Anh có loại dự cảm, trải qua ngày hôm nay, Lăng Ly tuyệt đối sẽ không đến nhà hàng vườn hoa nữa, lại càng không xuất hiện trước mặt anh.

Cô sẽ hoàn toàn bỏ đi ý niệm kết hôn với anh, quyết tâm coi anh như một người xa lạ. Sau đó lại vĩnh viễn bị vây hãm không thể thoát ly khỏi gia đình, hoàn toàn bị cha của cô liên lụy cả đời...

“Khoan đã! Lăng Ly, chờ một chút!” Trước khi rời đi, Doãn Quang Huy chụp cánh tay của Lăng Ly lại.

“Sao vậy?” Lăng Ly hoang mang mở to mắt.

Lẹ lên Doãn Quang Huy! Mau! Mau nói cái gì đó! Anh không nỡ trở mặt nhìn cô suy tàn! Cô đã từng đưa tay cầu viện anh!

“Thật ra thì... Bởi vì, chuyện này...” Doãn Quang Huy lập đi lập lại một câu, muốn nói rồi lại thôi.

“Thật ra thì? Bởi vì sao?” Ánh mắt của Lăng Ly càng ngày càng hoang mang.

“Thật ra thì...” Thật ra thì? Thật ra thì cái gì chứ? Ahhh! Có rồi! Sự huyền ảo về dự luật kết hôn cho người đồng tính gần đây lập tức nhảy vào đầu của Doãn Quang Huy.

“Thật ra thì, thật ra thì... Tôi thích đàn ông, đã có một bạn trai rất tốt!” Doãn Quang Huy hùng dũng nói

“Cái gì?” Mắt đẹp của Lăng Ly tròn tròn. Lời tuyên cáo đột ngột của anh khiến cô giật mình.

Cô đã quan sát Doãn Quang Huy mấy tuần, chưa từng thấy anh qua lại thân mật với người con gái nào. Cho nên cô mới đoán rằng anh không có bạn gái, rồi mới đề xuất việc kết hôn giả với anh... Kết quả không ngờ là anh đã có bạn trai, không phải bạn gái...

Cô thật sự là hơi quá đáng. Tự nhiên lại đi kiếm một người đã có đối tượng để cầu hôn! Lăng Ly kinh ngạc không thôi, quả thật là muốn tự đào ình một cái lỗ để vùi mình vào đó.

“Tôi sợ là người nhà của tôi không thể tiếp nhận chuyện này. Cho nên nếu như cô kết hôn

Chương 4:

Với tôi, vừa lúc cũng có thể che dấu tai mắt người đời: “Nói như vậy có đúng không? Anh nhớ rằng anh đã từng xem qua bộ phim điện ảnh nào đó, còn có phim bộ truyền hình cũng diễn như vậy.

“Không đúng không đúng. Anh đã có một người bạn trai tốt, anh cũng không thể kết hôn với tôi. Như vậy đối với bạn trai của anh có hơi quá đáng. Tôi biết các anh phải đối mặt với ánh mắt của người ngoài thật vất vả và nhiều áp lực. Cũng bởi vì như vậy, cho nên càng không thể để cho đối phương một mình đối đầu. Làm sao anh có thể anh ấy, một mình chạy đi kết hôn? Lăng Ly suy nghĩ nghiêm túc một hồi, nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, Doãn Quang Huy

Có chút đỏ khốc đỏ cười. Thật ra Lăng Ly rất có nề nếp, trung bình và đạo đức vượt quá tưởng tượng của anh. Nhưng điều này lại khiến hảo cảm của anh đối với cô tăng lên rất nhiều.

“Nếu như cậu ấy không ngại cũng như không phản đối thì sao?” Doãn Quang Huy lên tiếng.

Lăng Ly nhướn mày, vô cùng hoài nghi.

“Cô không tin?” Nét mặt của cô rất rõ ràng, vô cùng rõ ràng.

“Tôi không tin.” Có ai lại không ngại người yêu của mình đi kết hôn với người khác? Lăng Ly quyết đoán lắc đầu.

“Được rồi, vậy cô hỏi cậu ấy đi.”

Khóe mắt của Doãn Quang Huy liếc qua liếc lại nhìn thấy Lý Chấn đang đi tới hướng này, lạnh trí nghĩ ngợi, quyết tâm kéo luôn người bảo vệ hợp tác đã nhiều năm lại luôn luôn tận trung với cương vị công tác xuống nước.

“Cái gì? Hỏi ai?” Ánh mắt của Lăng Ly dao động, nhìn theo tầm nhìn của Doãn Quang Huy dừng lại trên người Lý Chấn, không thể nào tin được.

Không phải chứ? Thì ra người đàn ông xuất hiện cùng với Doãn Quang Huy hôm nay là bạn trai của Doãn Quang Huy hay sao? Lăng Ly cả kinh biến sắc.

“Lý Chấn, cậu có phản đối tôi kết hôn không?” trong lúc Lăng Ly đang kinh ngạc, Doãn Quang Huy hỏi Lý Chấn.

“Phản đối?” Vừa mới trở lại, không rõ đầu đuôi câu chuyện, Lý Chấn bị hỏi đến không biết đường để trả lời.

Anh chỉ vừa đưa bác sĩ ra cửa, còn luôn tiện xác nhận mọi người trong nhà là ai, Lăng Ly và cha của cô có tiền án, nợ nần gì không, cho nên mới hơi bị trễ một chút. Anh biết là mình ở ngoài không lâu, vì sao khi trở lại, lại có một vấn đề hoàn toàn không có đầu mối đang chờ anh?

“Anh có thể nói thật. Nhất định không được miễn cưỡng.” Lăng Ly hết sức nghiêm túc dặn dò, muốn nghe chính miệng Lý Chấn trả lời. Cô không muốn làm trễ nải hạnh phúc của bất kỳ người nào.

“Tôi đã nói qua, cha mẹ tôi hối thúc tôi kết hôn. Lý Chấn nhất định không phản đối.” Những lời nói này của Doãn Quang Huy là cho Lý Chấn một chút manh mối để trả lời.

Lý Chấn nhíu mày, ánh mắt dò hỏi nhìn Doãn Quang Huy trao đổi. Câu trước câu sau hợp lại, cân nhắc một lúc, rồi cẩn thận trả lời...

“Cha mẹ Quang Huy hối thúc đã lâu, đặc biệt là hai năm qua, càng lúc càng nhiều. Nếu Quang Huy kết hôn, bọn họ nhất định rất vui mừng.”

Ở trước mặt người ngoài, không được gọi thiếu gia, không được tiết lộ thân phận ông chủ, hiểu được sắc mặt ông chủ, hiểu được nặng nhẹ, hành sự tùy theo hoàn cảnh, thân là – một người bảo vệ ưu tú nên có đủ tính chất đặc biệt, Lý Chấn có đủ tất cả.

“Nhưng...” Lăng Ly nhìn về phía Doãn Quang Huy, lại liếc liếc Lý Chấn, cảm thấy không thể tin nổi, giống như có gì đó không đúng. Cô rất muốn hỏi những thứ này, nhưng lại cảm thấy lớn như vậy rồi mà còn hỏi tới tình trạng tình cảm của người khác thì hình như không thích hợp cho lắm.

“Không có ‘nhưng’. Theo như nhu cầu của chúng ta, cùng nhau hợp tác, cô thoát khỏi phiền phức của cô, tôi cũng thoát khỏi chuyện phức tạp của tôi, như vậy không tốt lắm sao?”

Phát hiện vẻ mặt Lăng Ly bắt đầu dần ra. Doãn Quang Huy bắt đầu lên tiếng thuyết phục, thừa thắng xông lên.

“Không đúng, không đúng, Doãn Quang Huy. Coi như Lý Chấn đồng ý, chuyện kết hôn sẽ không đơn giản như vậy. Hơn nữa, anh cũng vừa mới nói, chúng ta còn phải thuyết phục cha của tôi, còn phải đi gặp cha mẹ của anh, bọn họ chưa chắc sẽ đồng ý...” Đột nhiên chuyện phát triển theo chiều hướng chuyển biến đột ngột, ngoại trừ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi Lăng Ly còn có cảm giác hoảng sợ.

Vì sao đột nhiên biến thành như vậy?

Chưa có suy tính kỹ càng đã lật đặt yêu cầu kết hôn với Doãn Quang Huy khiến cô hoàn toàn nhận rõ mình ngu xuẩn tới cỡ nào, rồi quyết định không nhắc tới chuyện này nữa.

Nhưng bây giờ câu chuyện lại xuất hiện quanh co khúc khuỷu, phát triển ngoài dự tính của người khác. Cô không biết là ông trời đang chiều cô hay đùa giỡn với cô nữa? Rốt cuộc bây giờ cô nên trả lời như thế nào đây?

Biểu tình trên mặt của Lăng Ly thật sự rất kích động, rất lo âu. Cô cau mày, cắn môi, tóc bên má bị cô tóm lại, kéo ra, tay chân luống cuống, khiến người khác vừa buồn cười vừa tội nghiệp, không cách nào bỏ mặc cô.

“Lăng Ly, Lăng Ly”

Doãn Quang Huy đến gần cô, kéo tay cô lại bởi vì cô không ngừng nắm tóc của mình. Giọng nói kiên định kéo suy nghĩ lang bang, lo lắng không yên, quay trở về.

“Cái gì?” Lăng Ly chớp mắt, có chút mơ hồ nhìn anh.

“Không có chuyện gì. Chúng ta kết hôn thì mọi chuyện sẽ rất đơn giản, rất thuận lợi. Không người nào có thể làm cô tổn thương, những chuyện không vui đều sẽ qua đi.” Doãn Quang Huy nắm lấy tay của cô. Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay của anh truyền đến tay cô, nụ cười trên mặt cũng ấm.

Lăng Ly nhìn sâu vào mắt của Doãn Quang Huy, hồi tưởng lại một lần đầu đuôi câu chuyện xảy ra từ hôm qua tới giờ, cố gắng thuyết phục bản thân mình giữ được bình tĩnh. Cơ hồ là tự lừa dối —

“Không đúng, không đúng, không phải như vậy. Tôi không nên liên lụy người khác, cũng không muốn làm trễ nải thời gian của anh. Tôi nên trở về cuộc sống của tôi cho thật tốt, quên đi đề nghị hoang đường của tôi với anh. Tôi nên—“

“Lăng Ly” Doãn Quang Huy lên tiếng cắt ngang cô một lần nữa.

“Không cần suy nghĩ lung tung nữa. Chuyện duy nhất cô nên làm bây giờ là gả cho tôi.”

Lăng Ly ngẩng đầu nhìn chằm chằm Doãn Quang Huy, không hiểu vì sao anh có thể khẳng định như thế. Vốn là định nói lời từ chối, nhưng ánh mắt dịu dàng thôi thúc của anh bắt nuốt toàn bộ trở về.

Không có chuyện gì... Tất cả đều sẽ rất đơn giản, rất thuận lợi, không người nào có thể làm tổn thương cô nữa, những chuyện không vui đều sẽ đi qua.

Thật sao? Đã bao nhiêu năm qua, cô vẫn luôn mong chờ như thế. Cô thật có thể tin tưởng không?

Lăng Ly chớp chớp mắt nhìn, càng nháy mắt, tầm nhìn càng trở nên mơ hồ. Uất ức và đau khổ mấy ngày nay tự nhiên trào ra, giống như là bị một ma lực vô hình nào đó thúc đẩy. Tầm mắt chăm chú, thành khẩn của Doãn Quang Huy khiến cô không tự chủ được mà ý chí hòa tan.

“Vậy, chúng ta thử một chút. Nếu có thể như lời anh nói... Nếu thuận lợi như anh nói...” Nếu có thể như lời anh nói, cô thật sự rất muốn cất bước đi trước, rời khỏi nơi đau khổ này, đen tối qua đi, liều lĩnh chạy về phía trước.

“Không thành vấn đề, tất cả đều sẽ rất thuận lợi.” Doãn Quang Huy mong đợi nhìn cô, muốn cô an lòng, lại nhấn mạnh một lần nữa.

Không nên quay đầu lại nhìn, chỉ cần liều mạng đi về phía trước. Doãn Quang Huy đã ở trước mặt cô, rực rỡ như ánh mặt trời.

Anh tươi cười nhìn Lăng Ly.

Được, không thành vấn đề, tất cả đều sẽ rất thuận lợi, rất thuận lợi.

5. Chương 5

Tất cả đều rất đơn giản, cũng rất thuận lợi.

Đơn giản thuận lợi đến mức làm Lăng Ly hoài nghi, trên thế giới này có phải chỉ có hai người yêu nhau rồi kết hôn mới trải qua những kinh nghiệm nặng nề khó khăn; hai người không yêu nhau mà kết hôn thì chỉ là cộng sự làm ăn, đơn giản giống như con dấu đóng trên sách vở bài tập của học sinh tiểu học?

“Tôi không thể tin được, cha mẹ anh chỉ là đơn giản đồng ý vậy thôi sao?”

Lăng Ly nhìn thể căn cước đã được thay đổi, sổ ghi chép hộ khẩu và giấy đăng ký kết hôn, cùng Doãn Quang Huy rời khỏi văn phòng đăng ký kết hôn, không thể tin nổi.

“Có lẽ tại vì họ biết tôi rất cứng đầu mà thôi.” Doãn Quang Huy nhún vai, thản nhiên nói như không có chuyện gì. Anh sẽ không nói cho Lăng Ly biết, anh chỉ tốn một chút thời gian kể rõ đầu đuôi hoàn cảnh của Lăng Ly cho cha mẹ anh hiểu, cũng tốn một chút thời gian thuyết phục cha mẹ anh bọn họ đã yêu nhau một khoảng thời gian rồi mới quyết định đi tới hôn nhân, để tránh cho Lăng Ly cảm giác tự ti mặc cảm, cho nên mới không thể không giấu diếm gia thế của cô.

Lâu nay anh vẫn thờ ơ với chuyện kết hôn, bây giờ lại tự nguyện kết hôn như thế, cha mẹ anh đâu thêm để ý Lăng Ly méo tròn như thế nào, có thích hợp hay không, tất cả đều chấp nhận. Bọn họ chịu theo ý của Doãn Quang Huy, gặp mặt Lăng Ly ngay ngày hôm đó. Đơn giản là nói bọn họ có làm ăn xuất nhập khẩu nhỏ, thậm chí còn mang toàn bộ người giúp việc ra nữa, khiến Lăng Ly không nghi ngờ một chút nào.

“Cứng đầu? Anh sao? Có không?”

Vốn là Lăng Ly quan sát Doãn Quang Huy đã lâu, mấy ngày nay lại cùng anh chung đụng, cô cảm thấy Doãn Quang Huy là một người hiền hòa, rất dễ chung sống. Thật sự khó có thể liên tưởng hai chữ ‘cứng đầu’ có thể đi chung với anh.

“Có mà. Nếu không, em cho rằng vì sao cha mẹ tôi lại đồng ý để tôi làm nghệ sĩ bóng bay ngay từ đầu? Thật ra công việc này không phải người lớn nào cũng chấp nhận, tôi không cố chấp kiên trì sao được?” Nói tới đây, Doãn Quang Huy nở nụ cười.

Đây là lời nói thật. Lúc ban đầu, vì công việc bóng bay này, anh cũng đã từng tranh cãi dữ dội với cha mẹ một thời gian dài. Sau khi thấy anh nhậm chức tổng giám đốc của công ty phụ thuộc của tập đoàn, xử lý công việc được tốt, nên họ mới không phản đối nữa, tùy anh muốn làm gì thì làm ở bên ngoài.

“Thật xin lỗi... Trước đây anh vất vả lắm hả?” Doãn Quang Huy vừa mới nói, sắc mặt tươi cười mới vừa rồi của Lăng Ly trở nên lúng túng.

“Vất vả thì có vất vả, nhưng rất đáng giá. Nhưng vì sao em lại xin lỗi với tôi?”

“Bởi vì... hình như tôi hỏi những chuyện không nên hỏi, khiến anh phải nhớ lại những chuyện không vui trong quá khứ.”

Hơn nữa, còn để anh nói ra ‘Thật ra công việc này không phải người lớn nào cũng chấp nhận’ một lời như thế. Khi anh nói câu này, trong lòng nhất định là không dễ chịu chút nào, đúng không?

Lăng Ly nhìn nhìn Doãn Quang Huy, vừa tự trách vừa đau lòng, lại bắt đầu kéo tóc bên má.

“Em suy nghĩ quá nhiều rồi. Em không hỏi cái gì không nên hỏi, cũng không có làm cái gì sai.” Nhìn vẻ mặt và động tác của Lăng Ly, trong lòng Doãn Quang Huy trở nên căng thẳng, dần dần hiểu được, nhìn bên ngoài của cô xinh đẹp quyến rũ, nhưng kỳ thực hết sức cậu nệ, dễ dàng đem hết lỗi lầm đổ lên người mình.

Suy nghĩ kỹ một chút, tính tình như vậy cũng không làm người khác bất ngờ. Dù sao cô cũng trưởng thành trong một gia đình không hoàn hảo, chỉ là... Nhìn cô như vậy, anh không khỏi nhớ lại bộ dáng của cô lúc bị cha mình kéo đầu động vào tường, trong lòng chua xót, như là đau lòng, như là đồng cảm, nhưng lại hình như vượt quá đau lòng cũng như đồng cảm một chút. Tóm lại, anh không để ý cái cảm giác không rõ ràng kia là gì nữa, chỉ là muốn chăm sóc cô nhiều hơn tí nữa.

“Đừng nhắc tới những thứ này nữa. Dù sao cha mẹ tôi cũng không có phản đối chuyện chúng ta kết hôn là tốt rồi. Ngược lại em... em là một người mẫu, công ty đại diện không có phản đối chuyện em kết hôn sao?”

“Công ty đại diện? Không đâu, trừ khi là một người mẫu rất nổi tiếng thì trên bản hợp đồng mới có thể ghi chú phân hạn chế yêu đương, kết hôn. Tôi chỉ là một người mẫu mạng lưới nhỏ nhỏ nên không có hạn chế này. Hơn nữa, tôi và công ty đại diện trước đã hết hợp đồng, bây giờ là người mẫu tự do, tự mình kiếm hợp đồng, không có người phản đối.”

Trong tài liệu của Lăng Ly mà Lý Chấn đã đưa cho anh, hình như có nhắc qua chuyện mãn hợp đồng của Lăng Ly với công ty đại diện. Chỉ là mấy ngày nay chuẩn bị chuyện kết hôn, nhất thời anh quên mất.

“Như vậy à, vậy thì tốt. Đúng rồi, những thứ này là hành lý của em sao? Tôi giúp em đem ra xe trước nhé?” Hai nhà cha mẹ đều đồng ý, thủ tục kết hôn cũng làm xong, tạm thời không có ý định đãi tiệc. Kế tiếp chính là anh muốn đưa Lăng Ly tới chỗ ở của anh. Bọn họ đã sớm thương lượng xong những thứ này, cho nên khi thấy Lăng Ly kéo theo rương hành lý thì cho rằng cô chuẩn bị dọn nhà.

“Không phải, hôm nay tôi có cảnh quay thử. Đây là đồ tôi phải mang theo, quần áo, đồ trang điểm, ... không phải hành lý.” Lăng Ly lắc đầu, chỉ chỉ rương hành lý ở dưới đất.

“Vậy hành lý em muốn đưa đến nhà tôi đâu?” Không phải là em nói cái bao vải nhỏ cô đang mang trên lưng chứ? Nhỏ như vậy cùng lắm cũng chỉ có thể đựng đồ súc miệng bàn chải đánh răng thôi, không phải sao? Doãn Quang Huy nghi ngờ nhìn về phía của cô.

“Hành lý... À... Cái đó, sau khi quay thử xong, tôi sẽ trở về thu dọn.” Bị Doãn Quang Huy hỏi đến như vậy, Lăng Ly tránh né ánh mắt của anh, nói quanh co.

Không biết vì sao cô lại tránh né, khiến Doãn Quang Huy khó hiểu.

“Khi nào quay thử xong? Tôi trở về với em.” Gần đây công ty không bận rộn, buổi chiều rảnh rỗi muốn về sớm không phải là chuyện khó.

Không cần, thời gian quay thử không chính xác, tôi không có cách nào xác định được, tự tôi có thể trở về một mình thu dọn được mà.” Lăng Ly vội vàng khoát tay, giọng nói nghe ra có vẻ ngập ngừng bối rối.

“Lăng Ly, em cảm thấy, sau khi tôi nhìn thấy bộ dạng mất khống chế của cha em, tôi còn có thể yên tâm để cho em về nhà một mình thu dọn đồ đạc sao?” Doãn Quang Huy chau mày, khoanh tay trước ngực liếc nhìn cô.

“... Đừng nói như vậy. Gần đây tâm tình của cha tôi không tệ lắm, giống như lần trước anh đến nhà tôi bàn chuyện hôn sự đó, không phải là ông ấy cũng trò chuyện vui vẻ với anh lắm sao?” Hơn nữa, mấy hôm nay cô vẫn ở trong nhà như cũ mà.

Vui vẻ? Doãn Quang Huy nheo mắt, không cho cách lý giải của Lăng Ly là đúng. Căn bản là anh không nghĩ sẽ nói cho Lăng Ly biết thái độ của cha cô như thế nào khi anh bàn bạc chuyện hôn sự của hai người. Khi cô ở phòng bếp cắt trái cây, cha cô đã dùng sắc mặt khó chịu nhất khiến nhiều người không vui, đòi tiền thù lao, giống như là mua bán hàng hóa, hơn là bàn bạc chuyện hôn sự của con gái mình.

Bản khoản ban đầu của Lăng Ly là đúng. Quả thật cô không thể tìm một đối tượng có sự nghiệp để kết hôn.

Cha của cô lòng tham không đáy, đã bị cờ bạc mê hoặc tâm trí. Nếu không phải anh đã sớm chuẩn bị vẹn toàn, cầm một cuốn sổ ngân hàng với số tiền tiết kiệm khó coi cho cha Lăng xem, tuyệt đối cha Lăng không chỉ thu được ba mươi sáu vạn tiền thù lao mà thôi... Doãn Quang Huy không thể không dùng chữ ‘khinh thường’ để hình dung cảm nghĩ của anh về cha của Lăng Ly.

“Lăng Ly, rốt cuộc là em đang trốn tránh cái gì? Chuyển về ở chung với tôi không phải là chuyện chúng ta đã bàn bạc ngay từ đầu sao? Em có khó khăn gì không ngại nói ra thử xem, chúng ta cùng nhau thảo luận.” Là vì cô cảm thấy trai đơn gái chiếc cùng nhau ở chung một chỗ không tiện chứ gì? Doãn Quang Huy không nghĩ ra lý do nào khác.

“Không phải, tôi không có khó khăn, cũng không phải trốn tránh...” Lăng Ly đang nói nửa chừng thì đột nhiên ngừng lại. không đúng! Đúng là cô đang trốn tránh, nhưng nếu Doãn Quang Huy đã thẳng thắn như vậy, thì cô cũng dứt khoát nói rõ. “Tôi thấy chuyện này quả thật hấp tấp, không được thỏa đáng cho lắm.”

“Tại sao? Không thỏa đáng chỗ nào?” Chẳng lẽ ở chung với anh so với ở chung với cha của cô là không ổn hay sao? Bất luận nói thế nào đi nữa, anh sẽ không vui được khi thấy Lăng Ly lại ở cùng chung chỗ với người cha như quả bom hẹn giờ kia.

Lăng Ly không trả lời bằng câu hỏi của Doãn Quang Huy.

“Doãn Quang Huy... có lẽ tôi nên ở khách sạn trước một thời gian. Sau đó sẽ tìm một phòng trọ nhỏ...”

“Đừng bày ra nhiều trò nữa Lãng Ly. em ở một mình một ngày nào đó cha của em uống say, chẳng lẽ không tìm đến phá em sao? Chỗ tôi ở là một tòa cao ốc, ít ra cũng có nhân viên bảo vệ, nói thế nào cũng là an toàn hơn. Rốt cuộc là em đang do dự cái gì?” Cô không hiểu được cách tự bảo vệ mình như vậy khiến một người lúc nào cũng ôn hòa như Doãn Quang Huy có chút nổi khùng.

Đã nhiều ngày rồi, anh không có lúc nào là không lo lắng cho cô. Lo lắng cô cãi nhau với cha, lo lắng cô bị cha đánh bị thương, lo lắng cô bị cha đòi tiền.

Khi cô không ở trong phạm vi tầm mắt của anh, anh lo lắng; khi không nghe được giọng nói của cô, anh cũng lo lắng. lo lắng đến nỗi anh phải tìm những trang web đầu giá có ảnh chụp của Lãng Ly, tìm những quyển tạp chí cô từng chụp qua. Đường như chỉ cần nhìn những hình chụp này thì người trong hình sẽ mở miệng nói với anh... cô không có chuyện gì, cô tốt lắm.

“Tôi do dự bởi vì... Bởi vì... Hôn nhân của chúng ta chỉ là giả. Hôn thú cũng chỉ là tờ giấy mỏng. nhưng cùng nhau chung sống, Lý Chấn... anh ấy thật sự có thể tiếp nhận chúng ta sống chung hay sao? Dù là không chung phòng, nhưng cũng là chung mái nhà... Tôi...” Cái loại cảm giác trái đạo đức đoạt người yêu của người khác thật là khó chịu.

Vòng vo một hồi, thì ra là Lãng Ly ngại chuyện anh có “người tình”.

Kỳ quái, vì soa cô lại không suy nghĩ kỹ càng về vấn đề an toàn của mình khi ở chung với một người đàn ông? Hay là cô cảm thấy anh thích đàn ông, cho nên hoàn toàn không để tâm về vấn đề này?

Bất luận thế nào đi nữa, bây giờ Doãn Quang Huy đã tin tưởng, lúc trước Lãng Ly phải cố gắng thu hết dũng khí mới dám hỏi anh kết hôn với cô. Nói cho cùng, cô là người không muốn gây chuyện phiền phức cho người khác, tất cả mọi chuyện đều ôm hết vào người, ôm nhiều đến nỗi quên cả chính mình.

“Lãng Ly, tôi thật không biết nên nói em như thế nào nữa. tôi hiểu được em lúc nào xung suy nghĩ cho người khác. Nhưng trước khi suy nghĩ cho người khác, em có thể nghĩ mình một chút có được không? Ngày đó ở nhà em, Lý Chấn cũng đã nhìn thấy tình cảnh của em, cậu ấy sẽ thông cảm mà.” Doãn Quang Huy thở dài một cái.

“Không thể nói như thế. Có lẽ Ly Chấn tin tưởng anh nên không tỏ ra nhiều bất mãn. Nhưng không có nghĩa là tâm tình và cảm giác của anh ấy có thể bị xem nhẹ. Nếu tôi và anh ở chung với nhau khiến anh ấy không được thoải mái, chúng ta không thể ép anh ấy phải chấp nhận.”

Lãng Ly nói hết sức nghiêm túc, Doãn Quang Huy cũng thấy rất hợp lý.

“Lãng Ly, em tin tôi đi. Sự tình thật không giống như em nghĩ. Hơn nữa, nếu chúng ta không ở chung, một ngày nào đó, cha mẹ tôi tới thăm thì phải làm sao đây? Nhìn một cái cũng đủ biết trong nhà không có đàn bà. Vậy thì em hãy chuyển đồ qua đi, tôi sẽ bày biện giống như có đàn bà đang ở. Khi nào cha mẹ tôi tới, thì em chạy qua, làm như vẫn sống chung với tôi, có được không?” Nếu như cô vẫn cố chấp, Doãn Quang Huy đành phải thay đổi phương pháp thuyết phục cô.

Được rồi, chuyện như vậy quả thật rất ngớ ngẩn... cô lại gây ra phiền phức cho Doãn Quang Huy rồi, Lãng Ly nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

Hiệp nghị ban đầu của bọn họ thành lập là cô phải giúp anh giải quyết chuyện người nhà ép hôn. Bây giờ cô chỉ hỗ trợ được một nửa, lại còn khiến cha mẹ của Doãn Quang Huy nghi ngờ. tuyệt đối không thể được.

“Được rồi, vậy thì tôi sẽ mau thu dọn hành lý.” Trải qua một hồi suy ngẫm, rốt cuộc Lãng Ly cũng thỏa hiệp.

“Hôm nay, khi nào em quay thử xong thì gọi điện thoại cho tôi. Chúng ta cùng nhau về nhà của em khiêng đồ.” Vì để tránh cho Lãng Ly suy nghĩ lung tung, đêm dài lắm mộng, nên đánh nhanh thắng nhanh thôi.

“... Ừ” Lãng Ly gật đầu.

“Em còn số điện thoại của tôi không?”

Nghĩ đến thật buồn cười. rõ ràng là lúc đầu Lăng Ly chủ động cầu hôn anh, bây giờ đổi lại là anh có vẻ tích cực hơn nhiều, sợ cô thoái thác đổi ý. Mấy ngày nay đều là anh chủ động liên lạc.

Lăng Ly luôn luôn lễ phép xa cách với anh, không vì gặp mặt thường xuyên mà trở nên quen thuộc.

Vốn là Doãn Quang Huy cảm thấy sự phát triển như vậy rất là kỳ quái. Nhưng sau đó suy nghĩ kỹ một chút thì cảm thấy Lăng Ly không được tự nhiên bởi vì bị anh bắt gặp bạo lực ở trong nhà, cho nên bối rối. bây giờ lúc gặp anh thì cảm thấy khó chịu, đó cũng là lẽ thường tình. Qua một thời gian thì khôn còn chuyện gì nữa.

Chỉ là tình hình hiện tại lại giống như anh quá nóng lòng khiến Lăng Ly chạy mất, nên vội vàng muốn trở lại. mấy ngày nay, anh đã nhìn thấy nhiều mặt của Lăng Ly - Lăng Ly trên trang mạng, Lăng Ly trên tạp chí, Lăng Ly làm mẫu quần áo thời trang. Lăng Ly giới thiệu đồ trang điểm mỹ phẩm...

Trước ống kính, cô rất tự tin, xinh đẹp, sáng chói khiến anh không thể dời mắt được, khiến anh muốn bảo tồn vẻ đẹp của cô, không để cho cha cô bề gây phá hư nữa.

Lúc ban đầu, anh đối với cô là đồng tình, tiếp theo là đau lòng, sau đó là bận tâm cho sự an toàn của cô, lo lắng hôn sự của mình với cô có thể thuận lợi hay không... mấy ngày liên tiếp, số lần anh nhớ nhung Lăng Ly càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lo lắng. không có chuyện gì cũng tìm lý do để gặp mặt cô, hoặc là điện thoại cho cô. Nghe được giọng nói của cô thì mới có thể an tâm.

“Dĩ nhiên là còn. Anh đưa cho tôi danh thiếp của anh, tôi đã lưu lại trong danh sách liên lạc rồi.” Lăng Ly ngược mắt nhìn Doãn Quang Huy, giờ giờ điện thoại di động về hướng của anh.

Doãn Quang Huy nhìn điện thoại của Lăng Ly. nghe cô nói tới danh thiếp, trong đầu thoáng qua một ý niệm, sờ sờ túi trước ngực, định lấy ra một danh thiếp khác có viết chữ tổng giám đốc, bảo cô có chuyện gì thì có thể gọi điện thoại đến công ty tìm anh. Nhưng tay dừng lại ở trong túi một chút, không hề cử động.

Anh thật muốn nói cho Lăng Ly biết thân phận thật sự của anh. Nhưng nghĩ lại, Lăng Ly bị vây hãm bởi tính tình sợ làm phiền người khác. Sau khi biết được bối cảnh địa vị của anh, có lẽ sẽ lập tức lòi anh trở lại văn phòng đăng ký kết hôn mà xử lý việc ly hôn, không phải sao?

Bỏ đi, về sau tìm thời cơ thích đáng rồi mới nói sau. Doãn Quang Huy buông cánh tay đặt ở ngực xuống.

“Em quay thử ở đâu? Có muốn tôi đưa em đi không?” Doãn Quang Huy đưa tay chỉ chỉ chiếc xe đang đậu cách đó không xa.

“Không cần. Trạm xe điện ở phía trước, tôi đón xe điện là được rồi, rất tiện lợi, không cần làm phiền anh.” Lăng Ly cũng chỉ chỉ trạm xe điện ở đằng trước, khách khí cười cười.

Nụ cười trên mặt của cô lễ phép nhưng xa cách, giống như cô đã nói, nếu như Doãn Quang Huy kiên trì muốn đưa cô đi... thì sẽ gây thêm áp lực cho cô.

“Vậy được, chúng ta tạm biệt ở đây, tối gặp lại.” Doãn Quang Huy mấp máy môi, còn muốn nói cái gì, nhưng lại thôi.

Tạm thời như vậy đi. Mặc dù trên mặt pháp luật, bọn họ là vợ chồng hợp pháp, nhưng trên thực tế, bọn họ chính là một cặp sắp trở thành bạn cùng phòng mà thôi.

“Dạ.” Lăng Ly vẫy vẫy tay với anh, một mình mang theo rương hành lý đi vào trạm xe điện.

Doãn Quang Huy ngồi trên xe, đóng cửa lại, rồi lại nhìn không được, quay đầu nhìn theo bóng lưng dần dần biến mất của Lăng Ly. bóng dáng của cô nhỏ bé, yếu ớt, nhưng lại độc lập, một mình gánh vác ngàn cân cũng không sao cả. nhưng nếu chỉ cần tiếp nhận sự giúp đỡ nhỏ nhoi của người khác thì sẽ giống như không chịu nổi gánh nặng này.

Nếu không phải như vậy, anh đã không giúp cô một cách thành tâm thành ý như thế này, phải không?

Anh chỉ là không biết, giúp cô như thế này thì có thể giúp đến lúc nào?

Trong tương lai, nếu như cô gặp được đối tượng yêu thích, không biết người kia có thể tiếp nhận hoàn cảnh gia đình của cô hay không? Có thể chấp nhận chuyện cô đã từng kết hôn vì muốn thoát ly gia đình không?

Aiya, thôi đi, nghĩ những chuyện này làm cái gì? Nghĩ đến có một ngày Lăng Ly có thể sẽ gả cho người khác, cảm giác trong lòng có chút phức tạp. chuyện sau này thì để sau này mới tính.

Doãn Quang Huy gạt bỏ những ý nghĩ lung tung, khởi động xe, lái về hướng công ty

6. Chương 6

Cài nút áo sơ sơ mi, thắt cà vạt; kéo tay áo xuống, khoát áo vest vào; cởi giày thường ở trên chân ra, thay vào đôi giày da đen sáng loáng, Doãn Quang Huy đi vào phòng làm việc của anh, toàn thân trên người từ đầu tới chân tràn đầy khí khái của thành phần tri thức.

“Bản báo cáo doanh thu của năm nay ở đây... Đó là thông báo hợp đồng sang năm... Hai giờ chiều có một cuộc hội nghị... Nội bộ đã muốn thông qua kế hoạch kinh doanh sản phẩm xuân hạ, cần cậu xem qua... Hằng năm, người phát ngôn sẽ thử ống kính trong ngày hôm nay...” Đứng bên cạnh bàn của Doãn Quang Huy là cô thư ký có dáng người đầy đặn, đôi mắt có chút nếp nhăn, đang báo cáo những chuyện cần được xử lý và hành trình của ngày hôm nay.

Thư ký Hà là thư ký của cha Doãn Quang Huy, được anh giữ lại cho tới bây giờ. So với Doãn Quang Huy, cô còn làm ở trong công ty lâu hơn anh, được anh rất kính nể. Anh luôn gọi cô là ‘chị Hà’. Đối với anh mà nói, thay vì gọi cô là thư ký, không bằng xưng hô cô một tiếng đàn chị có giá trị tôn kính nhiều hơn.

Thẳng thắn mà nói, Doãn Quang Huy thấy chị Hà chất một đồng tài liệu trên bàn thì nhúc cái đầu.

“Có vấn đề quan trọng nào cần được giải quyết gấp hay không?” Anh hỏi ngay trọng điểm của vấn đề.

“Không có.” Hiểu rõ cách làm việc của Doãn Quang Huy, chị Hà lắc đầu.

“Cha đã xem qua rồi?” Anh kéo những bản báo cáo doanh thu ở trên bàn lại gần, tùy tiện lật lật vài trang, căn bản là không thêm để ý đến nhìn những con số chẳng chịt đập vào mắt.

“Xem qua rồi.” Chị Hà không chút dè dặt gạt đầu.

Thỉnh thoảng, cụ tổng giám đốc sẽ tới công ty tuần tra. Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều biết chuyện này. Doãn Quang Huy cũng đã đưa ra thông báo đặc biệt, cụ tổng giám đốc muốn xem tài liệu nào thì phải đưa tài liệu đó, không cần báo cáo.

“Ông ấy có nói gì không?” Doãn Quang Huy tiếp tục hỏi câu có câu không, lật lật bản báo cáo.

“Ông ấy nói số mạng của tổng giám đốc quá tốt, rõ ràng là không quản lý công việc nội bộ mà lại kiếm được nhiều tiền hơn so với hai công ty trực thuộc kia, thật là không có thiên lý.” Chị Hà trả lời một chữ cũng không bỏ sót. Nghe vậy, Doãn Quang Huy nở một nụ cười không chút khách sáo.

Phải, anh thừa nhận số mạng của anh thật tốt.

Cha anh một tay lập nên tập đoàn mỹ phẩm Nghiên Dạng, bên dưới có ba thương hiệu, ba công ty trực thuộc, hai quầy chuyên doanh tinh phẩm ở trong cửa hàng bách hóa, một tiệm thuốc tây tự chọn bình dân. Mà anh thì đang quản lý thương hiệu bình dân ‘Lệ Ảnh’.

Trời sinh anh tính tình không ham danh lợi, không hề có dã tâm trong lĩnh vực sự nghiệp. Chỉ là anh bất đắc dĩ sinh ra trong một gia đình giàu có, không thể không kế thừa gia nghiệp.

Cho nên sau khi anh tiếp quản ‘Lệ Ảnh’, một lòng thầm nghĩ, giữ gìn những gì đã có, không muốn lao công tổn sức khuếch trương lãnh thổ. Anh hoàn toàn kính nể những bậc kỳ cựu đã từng sát vai sát cánh với cha của anh làm nên sự nghiệp, không hề bồi dưỡng thế lực mới.

Thật ra thì anh chỉ không thích đi gây chuyện. Không ngờ hành động của anh lại được coi là kính trọng người già, tôn trọng người có tài đức, và tin tưởng nhân viên. Nội bộ công ty đoàn kết lại, đồng lòng, mọi người vì anh mà cam lòng bán mạng.

Chuyện anh phải quản lý càng ít, nhân viên càng giỏi giang. Cộng thêm mấy năm nay, mức sống kinh tế đình trệ, con số tiêu thụ nhãn hiệu tự chọn lại càng ngày càng cao, khiến anh đánh bậy đánh bạ một chiêu đánh bại hết đối thủ. Ngay cả anh cũng cảm thấy mình được may mắn.

Tốt số sao? Dĩ nhiên! Tốt đến nỗi anh không cần làm việc, lại có thể đi chơi ở phòng làm việc bóng bay. Một tuần hai ngày có thể đi chơi bóng bay, anh còn không cảm thấy số mình tốt lắm sao?

“Tốt lắm, nếu không có việc thì tốt rồi. Về phần kế hoạch kinh doanh, sản phẩm thu đông năm nay của quản lý Vương biểu hiện rất tốt, mấy cửa hàng chi nhánh quảng cáo cũng có phản ứng không tệ. Sản phẩm xuân hạ sang năm giao cho ông ấy thì tôi rất yên tâm, trực tiếp thi hành bản kế hoạch này đi.”

Doãn Quang Huy đuổi tay ra, nhanh chóng xem qua mấy phần tài liệu ở trên bàn, rồng bay phượng múa ký xong tên. Chị Hà dám bảo đảm, cậu ấy không biết trên bản kế hoạch viết những gì.

“Còn nữa không?” Anh ngẩng đầu hỏi

“Không có.” Chị Hà lắc đầu.

“Vậy thì tôi tới bộ tài vụ một chuyến. Hội nghị buổi chiều tôi sẽ không tham dự.” Công ty không có chuyện quan trọng, lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ? Tháng sau anh nhận một hợp đồng trang trí hôn lễ, nhưng anh nôn

nóng muốn đi quan sát sân ở chỗ đó.

Dù sao công ty cũng có chị Hà chăm sóc. Biên bản hội nghị cũng sẽ kể lại tỉ mỉ cho anh nghe, sẽ không có chuyện gì rắc rối xảy ra. Doãn Quang Huy càng nghĩ càng cảm thấy nhẹ nhàng.

“Bộ tài vụ?” Chị Hà nhú mày.

Lâu nay tổng giám đốc ít khi quản lý công sự, đột nhiên lại tới bộ tài vụ để làm gì?

“Sắp hết năm rồi, đi xem tài chính cuối năm lời lỗ ra sao. Công ty kiếm được tiền, đương nhiên phải phát động nhiều một chút.” Doãn Quang Huy cao hứng trả lời.

‘Lệ Ảnh’ càng vào quỹ đạo, anh càng có thể dành nhiều thời gian vào công việc bóng bay, càng có thể tập trung tinh thần và sức lực vào sở thích của mình. Anh không báo đáp gửi tặng thứ gì đó cho những nhân viên vì anh mà chia sẻ những vất vả thì làm sao được?

“Tổng giám đốc, tôi đi với cậu.” Chị Hà cất kỹ những tài liệu, đi theo sau lưng Doãn Quang Huy. Doãn Quang Huy rất lễ phép, ra dấu tay để cô đi ra ngoài trước, vì cô mà mở cửa phòng làm việc ra, một chút đáng về cấp trên cũng không có, hoàn toàn coi cô như bậc anh chị.

Chị Hà nhướn mắt nhìn Doãn Quang Huy gật đầu. Trong lòng cảm thấy người thanh niên này quả thật là không đơn giản.

Khi Doãn Quang Huy mới vừa nhận chức, cô nhìn bậc đàn em này không vừa mắt chút nào, cảm thấy cậu ấy và cụ tổng giám đốc trắng tay làm nên không giống nhau, có lẽ chỉ là một đại thiếu gia chỉ biết hưởng lạc, nên đã viết sẵn thư từ chức.

Trải qua một thời gian ngắn ở chung, cô mới hiểu được, thoát nhìn Doãn Quang Huy không đáng tin cậy, nhưng kỳ thật là một người rất khôn ngoan, chỉ giả đồ ngốc.

Xem kia! Căn bản là cậu ấy không thèm nhìn bản báo cáo doanh thu, mà chỉ dựa vào phản ứng của cụ tổng giám đốc, người không an lòng chủ động đi ‘thăm tra’, cũng biết là năm nay công ty làm ăn như thế nào. Cậu ấy cần gì phải ngăn cản cụ tổng giám đốc, không cho ông ấy tùy ý vào công ty kiểm tra, xem xét văn kiện, vừa làm tổn thương tình cảm cha con, vừa khiến nhân viên khó xử chứ?

Còn nữa, về chuyện kế hoạch kinh doanh sản phẩm, người của bộ kinh doanh so với cậu ấy chuyên nghiệp hơn nhiều, quản lý Vương lại là một chuyên gia phân tích biến động thị trường. Doãn Quang Huy khen ngợi nhân viên, không can thiệp quá mức, tôn trọng người thiết kế có tài. So với việc anh chất vấn này nọ, khiến người khác cảm giác chuyên môn của mình bị nghi ngờ thì tốt hơn nhiều.

Doãn Quang Huy rất thông minh, hiểu được muốn giữ được người thì phải giữ được tâm của họ trước. Sang sẽ quyền lực cho cấp dưới, đùn đẩy công việc cho người khác, ngồi đó hiết tiền vào túi, như vậy là số mạng cậu ấy tốt sao? Căn bản là cậu ấy quá thông minh, có thể mạnh vì gạo bạo vì tiền (có nhiều tiền mới có điều kiện làm được nhiều việc), đồng thời bao đồng nhiều chuyện khác.

Nếu con trai của cô mà giống cậu ấy, có lẽ cô...

Hù dọa!

Chị Hà thất thần một lúc thì đột nhiên Doãn Quang Huy đang đi trước cô dừng bước lại, vội vội vàng vàng ngồi sụp xuống, khom người, quay đầu lại tìm cái gì trên mặt đất.

“Tổng giám đốc?” Cô sợ hết hồn, cũng hoang mang rối loạn ngồi xổm xuống.

“Không có việc gì, tôi thấy có một sợi tóc rụng.” Tay Doãn Quang Huy vịn cái trán, ngồi chồm hổm cúi người còn chưa đủ, thậm chí lấy tay che đi hết nửa khuôn mặt, nhìn không ra anh đang nói hươu nói vượn cái gì.

Lăng Ly!

Anh thấy Lăng Ly!

Anh mới ra khỏi văn phòng không được mấy bước thì nhìn thấy cô trước mặt đi tới!

Tại sao Lăng Ly lại xuất hiện trong văn phòng cao ốc của anh?

Anh đang mặc âu phục thẳng thớm, hoàn toàn không tìm ra được lý do giải thích chuyện ăn mặc và sự xuất hiện của anh ở đây với Lăng Ly, nên tóm lại trốn trước nói sau!

“Rụng? Tóc?” Chị Hà dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ nhìn anh.

“Được rồi, không phải không phải!” Đây là lý do vô duyên nhất. Nhưng mà thị lực của anh là hai chấm, không thể nói kính sát trùng hay là cái gì đó. Nhưng anh thật sự không nghĩ được nhiều như vậy.

“Cô gái ở đằng sau đã đi chưa?” Anh vẫn còn đang che che dấu dấu.

“Cô gái ở đằng sau?” Chị Hà nhìn lại phía sau.

“Đúng rồi, mái tóc thật dài, thân cao khoảng 165cm, vóc người cao ráo, bộ dạng cũng rất đẹp.”

“Tổng giám đốc, ở đằng sau có một hàng cô gái dáng người cao ráo, bộ dạng cũng rất tốt, mặc áo màu vàng kim, mới vừa đi về phía chúng ta. Nhưng bây giờ đã tiến vào trong thang máy rồi.”

“Ai?” Một hàng? Áo màu vàng kim?

Đúng rồi, mới vừa rồi hình như Lăng Ly một cái áo tơ màu vàng kim, thoát nhìn trông rất lịch sự tao nhã, rất đúng mốt. Trang phục cô mặc luôn luôn xinh đẹp... Không được, bây giờ không phải là lúc muốn nhìn cô mặc quần áo có đẹp hay không. Doãn Quang Huy lo lắng tìm góc nào đó tối tối không dễ phát hiện rồi nhìn ra. Quả nhiên là bốn, năm cô gái trẻ tuổi, trong đó lại không có bóng dáng của Lăng Ly.

Hù... nguy hiểm qua rồi!

Doãn Quang Huy thở phào một hơi dài, từ dưới đất đứng lên.

“Tổng giám đốc, cậu tìm được tóc rồi hả?” Chị Hà thấm tắc lên tiếng hỏi, giọng nói cứng nhắc, không lộ ra một chút biểu tình nào, nhưng lại khiến Doãn Quang Huy xấu hổ vô cùng.

“Được rồi, chị Hà! Bỏ qua sợi tóc quý gì đó đi. Thật ra mới vừa rồi gặp phải cô gái kia, cô ấy rất giống cô giáo trung học của tôi.” Không lẽ nói là vợ mới vừa cưới vừa cưới sáng nay của tôi sao? Anh lại bắt đầu bịa chuyện.

“Những người đó là người mẫu tới tham gia thử ống kính cho người phát ngôn sang năm.”

“Vậy thì muốn hay không muốn người có bộ dạng giống như cô giáo trung học của cậu?” Trong giới thư ký, chị Hà lăn lộn đã lâu, còn hợp tác nhiều năm với Doãn Quang, hỏi một câu rất nhạy bén.

“Biểu hiện của cô ấy có được không?” Lời vừa ra khỏi miệng, Doãn Quang Huy đã biết anh đã hỏi sai vấn đề.

Bây giờ vẫn còn sớm, quay thử còn chưa có bắt đầu, vậy mà anh lại hỏi biểu hiện có được không? Chỉ có thể nói, mèm chút nữa chạm mặt Lăng Ly khiến anh quá kích động rồi.

“Mười giờ rưỡi mới bắt đầu thử ống kính, tổng giám đốc có muốn lên lầu tham dự không? Hoặc là xem qua tài liệu của cô ấy?” Chị Hà đúng là chị Hà, lúc nào cũng nắm vững trọng điểm.

“Không cần, nếu biểu hiện của cô ấy không tệ thì dùng cô ấy đi.”

Làm sao có thể lên lầu tham dự? Anh cũng không phải là ngu ngốc! Bất quá, nếu có thể giúp được cô ấy thì sẽ giúp, đâu có gì là sai.

“Hình như không được nổi tiếng.” Chị Hà nhớ lại đã từng xem qua tài liệu của những người mẫu chờ trúng tuyển.

“Không nổi tiếng cũng không sao. Như vậy mới có thể lộ ra sự độc đáo.” Doãn Quang Huy kéo kéo tay áo, sửa sửa cà vạt, trả lời rất tự nhiên, tuyệt đối không có chút chột dạ nào của người công tư không biết phân biệt.

“Tổng giám đốc, từ trước tới giờ cậu không quản lý chuyện này.” Chị Hà nheo nheo mắt, nghi ngờ lần thứ hai.

“Tôi ngẫu nhiên cho ý kiến không được sao?” Hiếm có khi cậu ấy thay hồn đổi xác như thế này, muốn bắt đầu quản lý công việc nội bộ hay sao? Chị Hà nhìn chăm chăm một Doãn Quang Huy vô cùng kỳ lạ một hồi lâu.

“Tổng giám đốc, cậu yêu thầm cô giáo trung học của cậu sao?”

“...”

Ai mà yêu thầm cô giáo trung học? Chị mới yêu thầm thầy giáo trung học đó! Doãn Quang Huy cố gắng nuốt xuống những lời vừa lên tới họng, tức giận trừng mắt liếc chị Hà một cái.

7. Chương 7

Lăng Ly là bà xã của anh, không phải là cô giáo trung học gì đó.

Tối hôm đó, sau khi Doãn Quang Huy theo Lăng Ly về nhà thu dọn hành lý, anh dẫn cô về chỗ ở của mình ở khu dân cư cao cấp, tầng thứ mười bảy.

Tòa cao ốc rất cao, quang cảnh lại đẹp, bảo vệ rất chặt chẽ, một khu vực hoàng kim. Lăng Ly vô cùng ngạc nhiên, nhìn căn phòng với cửa sổ sát đất khắp nơi, sàn nhà bằng gỗ ám cứng. Không thể tin được cảnh vật trước mặt, cô bước vào một không gian rộng lớn, sáng sủa, được trang trí hết sức đơn giản theo phong thái của Nhật, rất thanh tịnh, rất tao nhã, rất thư thái, rất giống như con người của Doãn Quang Huy. Nhưng thật không giống là nhà của một nghệ sĩ bóng bay thu nhập không ổn định.

“Đây là nhà của anh?” Lăng Ly nhìn một vòng bên trong, kinh ngạc lên tiếng hỏi.

“Cũng biết là em sẽ hỏi. Đây là nhà của người bà con. Bọn họ di cư tới nước Pháp rồi, một năm mới trở về một lần. Họ không có ý định bán lại căn nhà này, lại không muốn ướn, cho nên tạm thời để lại cho tôi.” Sớm biết cô sẽ nghi ngờ, Doãn Quang Huy đã chuẩn bị một lời giải thích rất hợp lý.

“Có thu tiền thuê nhà không?” Nhà đẹp như vậy, lại còn ở trong một khu vực tốt như thế này thì tiền mướn nhất định rất cao, Lăng Ly suy nghĩ một chút rồi lại hỏi.

“Không có! Yêu cầu duy nhất chính là phải giữ nhà cửa sạch sẽ ngăn nắp, bồn hoa ngoài ban công phải được chăm sóc cẩn thận.” Doãn Quang Huy chỉ chỉ ban công, trả lời thật nhanh. Nhiều năm trước, anh mua lại căn nhà này của người chủ đi di cư bên Pháp. Chủ nhà thật hi vọng anh có thể chăm sóc tốt vườn hoa này.

“Vậy làm sao tôi trả tiền thuê nhà cho anh?” Lăng Ly liếc nhìn ra ban công một cái, mong muốn tràn đầy ánh mắt. Khi thu lại tầm mắt thì đối diện với ánh mắt của Doãn Quang Huy.

“Tôi cũng không trả tiền thuê, sao lại thu tiền của em?” Lăng Ly vĩnh viễn đâu ra đấy, vượt quá mức tưởng tượng của anh, Doãn Quang Huy bật cười.

“Vậy để tôi trả tiền điện nước, hay là tiền quản lý cũng được chứ?” Khi không vào ở nhà của Doãn Quang Huy, lại còn là một căn nhà xa hoa như thế, nghĩ thế nào Lăng Ly cũng cảm thấy trong lòng rất băn khoăn.

“Làm như vậy em sẽ an lòng sao?” Doãn Quang Huy có loại cảm giác bị cô đánh bại.

Lăng Ly luôn luôn nghiêm nghị, rất khách sáo, rất có lễ phép, rất sợ lợi dụng anh. Coi như cô không xem anh như là chồng, ít nhất cũng nên coi anh như bạn bè. Lúc nào thì cô mới có thể coi anh như người một nhà, tùy tiện hưởng thụ sự chăm sóc của anh đây?

Cho tới giờ phút này, Doãn Quang Huy mới phát hiện, thì ra anh thật khao khát sự thân mật của Lăng Ly.

“Sẽ.” Không chút nghĩ ngợi, Lăng Ly gật đầu.

“Vậy được, nếu làm như vậy khiến em vui vẻ. Đến đây đi, tôi dẫn em tới phòng của em cất hành lý.” Anh cũng không muốn làm cô khó xử nữa, Doãn Quang Huy xách hành lý ở dưới đất lên cho cô, trong lời nói tràn ngập sự bao dung.

Anh dẫn cô đi, giới thiệu từng phòng trong nhà. “Đây là phòng khách... Đây là phòng sinh hoạt hằng ngày... Mặc dù bên trong phòng của em cũng có, nhưng bên ngoài có một phòng tắm... Kế tiếp, đây là phòng bếp. Tôi rất ít khi tổ chức tiệc tùng ở nhà, em có thể tùy ý sử dụng tất cả những đồ đạc ở trong phòng... Đúng rồi, nhắc tới phòng bếp, em đói bụng chưa? Ở gần đây có một nhà hàng ăn rất ngon, bọn họ có giao tận nhà, tôi thường ngày cũng hay ăn, em có muốn thử chút không? Đợi chút, để tôi xem cái thực đơn để ở...”

Doãn Quang Huy nhìn đồng hồ, phát hiện đã qua giờ ăn tối, lấy thực đơn từ cái kệ tủ bên cạnh tủ lạnh xuống.

“Cám ơn anh, Doãn Quang Huy! Nhưng anh không cần tìm, tôi không ăn.” Lăng Ly vội vàng kéo tay anh đang bận rộn tìm kiếm lại.

“Không ăn? Tại sao? Em chưa đói bụng hả? Mới vừa rồi tôi không để ý thời gian. Bây giờ mới phát hiện đã gần tám giờ rồi. Đã trễ vậy mà em vẫn chưa đói bụng sao? Buổi chiều em đã ăn cái gì?” Doãn Quang Huy thấy cho cô một đồng nghi vấn.

“Sau tám giờ tối là tôi sẽ không ăn nữa.” Lăng Ly lựa chọn né tránh vấn đề cô có đói bụng hay không, đơn giản nói ra sự thật.

“Nếu biết sau tám giờ sẽ không ăn, thì mới vừa rồi tại sao không nói trước? Chúng ta có thể đi ăn trước rồi về sau.” Doãn Quang Huy có chút tự trách, trễ như vậy mới nhớ tới chuyện ăn cơm, giọng nói nghe có vẻ buồn phiền hối hận.

“Cám ơn anh, tôi thật sự không cần ăn đâu.” Lăng Ly nhấn mạnh một lần nữa.

“Khoan đã, không phải là em đang giảm cân chứ? Em gầy quá rồi.” Doãn Quang Huy nhướn mày, nghi ngờ liếc cô. Rốt cuộc anh mới hậu tri hậu giác phát hiện ra Lăng Ly không trả lời anh chuyện cô có đói bụng hay không. Câu trả lời của cô chỉ bao gồm chuyện cô không ăn cơm tối. Chuyện này thật sự quá đáng nghĩ.

“Mập quá chụp hình rất khó coi, tôi phải kiểm soát chuyện ăn uống của mình.” Lăng Ly gật đầu, trả lời qua loa.

“Mập quá? Em mập ở chỗ nào? Tóc? Hay là ngón tay?” Tuy rằng cô không phải là loại người mỏng như tờ giấy tới mức khoa trương, nhưng tuyệt đối không cùng ranh giới với mập mập.

Cô cười cười. “Ngày mai tôi sẽ ăn sáng, ăn trưa, rồi nhớ ăn tối sớm một chút. Tôi là người rất dễ bị mập, ăn khuya sẽ phồng lên, hôm sau chụp hình rất khó coi. Từ lúc vào nghề tới giờ, tôi vẫn ăn uống như thế, lâu ngày thành thói quen, anh đừng lo.”

“.” Làm sao có thể không lo lắng?

Nhưng mà Lăng Ly mang chuyện công việc ra, anh cũng hết cách, không có cơ hội, đành phải nghĩ cách làm sao để cô ăn nhiều hơn một chút mới được. Doãn Quang Huy âm thầm suy nghĩ.

Lăng Ly nhìn bộ dạng có chút phiền não, lại có chút thất bại của anh, trong lòng nghĩ rằng câu trả lời của mình không phải theo ý của Doãn Quang Huy.

“Doãn Quang Huy, anh đói bụng lắm sao? Hay là... Mới vừa rồi tôi dọn sạch đồ trong tủ lạnh, có mang theo chút đồ nấu ăn... Tuy vật liệu không được phong phú, chỉ có một ít gạo, trứng và vài cộng rau cải, nếu như anh không ngại, tôi làm trứng chiên hay cơm chiên cho anh ăn, có được không?”

Cha không biết

Cha không biết nấu cơm, luôn ăn ở bên ngoài. Thức ăn để lại trong tủ lạnh sẽ bị hư, thật lãng phí, cho nên lúc thu dọn hành lý đã xác định với Doãn Quang huy là anh có tủ lạnh trong nhà để cho cô để đồ, liền dọn hết thức ăn trong tủ lạnh mang đi.

“Em biết nấu cơm? Còn mang theo nguyên liệu tới?” Doãn Quan Huy kinh ngạc hỏi.

Lúc này Lăng Ly hỏi tủ lạnh anh có chỗ đựng đồ không, anh cứ tưởng rằng cô muốn để đồ uống, sản phẩm dưỡng da hay là những đồ linh tinh, không nghĩ tới cô sẽ mang theo đồ nấu ăn.

“Vì sao anh lại ngạc nhiên như vậy? Tôi và cha ở chung với nhau, ngày ba bữa đều là do tôi nấu, đương nhiên phải biết nấu cơm rồi.” Cô biết nấu cơm là chuyện kỳ quái lắm sao? Lăng Ly nghiêng đầu hỏi anh.

“Không, không kỳ quái...” Nghĩ kỹ lại thì cũng không có gì kỳ quái. Có lẽ bởi vì gần đây, anh thấy nhiều bộ dạng của Lăng Ly, trên tạp chí hay trang web đấu giá, cảm thấy cô nên đứng trước ống kính hoặc sàn diễn, mặc quần áo xinh đẹp, trang điểm tỏa sáng. So với hình ảnh cầm dao thớt, mạng tạp dề thật khó tưởng tượng, nên nhất thời anh hơi ngạc nhiên một chút!

Chỉ là vừa nghe Lăng Ly nói như thế, ngược lại khơi dậy trong lòng anh một nghi vấn khác. Cô và cha sống với nhau đã nhiều năm, cơm ba bữa do cô phụ trách, vậy...

“Mẹ của cô đâu?”

Tài liệu của Lý Chấn đưa cho anh có hình của mẹ Lăng Ly, người đã ra khỏi nhà lúc cô còn học tiểu học. Và lúc đăng ký kết hôn với Lăng Ly, anh cũng thấy trên sổ hộ khẩu ghi lại cha và mẹ của cô đã ly hôn, nhưng chưa bao giờ anh nghe Lăng Ly đề cập đến chuyện của mẹ mình. Vậy thì rốt cuộc vì sao mẹ cô bỏ nhà ra đi, vì sao lại ly hôn?

“Mẹ của tôi? À, bà đã ra đi năm tôi mười tuổi.” Lăng Ly nhìn thẩn mắt của Doãn Quan Huy, trả lời một cách nhẹ nhàng.

“Ra đi?” Doãn Quan Huy nhướn mày, giống như anh hoàn toàn không biết chuyện này, cũng không hiểu rõ ý nghĩa của lời nói. Đương nhiên Lăng Ly cho rằng anh không hiểu cô nói ‘ra đi’ là bỏ nhà ra đi hay là đời rồi? Như vậy, ‘ra đi’ là như thế nào?

“Không phải qua đời. Có một ngày tôi đi học về, bà đã không còn ở đó, đồ đạc cũng bị thu dọn. Sau này tôi mới biết được bà và cha tôi đã ly hôn, về sau không còn tin tức nữa.” Đó là một câu chuyện đã xảy ra rất lâu trước kia, lâu đến nỗi Lăng Ly chỉ có một chút buồn bã mỗi khi nghĩ đến, đã không còn làm cô đau lòng nữa...

“Bọn họ không ai nói cho em biết vì sao họ ly hôn à?” Dù là một đứa bé mười tuổi, cũng có thể mở miệng nói một tiếng, ít nhất trước khi mẹ đi, cũng có thể nói vài câu tạm biệt chứ?

“Không có.” Lăng Ly lắc đầu.

“Mẹ em cũng không mang em đi cùng sao?”

“Không có.” Cô có chút khó hiểu nhìn Doãn Quan Huy. “Vì sao lại muốn dẫn tôi theo? Một người đàn bà mang theo một đứa nhỏ rất là vất vả; bà cũng là người, dù phải sống độc thân, hay là tìm kiếm đối tượng khác, cũng dễ dàng hơn.”

“Làm sao có thể nói như vậy được?” Doãn Quan Huy mở miệng phản đối.

Mẹ của Lăng Ly phải là người hiểu rõ tính nết của cha Lăng nhất. Nếu đã biết tính tình của chồng mình không ổn định, làm sao có thể để cho con bé ở chung với ông ta chứ? Không đòi quyền nuôi dưỡng thì cũng được đi, nhưng nếu như bà chỉ vì tương lai của mình thì thật là đáng ghét quá đi.

“Nói thì nói vậy thôi, bằng không... Doãn Quan Huy, anh nói cho tôi biết, vì sao lại có chuyện ‘con chồng trước’ hả?”

Lăng Ly nói một cách bình tĩnh khiến Doãn Quan Huy bị cô hỏi ngược lại, không biết đường trả lời.

“... Em có từng nghĩ qua muốn tìm lại bà ấy không?” Trầm mặc hồi lâu, Doãn Quan Huy rầu rĩ hỏi. Anh không giúp được gì về chuyện quá khứ của Lăng Ly, nhưng nếu bây giờ cô muốn tìm lại mẹ của mình...

“Không có, tại sao muốn tìm bà ấy?” Cô hoàn toàn không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy.

“Mặc dù tôi còn rất nhỏ khi bà ra đi, nhưng tôi vẫn còn nhiều ký ức tốt đẹp về bà đối với tôi. Tôi nhớ bà dẫn tôi đi mua kẹo hồ lô, nhớ bà ru tôi ngủ, nhớ bà gọi tôi như thế nào, còn có mùi thơm của bà... Tôi hi vọng cuộc sống của bà được tốt. Nếu không có tôi mà bà có thể có một cuộc sống khá hơn thì tại sao tôi phải đi tìm bà?”

Nếu mẹ đã tái giá, tự nhiên lại chạy ra một đứa con gái, vậy thì sẽ ảnh hưởng gì tới gia đình của bà? Hơn nữa nếu cô tìm ra mẹ, cũng có nghĩa là cha cũng sẽ tìm được... Cô không muốn để ẹ sống trong bóng ma bạo lực nữa.

Cô luôn cảm thấy mình liên lụy người khác, phải không Lăng Ly? Doãn Quan Huy muốn hỏi câu này, nhưng cổ họng bị nghẹn lại, rốt cuộc đành bỏ qua.

Cần gì phải hỏi, Lăng Ly cũng dùng từ ‘con riêng’ để hình dung cô. Cô nói xong thì rất bình tĩnh nhưng trong lòng anh lại nổi phong ba.

Đối với cách nói của cô, anh không phản bác được. Nhưng mỗi lần nhớ tới cô, chua xót trong lòng càng khuếch trương, khí thế dâng lên cuộn cuộn mãnh liệt, đến nỗi anh muốn làm hết bất cứ chuyện gì cho cô, muốn bảo vệ cô, muốn đem cả thế giới này dâng hết cho cô, rất muốn... Ôm cô thật chặt.

Anh nghĩ, anh thật thích Lăng Ly, không thể chối cãi, không thể tự kiểm chế. Ở thời điểm anh không hề mong đợi, đã bị hút vào triệt để.

“Nếu đã gả cho tôi, về sau em không phải chỉ có một mình. Có chuyện gì thì phải nói với tôi, em tuyệt đối không thể liên lụy được tôi, hay là gây phiền phức cho tôi.” Doãn Quan Huy nhìn Lăng Ly sâu thẳm một hồi lâu, cuối cùng bật ra một câu như vậy.

Hiện giờ, đây chính là tất cả anh có thể cho Lăng Ly!

“Hả?” Không nghĩ rằng anh sẽ đột nhiên nói ra câu này, Lăng Ly ngẩn người ra.

“Còn nữa, Lý Chấn ở căn đối diện, nếu tôi không có ở đây mà cha em đột nhiên chạy tới, hoặc là có chuyện gì xảy ra, em có thể tìm cậu ấy.” Để đảm bảo cho sự an toàn của anh, lâu nay Lý Chấn vẫn ở nhà đối diện.

“Lý Chấn ở căn đối diện?” Lăng Ly còn chưa kịp cảm động vì câu nói trước của Doãn Quan Huy thì đã bị câu sau làm hết hồn.

“Đúng vậy. Chỉ có một nhà ở đối diện, chuông cửa cũng chỉ có một, rất dễ cho em tìm được cậu ấy.” Doãn Quan Huy cười cười, muốn Lý Chấn hoàn toàn có thể bảo vệ được cô. Lúc anh không ở đây, cũng sẽ có nhiều người phức tạp có ý đồ xấu với vẻ đẹp của cô.

Nhưng so với Doãn Quan Huy, Lăng Ly lại nghĩ, người tình của Doãn Quan Huy ở nhà đối diện, có lẽ thỉnh thoảng Lý Chấn cũng sẽ qua thăm, hay là ngủ qua đêm, vậy cô có cần tránh mặt hay không? Không được, cô nhất định phải tránh. Cô chỉ là khách trọ, tại sao có thể quấy rầy người yêu ở chung...

Lăng Ly cúi đầu nhìn móng tay của mình, do dự một lát, có chút chần chờ ngẩng đầu lên nói: “Nếu như hôm nào, anh muốn Lý Chấn ở lại qua đêm, anh có thể báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ ra ngoài ở trọ một đêm. Anh không cần để ý tới tôi... tôi thật không sao.”

“.....” Thiếu chút nữa là Doãn Quan Huy phun hết trà trong miệng ra. Không phải! Mới vừa rồi anh không có uống trà, nhưng anh thật muốn phun trà ra... Rốt cuộc lúc trước anh bị đụng hứ đầu như thế nào mà có thể nghĩ ra những ý nghĩ như hiện tại, cũng không biết phải nên nói dối như thế nào để giải thích?

“Tôi sẽ không để cho Lý Chấn ngủ qua đêm.” Ai muốn đem đàn ông về nhà qua đêm vậy trời? Anh chỉ tưởng tượng thôi mà đã thấy nhức cái đầu.

Doãn Quan Huy tức giận trả lời xong, đột nhiên lại nghĩ đến một người quan trọng hơn. “Vậy còn em? Em có bạn trai không? Em cũng dẫn về qua đêm sao? Tôi có cần phải tránh không?”

Đúng rồi, lúc trước anh lúc nào cũng tìm cách giúp Lăng Ly thoát ly gia đình của mình, chưa từng nghĩ tới cô có tới lui với đối tượng nào không. Anh càng ngày càng thích Lăng Ly, vì vậy vấn đề này trở nên rất quan trọng. Thừa cơ hỏi ngược lại tuyệt đối là một ý kiến hay. (Lời editor: thấy thương anh quá đi!)

“Không có. Tôi sẽ không mang đàn ông về nhà. Tôi không có bạn trai.” Lăng Ly lắc đầu.

“Vậy thì bạn gái?” Vì để phòng ngừa, vấn đề này nên hỏi thì tốt hơn.

“Không có.” Cô nhúu nhúu mày, vẫn là lắc đầu.

“Tại sao?” Sau khi Doãn Quan Huy nghe câu trả lời, giọng nói tự nhiên phần khởi hẳn lên.

“Cái gì tại sao?” Mi tâm của cô nhúu lại.

“Ý của tôi là, cô xinh đẹp như thế này, phong cách cũng được, tính tình cũng không phải xấu, tại sao không có bạn trai?” Cô khiến người ta rất yêu thích, ít nhất có anh rất thích cô. Chẳng lẽ không có ai giống như anh, biết thưởng thức hay sao?

“Tôi không có bạn trai cũng bình thường thôi. Trong đầu tôi lúc nào cũng nghĩ tới công việc và kiếm tiền, không có hứng thú với chuyện yêu đương.” Không phải cô không có người theo đuổi, nhưng đặt tình yêu lên trước vấn đề kinh tế và gia đình thì cô không có đủ sức đi ứng phó với loại tình yêu xa xỉ này.

Lúc trước cô đã có chút cảm tình với Doãn Quan Huy, nếu không sẽ không cần hỏi anh có muốn kết hôn không. Đời này của cô, cảm giác gần gũi với tình yêu nhất chính là lúc đó. Nhưng mà...

“OK, đừng nhắc tới chuyện này nữa. Không phải anh đang đói lắm sao? Càng ngày càng tối, tôi đi chuẩn bị thức ăn cho anh. Sau đó sẽ thu dọn hành lý rồi nghỉ ngơi. Hôm nay thật là cảm ơn anh.”

Lăng Ly đột nhiên cười rất lễ phép, chuyển đề tài sang một chuyện khác có vẻ an toàn hơn. Doãn Quan Huy còn chưa kịp phản ứng thì cô đã xoay người chạy vào phòng bếp.

“Hả?” Doãn Quan Huy ngây ngốc giật mình tại chỗ, không hiểu vì sao cô chạy nhanh như vậy.

Không sao, điều quan trọng là hiện giờ, Lăng Ly không có bạn trai, cũng không có bạn gái, hơn nữa còn ở chung với anh, để anh có thể chăm sóc tốt cho cô.

8. Chương 8

Ở trong phòng bếp chuẩn bị nấu cơm, Lăng Ly tiện tay vuốt mặt, lại nghĩ tới —— nàng chỉ là tự tiện xông vào cuộc sống của Doãn Quang Huy, cũng nên giữ một chút khoảng cách với anh.

Bất luận Doãn Quang Huy dịu dàng chăm sóc cỡ nào, đối tốt với cô cỡ nào, làm cô cảm động cỡ nào, khiến người ta muốn dựa dẫm cỡ nào, cô đều phải cẩn thận, cố gắng giữ vững lý trí và bình tĩnh, không tạo ra nhiều phức tạp cho người đàn ông đã ra tay kéo cô ra khỏi thời điểm nguy nan.

Cô là một người thuê nhà, đơn giản chỉ là một người khách thuê. Người tình của Doãn Quang Huy còn sống ở đối diện, chỉ là như vậy mà thôi.

Ban đêm, khách trọ Lăng Ly bừng tỉnh bởi vì một tiếng động thật lớn vang lên.

Trong lúc mơ màng, phản ứng đầu tiên của cô là cha uống say đụng phải cái gì rồi. Cô lập tức phóng xuống giường, mở cửa phòng xông ra, cho đến khi trong nháy mắt nhìn thấy Doãn Quang Huy, cô mới giật mình phát hiện đây không phải là nhà của cô.

“Lăng Ly? Thật xin lỗi, tôi đánh thức em hả?”

Trong phòng khách, Doãn Quang Huy đang cầm bong bóng đã bị bể, nhìn thấy Lăng Ly từ trong phòng phóng ra, vẻ mặt vô cùng áy náy. Anh đã vô cùng cẩn thận rồi, không ngờ một hay hai cái trong những tác phẩm bong bóng làm lúc sau lại bị bể.

Bất quá, so với những bong bóng bị bể, điều quan trọng là...

“Em ra ngoài sao không mặc áo khoác? Bây giờ trời lạnh lắm, xuống giường nhớ khoác thêm áo. Không chút nghĩ ngợi, Doãn Quang Huy cầm lấy cái áo khoác mà mới vừa rồi anh phải cởi ra vì cảm thấy nóng trong lúc làm việc, choàng lên vai của cô.

“Tôi...” Lăng Ly bị động tác của anh làm cho hết hồn, bả vai co rút lại, vốn là định đẩy ra từ chối, nhưng lại cảm thấy không nên làm lớn chuyện, đành phải tiếp nhận ý tốt của anh. Khép chặt lại vạt áo trên vai, “Tôi chỉ là... Tôi tưởng là...”

“Tưởng rằng cái gì?”

“Không có gì.” Cô chần chờ một lát, cuối cùng chọn lựa lắc đầu.

Cô biết nói như thế nào đây? Nói rằng cô đang mơ mơ màng màng, tưởng rằng cha uống say đập phá đồ đạc hay là té ngã?

“Tôi chỉ gặp ác mộng thôi. Đây là cái gì? Thật là xinh đẹp.” Rốt cuộc, Lăng Ly nói một câu cho qua chuyện, rồi chỉ chỉ những tác phẩm bong bóng bay trước người của Doãn Quang Huy, lãng sang chuyện khác.

Đó là một cô dâu bóng bay cao gần tới ngực của cô. Tóc, mặt mũi, trang phục đều làm bằng bong bóng bay, nhìn rất là xinh đẹp, trắng lẹ. Phong cách sử dụng bong bóng, số lượng và màu sắc đều rất kinh người. Thoạt nhìn khiến tâm tình người ta vô cùng thích thú.

“Cái này à? Ồ, tháng sau tôi nhận trang trí ột buổi lễ kết hôn. Cô dâu kia thật dễ thương, nói muốn dựng một cặp bong bóng chú rể và cô dâu ở hội trường cùng bọn họ đón đưa khách... Lâu rồi tôi đã không làm một tác phẩm lớn như vậy. Mặc dù bản vẽ thiết kế làm người ta rất hài lòng, nhưng không biết vì sao tôi lại cảm thấy tác phẩm thật so với bản vẽ vẫn còn kém lắm, cần phải tự tay làm lại một lần nữa. Vốn tính là ngày mai đến phòng làm việc làm tiếp, nhưng nằm ở trên giường lật tới lật lui, ngứa tay quá... nên thức dậy...”

Doãn Quang Huy gãi gãi đầu, có chút mắc cỡ. “Em nhất định cảm thấy tôi nhàm chán lắm phải không? Nửa đêm không ngủ được, thức dậy đi làm những chuyện này.” Lúc trước anh và cha mẹ ở chung thì mọi người đều nghĩ như vậy.

“Vì sao như vậy? Tôi không cảm thấy đây là chuyện kỳ quái. Những thứ này thật là xinh đẹp! Phải tốn nhiều tâm tư, tay nghề cũng phải tốt. Trước kia tôi đã từng nhìn thấy anh làm bong bóng bay ở nhà hàng, lúc nào tôi cũng cảm thấy anh rất lợi hại.” Nửa đêm bị giật mình tỉnh giấc, Lăng Ly không chút phòng bị, nói cho anh nghe chuyện cô đã từng nhìn chằm chằm Doãn Quang Huy làm bong bóng, một câu biểu lộ thành ý thật lòng, quên mất tiêu lúc này vẫn còn suy nghĩ phải giữ gìn ý tứ, khách sáo, quyết tâm xa cách.

“Thật sao? Em thật sự cảm thấy như vậy à?” Cô công khai khen ngợi anh như vậy khiến Doãn Quang Huy mừng rỡ.

“Thật mà! Chẳng lẽ như thế này mà không lợi hại hả? Dùng bong bóng làm ra một bộ lễ phục cô dâu lớn như vậy, lại cao như người thật, dáng vẻ còn dễ thương như thế, nếu tôi là anh, tôi nhất định rất tự hào. “Lăng Ly lại nhìn hình bóng cô dâu kia vài lần nữa.

“Tôi rất tự hào nha. Nhưng những người bên cạnh và cha mẹ tôi luôn cho đó là chuyện vô ích. Cho nên những lời em vừa nói khiến tôi đột nhiên có một loại cảm giác được khẳng định.”

“Trong nhà hàng, không phải các em nhỏ cảm thấy anh rất tuyệt hay sao? Lăng Ly nhướn mắt hỏi anh.

“Không giống nhau! Nhận định của người lớn và con nít là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

Nghe Doãn Quang Huy nói như vậy, Lăng Ly yên lặng một lát rồi lập tức nghiêm túc nói:

“Doãn Quang Huy, tôi đã nói qua với anh, giống như tôi là một người mẫu mạng, có rất nhiều người cũng cảm thấy chỉ cần tôi trang điểm thật đẹp, đứng trước ống kính cười khúc khích là được rồi. Nhưng tôi tự

biết, công việc này không phải là như vậy, vì để làm nổi bật sản phẩm, hay là vì yêu cầu phối hợp của nhiếp ảnh gia, chúng tôi thường xuyên phải bày ra nhiều tư thế cho phù hợp với mục đích của công việc, cũng muốn thường xuyên tự trao dồi bản thân mình bằng cách quan sát và học hỏi nhiều hơn, không phải chỉ cần xinh đẹp không là đủ. Đây chỉ là một trong nhiều những khó khăn khác... Mỗi ngành nghề đều có chỗ không dễ dàng, cho nên anh đừng bao giờ tự coi nhẹ mình. Chúng ta phải biết giá trị của mình, đây chính là sự kiêu ngạo của chúng ta. Ánh mắt quan điểm của người khác đều không là gì cả.”

Gia nhân luôn luôn nhẹ nhàng từ tốn của Lăng Ly vì khích lệ anh mà nói một hơi dài như thế, hơn nữa còn rất là nghiêm túc. Doãn Quang Huy cảm thấy có chút buồn cười, lại vô cùng cảm động, trong lòng mềm hẳn đi.

Anh thật là may mắn có thể mang Lăng Ly rời khỏi cha của cô, thật may mắn cô có thể ở lại bên cạnh anh, nói chuyện với anh... Lăng Ly khích lệ anh như vậy khiến anh cảm thấy có thể thu ngắn lại khoảng cách giữa bọn họ một chút.

Doãn Quang Huy vẫn nhìn cô chằm chằm, chậm chạp không có trả lời. Mà sự yên lặng của anh không hiểu vì sao lại khiến Lăng Ly cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Tôi nói sai cái gì sao? Tại sao anh nhìn tôi như vậy?” Đánh tan không khí yên lặng làm người ta lúng túng trầm mặc, Lăng Ly lên tiếng trước.

“Không có, em không có nói sai. Tôi chỉ là cảm thấy. em thật sự là một cô gái đặc biệt.” Giọng nói trầm ấm hòa nhã của Doãn Quang Huy nghe ra hết sức dịu dàng.

Mặc dù Lăng Ly đến từ một gia đình tan nát, nhưng tâm trí của cô không hề bị bẻ gãy, không giống một ít người bon chen trong xã hội này, bởi vì gia đình tan nát mà trở nên sa đọa hay cực đoan.

Ngược lại, cô rất cố gắng, rất kiên cường. Bởi vì không muốn mang lại gánh nặng cho người khác, cho nên cô cũng tìm được một công việc có giá trị và kiêu ngạo. Mà anh lại rất thích tính kiêu ngạo của cô.

“Tôi làm gì có? Anh đừng nói lung tung. Tôi là một người rất tầm thường trong những người tầm thường mà thôi...”

Nghe anh nói như vậy, vành tai của cô ửng đỏ, không biết phải phản ứng như thế nào. Ánh mắt của anh rất giản co, không muốn làm cô lúng túng, khiến cô chịu không nổi mà lại tím tái bên má. Cô cúi áo khoác ra trả lại cho anh, chạy trốn chết. “Tôi muốn trở về phòng. Ngủ ngon! Anh cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Bị cái gì vậy cả? Tại sao cô lại đỏ mặt vì Doãn Quang Huy? Rõ ràng là anh đã có người yêu, hơn nữa còn ở nhà đối diện. Vì sao cô lại có ý tưởng thích anh vậy nè?

Lăng Ly giống như đang trốn yêu quái, chạy nhanh về phòng. Không ngờ mới nằm xuống giường chưa được mấy phút thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Em đã ngủ chưa? Tôi có thể vào được không?” Giọng nói của Doãn Quang Huy vang lên từ đằng sau cánh cửa.

Làm như không nghe thấy quá chột dạ, cô giả đồ đã ngủ. Trong lòng lại băn khoăn, Lăng Ly ngồi dậy, lấy chăn trùm người từ trên xuống dưới, không biết là phòng bị cái gì. Không còn cách nào khác, cô thì thào lên tiếng:

“... Sao có thể.” Sau khi cô trả lời, cánh cửa bị Doãn Quang Huy mở ra, bóng dáng cao lớn đi tới bên giường của cô, trong tay mang theo một cái hình tròn bằng lưới, xung quanh treo lơ lửng rất nhiều lông chim đưa tới trước mặt của cô.

“Tôi đoán là em còn chưa ngủ. Cho em nè, treo bên giường được không?” Doãn Quang Huy vừa nói vừa đem cái bùa đuổi mộng treo ở đầu giường.

“Bùa đuổi mộng?” Lăng Ly trợn mắt, ngạc nhiên quan sát đồ vật trước mặt một lần nữa.

Bùa đuổi mộng không khó tìm, là bùa hộ mệnh xuất xứ từ Bắc Mỹ, rất nhiều cửa hàng lưu niệm bán nó. Chỉ là không hiểu vì sao Doãn Quang Huy lại có sẵn trong tay như vậy? Lại đưa nó cho cô làm gì?

“Đúng vậy. Là bùa đuổi mộng, mang lại mộng đẹp, xua tan ác mộng. Em mới vừa nói em nằm ác mộng, lại bị tôi đánh thức, tôi nghe là em sẽ rất khó ngủ, lại ngủ không ngon... Trước kia tôi có mua cái này, bây giờ cho em đặt ở đầu giường, hi vọng bây giờ cho tới trời sáng, em sẽ không bị tôi đánh thức nữa.” Lăng Ly vô cùng nhạy cảm, chắc hẳn là ngủ không sâu, Doãn Quang Huy vui vẻ treo bùa đuổi mộng ở trên đầu giường, giống như là có thể bảo hộ giấc ngủ mỗi đêm của cô.

Vì Lăng Ly làm việc, cho dù chỉ là chuyện nhỏ, cũng có thể làm cho anh vui vẻ đến thế.

“Anh giống như là đang dỗ ngọt đứa trẻ vậy.” Anh vui vẻ vâng lời, Lăng Ly thì lại nhú mày.

“Dễ con nít không phải như vậy. Nếu là con nít, tôi sẽ ngồi bên cạnh nhìn con bé cho tới khi nó đi ngủ mới thôi.” Doãn Quang Huy nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt của cô. Mới vừa rồi được Lăng Ly khích lệ, tâm tình vui vẻ kéo dài cho tới bây giờ, thần thái phấn khởi.

“Tại sao?” Trên môi cô vẫn còn vương lại nụ cười thỏa mãn. Nụ cười kia hết sức rực rỡ, làm tim người ta đập liên hồi. Lăng Ly khẽ nhìn đi chỗ khác, không có cách nào nhìn thẳng vào mắt của anh.

“Những em bé rất dễ đổi phỏ mà thôi. Bọn chúng rõ ràng là mệt lã, nhưng lại không muốn đi ngủ. Nhưng nếu có người lớn ở đó, bọn chúng sẽ nhắm mắt đi ngủ.” Doãn Quang Huy nói xong thì miệng càng cười tươi hơn.

“Có thật không đó?” Nghe giống như là chuyện dụ khi con nít mà thôi. Lăng Ly nhăn mày nhìn lại anh.

“Không tin? Vậy em có muốn thử chút hay không? Tôi ngồi ở đây nhìn em ngủ.” Doãn Quang Huy vỗ vỗ mép giường, miệng cười càng rộng hơn.

“Doãn Quang Huy, dẹp anh đi! Tôi không phải là đứa trẻ.” Lăng Ly nhìn tay anh đặt ở mép giường, hết hồn. Anh ấy giỡn chơi thôi, không nghiêm túc chứ hả?

“Có lẽ người lớn cũng vậy thôi.” Anh thật không ngại nhìn cô ngủ đâu.

“Tôi muốn ngủ. Anh cũng đi ngủ sớm đi thôi.” Không biết làm sao ứng phó với sự đùa cợt của Doãn Quang Huy, Lăng Ly nằm nghiêng người lại, đưa lưng về phía của anh, muốn đuổi người đi.

“Được rồi, được rồi, không làm khó em nữa. Tôi đi ra ngoài đây. Ngủ ngon!” Doãn Quang Huy bật cười rồi khép cửa phòng cô lại.

Sau khi nghe tiếng cửa phòng đóng lại, Lăng Ly góc đầu nghe ngóng. Sau khi xác định là anh đã ra ngoài, cô nhìn cánh cửa đóng kín, rồi ngẩng nhìn “bùa đuổi mộng” ở đầu giường, trong lòng thật rối loạn, phủ chấn lên đầu trùm mình lại.

“Đồ ngốc! Rõ ràng là đã có người yêu rồi mà còn đối xử với người khác tốt như vậy. Ngộ nhỡ... Thích anh rồi thì phải làm như thế nào đây...”

Trong phòng cô chỉ còn lưu lại âm thanh thở dài.

9. Chương 9

Giống như ngày thường đi làm, Doãn Quang Huy mặc âu phục, giày da bóng loáng, ngồi trong phòng làm việc của anh. Một tay chống trán nhìn tài liệu, một tay xoay bút, vô cùng buồn chán nghe chị Hà báo cáo công việc phải làm.

“Ba giờ chiều có buổi họp với cửa hàng tư nhân... Bộ tài vụ đang có bản kế hoạch tiền thưởng cuối năm... Dây chuyền nhà thuốc tây muốn điều chỉnh tỷ lệ hoa hồng... Phóng viên của tuần san Minh Nhật muốn phỏng vấn...”

Thời gian họp, địa điểm tiêu thụ, doanh thu, tài vụ, nhân sự, cửa hàng tư nhân... Những chuyện này đơn giản không đơn giản, nói khó cũng không khó. Từ nhỏ tới lớn, Doãn Quang Huy ở nhà đã nghe quen tai, cùng với vài năm thực hành chiến đấu, bản lĩnh đã sớm luyện thành một cách thuận thực, điều luyện.

“Tôi có thể thông cảm những nhà thuốc tây dây chuyền có đường lối nâng cao tỉ lệ hoa hồng, nhưng con số của bọn họ đòi tăng vượt quá quy định. Chị Hà, chị đưa cho tôi số lượng tiêu thụ trong mấy năm nay của

bọn họ, thuận tiện kêu người phụ trách cửa ra vào lại đây.” Doãn Quang Huy vừa xác nhận con số trong hồ sơ vừa xoay bút nói.

Anh mơ hồ nhớ lại trước đó vài ngày, người phụ trách sửa chữa cửa ra vào đã bị thay đổi, anh hi vọng chỉ là đổi người chứ không phải lợi dụng sự thay đổi này thương lượng giá tiền mới, chiếm lời của công ty.

“Vâng” Chị Hà gật đầu, ghi xuống vào mục giao phó công việc.

“Còn nữa, chị vừa mới nói phóng viên bên tuần san muốn hẹn giờ phỏng vấn, không phải lần trước đã từ chối rồi sao?” Anh rất ít xuất hiện trước mặt công chúng, chuyện phỏng vấn với báo chí và tuần san có thể tránh được thì sẽ tránh. Từ trước tới giờ, chị Hà luôn hiểu rõ tâm ý của anh, nên bây giờ lại hỏi lần nữa khiến anh có chút ngoài ý muốn. Doãn Quang Huy tiếp tục xoay xoay cây viết trong tay.

“Tôi hiểu ý của Tổng giám đốc. Nhưng chuyện phỏng vấn này là do cụ tổng giám đốc đích thân gọi điện thoại tới giao phó. Nghe nói người ký giả của tuần san là bạn cũ của ông ấy.” Chị Hà thành thật trả lời.

Được rồi, nếu ký giả là bạn bè của cha thì sẽ không lắm chuyện xảo trá mà hỏi về vấn đề riêng tư. Doãn Quang Huy suy nghĩ một chút, dừng tay xoay viết rồi nhún vai.

“Vậy thì chị sắp xếp thời gian đi.”

“Vâng.” Chị Hà cúi đầu ghi chép vào lịch làm việc.

“Chiều nay tôi muốn tham dự hội nghị cửa hàng buôn bán tư nhân. Cuối năm rồi, nên lộ mặt một chút, sang năm hợp tác sẽ vui vẻ hơn. Chị Hà, chị nhớ chuẩn bị một chút quà lễ ọi người mang về.”

Doãn Quang Huy tiếp tục vừa xoay viết vừa dặn dò công việc. *ĐĐ*LQD*DN* Xoay viết nữa chừng thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, trong lòng trở nên minh mẫn hơn hỏi: “Đúng rồi, kết quả quay thử cho người phát ngôn hàng năm ra sao rồi?”

Lăng Ly có trúng tuyển không?

Chắc là phải trúng tuyển rồi chứ?

Nhớ tới lời lẽ chính nghĩa cổ vũ khen ngợi anh cùng với bộ dạng phiến não đuổi anh ra khỏi phòng của Lăng Ly mấy ngày trước đây, Doãn Quang Huy không khỏi mềm lòng, trong lòng ấm áp, bờ môi không tự chủ được mà nở một nụ cười.

“Đã quyết định rồi, là cô Lăng.” Chị Hà trả lời.

Cho dù Tổng giám đốc không đặc biệt đề ra, cơ hội thắng của Lăng Ly rất lớn. Cô rất chuyên nghiệp, tươi mát, thật phù hợp với hình tượng của ‘Lệ Ảnh’. Trở ngại duy nhất của cô chính là cô không được nổi danh, nhưng điều này chưa hẳn là một yếu điểm. Có khi, người phát ngôn quá nổi tiếng sẽ khiến gia tăng cảm giác xa cách của nhãn hiệu. Cho nên, chuyện Lăng Ly trở thành người phát ngôn hình như không gây ra bất cứ dị nghị nào.

“Tốt.” Doãn Quang Huy gật đầu. Lăng Ly lúc nào cũng lo lắng tới sự nghiệp của mình, nhất định sẽ rất vui vẻ nhận được công việc này.

Nhưng... Nghĩ tới cô, Doãn Quang Huy lại nhớ tới bọn họ gần như là không có bất cứ chung đụng nào.

Mấy ngày nay, không biết Lăng Ly bận rộn chuyện gì, rõ ràng là ở chung với anh, nhưng lại đi sớm về muộn. Cho dù gặp anh ở phòng khách thì cũng chỉ là tán dóc vài câu rồi vội vã tránh né trở về phòng...

Kỳ quái? Tại sao cô lại khó làm quen như vậy? Tại sao cô không thể gần gũi với anh nhanh một tí? Cho dù cùng anh xem TV trong phòng khách cũng không đến nỗi nào mà.

Giống như... có chút nhớ cô thì phải? Không phải, không chỉ có chút mà thôi... Doãn Quang Huy dừng lại động tác xoay viết.

“Đã báo cho cô ấy chưa?” Doãn Quang Huy hỏi.

“Hôm nay sẽ thông báo. Tổng giám đốc có chuyện gì đặc biệt cần giao phó sao?” Chị Hà ngược mặt nhìn về phía Doãn Quang Huy, neho neho mắt. Cô có cảm giác, hình như Tổng giám đốc có gì đó khác thường với cô Lăng này? Sức phản ứng của cô giáo trung học mạnh đến như vậy sao?

Giao phó? Anh muốn giao phó cái gì?

Lăng Ly là một người mẫu có nhiều kinh nghiệm phong phú. Anh không nên lo lắng về mặt lĩnh vực chuyên nghiệp của cô. Hơn nữa, toàn bộ mọi người trên dưới ở công ty đều chuyên nghiệp hơn anh về mặt sản phẩm cũng như người phát ngôn. Doãn Quang Huy nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ ra phải nên dặn dò cái gì.

Nhưng mà, hình như có một chuyện rất quan trọng, một chuyện mà khiến anh không thể tập trung tinh thần... A, đúng rồi! Có có! Doãn Quang Huy nghĩ ra.

“Bảo cô ấy ăn ập một chút.” Anh dặn dò một cách vô tư.

Ăn ập một chút? Chị Hà khẽ nhướn mày.

“Tổng giám đốc, tôi không hiểu ý của cậu.” Trong lòng đầy nghi vấn, chị Hà dùng thái độ chuyên nghiệp nhất của cấp dưới, đáp lại một yêu cầu không có chút chuyên nghiệp nào của cấp trên.

“Cô ấy gầy quá! Tôi không muốn người phát ngôn gầy như vậy.” Doãn Quang Huy nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Lên TV sẽ mập ra một chút.” Không phải bây giờ lên màn hình thì nên coi trọng hình dáng hay sao? Chị Hà trả lời hết sức nghiêm túc.

“Không cần không cần. Cho dù lên TV nhìn vừa vặn thì sao? Những năm gần đây, phụ nữ có thân hình đầy đặn đi đâu hết rồi, toàn là mặt nhon? Lên hình có chút mập mập thì sẽ nhìn thân thiện hơn một chút, không có cảm giác xa cách. Chúng ta đều là người bình thường, không phải sao?” Doãn Quang Huy thật khâm phục mình lạnh trí. Nếu anh có thể tham gia thi hoa hậu quốc tế, nhất định sẽ thắng giải ứng xử.

Nói như vậy cũng rất có lý... Chị Hà chần chờ một lát: “... Tôi sẽ liên lạc với người thông báo kết quả thử ống kính cho cô Lăng, dặn dò chuyện này.”

YES!

Trong lòng Doãn Quang Huy lớn tiếng hoan hô.

“Còn có chuyện gì khác không?” Trong lòng reo hò nhưng câu hỏi của Doãn Quang Huy có vẻ bình thản một cách khác thường, giống như là đang cố ý che dấu cái gì. Trên mặt lại không lộ ra quá nhiều tâm tư.

“Không có.”

Gương mặt lúc nào cũng đầy biểu tình của Tổng giám đốc đột nhiên lại không có chút phản ứng nào, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi hay sao? Xem ra Tổng giám đốc rất thích cô giáo trung học của mình, hay là... rất thích cô Lăng? Chị Hà âm thầm suy nghĩ.

“Vậy thì chị mau gọi người thay cửa sổ mới vào đi, và sắp xếp thời gian phỏng vấn của tạp chí. Tôi muốn làm cho xong những chuyện này. Buổi chiều sau khi họp xong tôi sẽ không trở lại phòng làm việc. Có chuyện gì khẩn cấp thì gọi điện thoại cho tôi.” Doãn Quang Huy nhìn sắc trời âm u ngoài cửa sổ, quá hưng phấn mà gác lại cây viết mới vừa rồi bị anh xoay vòng không ngừng, quay đầu lại dặn dò chị Hà.

Gió nổi lên, hôm nay đài khí tượng thông báo có luồng khí lạnh, mà Lăng Ly phải chụp ngoại cảnh, không biết có mặc đủ quần áo ấm hay không?

Anh nên chuẩn bị một cái áo lạnh cho cô. Có lẽ anh còn phải mang theo bình trà nóng nữa chứ?

Hơn nữa, nếu hôm nay cô nhận được thông báo trúng tuyển, dặn dò phải ăn nhiều một chút, biết đâu sau khi chụp hình xong, có thể tìm một nhà hàng, dẫn Lăng Ly đi ăn một bữa cơm tối?

Ai lại muốn ngồi ở trong phòng làm việc chứ?

Sinh lực dồi dào, Doãn Quang Huy hăng hái làm việc, dùng thời gian ngắn nhất để giải quyết phần lớn công việc của mình. Rồi sau đó dùng tốc độ nhanh nhất, chạy như bay đến bên cạnh người vợ không có một chút nhớ nhung nào tới anh.

Lăng Ly đang làm việc ở ngoài trời.

Hạn chót hợp đồng của cô và tạp chí thời trang đã sắp tới, vì để chuẩn bị cho kịp thời gian in ấn bài mục trang phục Xuân Hạ, công ty đã thông báo một lúc cả ba người mẫu. Cho dù trời lạnh cỡ nào đi nữa thì vẫn phải chụp như thường.

“Tốt lắm, Lăng Ly. Bộ này chụp xong rồi, cô đi thay bộ khác đi.” Bị người biên tập hỏi, Lăng Ly chạy đi từ trước ống kính.

Thời tiết rất lạnh, gió lớn. Nhiệt độ trên điện thoại di động chỉ mười độ, lúc nào mưa cũng có thể đổ xuống bất chợt. Chụp hình bên ngoài rất khó khăn, tranh thủ thời gian, Lăng Ly và người thợ trang điểm cùng nhau đứng vây quanh đằng sau bức màn vải bố, thay trang phục mùa xuân không thể chống lạnh thành trang phục mùa hè, càng khó giữ ấm hơn.

Lăng Ly mặc áo xệ vai và một chiếc váy mỏng manh ngắn tới đầu gối trở lại trước ống kính. Nụ cười trong màn ảnh tươi đẹp sáng chói như trời mùa hè. Ở một bên, Doãn Quang Huy nhìn thấy, trong lòng run sợ, hết sức đau lòng.

Tóc của cô liên tiếp bị gió lạnh thổi tung. Mới vừa đứng trước gương thì bả vai và hai chân lạnh không ngừng run cầm cập, nhưng khi cô ra đứng trước màn hình thì hơi thở trầm ổn, không có chút khác thường nào.

Doãn Quang Huy cam đoan là bờ môi của Lăng Ly tuyệt đối tím ngắt dưới lớp son môi kia, còn hai tay thì lạnh như nước đá. Lúc thay quần áo, anh sợ cô lộ hàng, lúc chụp hình, anh lại sợ cô bị cảm lạnh. Anh thật muốn kéo cô ra khỏi nơi chụp hình, hào khí tràn trề mà nói: “Đừng chụp nữa! Tôi sẽ nuôi em!” Nhưng mà, làm sao anh nỡ dấy vò sự kiêu ngạo của cô?

Lần trước nghe cô nói chuyện, anh có thể dễ dàng hiểu được cô rất thích công việc này. Cho dù người khác có hiểu lầm xuyên tạc, cô vẫn một mực khẳng định giá trị công tác của chính mình.

Rốt cuộc phải đầu tư bao nhiêu tâm tình và sức lực vào công việc này thì mới có thể khống chế bản thân không được run rẩy trong khí trời rét lạnh như thế này?

Ánh mắt của những người đứng vây quanh xem chụp hình chuyển từ tò mò sang thông cảm. Họ cũng phải bỏ đi vì trời bắt đầu trở lạnh. Chỉ còn lại Doãn Quang Huy đứng lặng yên ở đó trong gió rét, mắt không chớp dõi theo hình bóng của Lăng Ly.

Anh đứng một hồi lâu, rồi đi bộ tới một cửa hàng tiện lợi, mua cái gì đó nắm chặt ở trong tay, sau đó quay về đứng yên như cũ.

Anh không lên tiếng kêu Lăng Ly vì không muốn quấy rầy gián đoạn công việc của cô, khiến thời gian chụp rét của cô lại càng thêm kéo dài. Từ trước tới nay, trong lúc làm việc thì Lăng Ly không màng tới mọi việc xung quanh, liều chết để hoàn tất quá trình chụp ảnh. Cho đến khi biên tập và thợ nhiếp ảnh kết thúc công việc thì cô mới hậu tri hậu giác phát hiện Doãn Quang Huy đang đứng ở đó.

“Doãn Quang Huy, sao anh lại ở đây?” Bởi vì quá ngạc nhiên, Lăng Ly chạy vội đến bên cạnh anh, trong khi trên người vẫn còn mặc trang phục mùa hè.

Lúc này Doãn Quang Huy có gọi điện thoại tới hỏi cô đang ở đâu, khi nào về nhà. Phản ứng tự nhiên của cô là tưởng anh muốn mang Lý Chấn về nhà, cần biết thời gian và địa điểm của cô để mà tránh né, cho nên cô trả lời từ đầu tới đuôi không bỏ sót chỗ nào. Không ngờ anh lại muốn tới tìm mình.

“Tôi nghe nói có luồng khí lạnh đang tới, nên mang áo khoác và trà nóng tới cho em. Sau khi đến thì mới phát hiện, em không chỉ thiếu áo khoác và trà nóng.” Doãn Quang Huy choàng áo khoác lên người của Lăng Ly, còn đưa cả túi nóng vừa mới mua ở cửa hàng tiện lợi cho cô.

“Hả?” Sau khi lần trước nửa đêm rời giường, đây là lần thứ hai cô bị Doãn Quang Huy khoác thêm áo, Lăng Ly nhất thời không biết phản ứng làm sao.

Thấy gương mặt sững sờ của cô, Doãn Quang Huy cầm tay của cô lên, nhét túi nóng vào hai bàn tay lạnh lẽo của cô.

Túi nóng trong tay cô rất ấm, ấm vô cùng. Cái bọc đã được mở ra từ sớm, chắc là Doãn Quang Huy đã cầm ở trên tay một chút, cho nên Lăng Ly cảm thấy hơi nóng này có ít nhiều là hơi nóng từ lòng bàn tay của anh truyền tới, càng ấm áp hơn.

Ngón tay của anh thon dài, lòng bàn tay lại to lớn và đầy đặn, đốt ngón tay hơi bị chai sạn vì công việc bóng bay đã lâu ngày, ôm gọn đôi bàn tay của cô. Cảm giác ấm áp, thô ráp khiến cô ứng phó không kịp, muốn tránh cũng tránh không được, khiến người ta vô cùng hoảng hốt.

10. Chương 10

“Uống chút trà nóng có được không?” Sau khi xác nhận cô đã cầm lấy túi nóng, Doãn Quang Huy buông tay cô ra, lấy bình thủy từ trong xe ra, mở nắp bình, rót cho Lăng Ly một ly. Anh kê môi thổi một lát rồi ngẩng đầu lên, nhìn son môi trên miệng của cô.

“Em cứ uống như vậy sao? Son môi vẫn còn thì làm sao mà uống? Hay là em muốn ống hút không? Hình như trên xe của tôi có ống hút.” Doãn Quang Huy lục lọi trên xe một lát thì lấy ra một ống hút.

“Hả?”

Thứ gì cũng có? Là Doraemon sao? Chỉ sợ Doremon cũng không tỉ mỉ bằng Doãn Quang Huy.

Lăng Ly lâu nay làm việc ít có người chăm sóc, một tay cầm túi ấm, một tay cầm ly trà nóng, thật không biết phải làm gì cho phải.

“Sao em lại đứng thừ người ra thế? Uống mau đi! Lạnh như thế này thì trà sẽ mau nguội lắm.” Doãn Quang Huy cầm ống hút vào trong ly, đưa ống hút tới tận môi cô, cô không uống cũng không được.

Động tác này quá thân mật, Lăng Ly nhìn người kia cứ dí sát ống hút vào miệng của cô, tiến lùi không được, đành phải cúi đầu hút một ngụm.

“Uống ngon không? Nóng quá hay nguội đi rồi? Uống nữa không?” Doãn Quang Huy hỏi một hơi.

“Trà uống rất ngon, không nóng quá cũng không nguội quá. Không cần uống nữa, cảm ơn anh.” Lăng Ly lắc đầu.

Tất cả những thứ do Doãn Quang Huy chuẩn bị, bất luận là áo khoác, trà, hay túi nóng, đều không phải là chu đáo hết sao? Tất cả đều tốt, tốt quá mức tưởng tượng.

“Đột nhiên vì sao anh lại đến đây?”

Lăng Ly vừa mới hỏi anh vấn đề này. ‘Doãn Quang Huy, sao anh lại ở đây?’ cũng vẫn là một câu hỏi mà thôi, mà Doãn Quang Huy cũng đã trả lời rồi.

Nhưng... bây giờ đầu óc của Lăng Ly hoàn toàn trống rỗng, không biết phải nói cái gì. Ngay cả nhìn Doãn Quang Huy cũng cảm giác được trong ngực nóng lên, cổ họng như là mắc nghẹn, đôi môi khô khốc...

“Tôi sợ em lạnh nên mang áo tới cho em. Thuận tiện muốn đi ăn tối với em thôi. Bây giờ chưa tới tám giờ, đi ăn cơm được mà phải không?” Doãn Quang Huy thản nhiên hỏi mà chưa phát giác được Lăng Ly có vẻ gì đó kỳ quái, tự mình nói chuyện rất cao hứng.

“Ăn tối?” Lăng Ly không hiểu hỏi. Ý của anh là muốn đi nhà hàng? Hay là về nhà ăn?

“Đúng vậy, ăn tối. Người bạn tặng tôi hai phiếu ăn miễn phí ở nhà hàng Ý mới khai trương, ngày mai là hết hạn, chúng ta nên đi hôm nay.”

Bạn bè nào cho phiếu chiêu đãi chứ? Anh mới vừa gọi điện thoại tới đặt trước mà thôi.

“Sao anh không đi với Lý Chấn?”

“À, cậu ấy đi công tác rồi.”

Đi công tác cái gì ? Lý Chấn người ta đang ở công ty duy trì an ninh, thỉnh thoảng còn phải chạy sang nhà cũ của Lăng Ly để thăm dò, xác nhận cha của cô không có làm loạn.

“Chúng ta có thể đi ăn cơm được không? Anh có hỏi qua Lý Chấn chưa?” Lăng Ly lo lắng hỏi.

“Có cần phải xin phép nhiều vấn đề vậy không? Đi ăn bữa cơm với bạn chung phòng là một chuyện rất bình thường mà phải không?” *diễn*đàn*lê*quý*đôn* So với sự e dè cẩn thận của Lăng Ly, Doãn Quang Huy trả lời một cách rất tự nhiên.

Cũng đúng, Doãn Quang Huy nói cũng có lý, đi ăn chung với bạn cùng phòng rất bình thường mà. Có lẽ trong lòng có quỷ nên cô mới hỏi như thế. Cô quá quan tâm tới anh nên mới không thể phản ứng bình thường được.

Chỉ là đi ăn bữa cơm với bạn chung phòng thôi, cô không nên làm lớn chuyện. Hơn nữa, Doãn Quang Huy đã tỉ mỉ chuẩn bị nhiều đồ như vậy tới thăm, cô cũng không nên phụ lòng của anh.

“Vậy đợi tôi thay quần áo và thu dọn đồ đạc một chút.”

Lăng Ly chỉ chỉ phía sau, biên tập và thợ trang điểm đang thu dọn đồ đạc. Quần áo trên người của cô cũng phải cởi ra, trả lại cho biên tập.

“Đi đi. Tôi ở đây đợi em.” Doãn Quang Huy gật đầu.

“Vâng.” Cô xoay người đi được hai bước, suy nghĩ một chút rồi lại vòng trở lại: “Doãn Quang Huy, bên ngoài lạnh lắm, anh vào trong xe chờ đi.”

“Em cũng biết là trời lạnh thì nhanh lên một chút. Tôi thật lo là em sẽ đổ bệnh đó. Tôi sẽ khởi động hệ thống sưởi ấm chờ em. Đến khi em quay trở lại thì chúng ta cùng nhau lên xe.”

“.....”

Có phải bởi vì biết được cô sẽ lo lắng anh bị lạnh, cho nên anh cố ý nói muốn đợi cô cùng lên xe, để cô vì vậy mà làm lẹ lên, giảm bớt thời gian chịu rét không?

Vậy thì... rốt cuộc Doãn Quang Huy sợ cô bị lạnh quá lâu? Hay là quá đói bụng muốn đi ăn cơm? Lăng Ly rảo bước, tay cầm túi nóng, miệng cười chum chim.

Sau đó không lâu, cô dọn xong đồ đạc, trở lại bên cạnh Doãn Quang Huy. Mới vừa ngồi xuống ghế phụ lái, từ đằng sau lưng của Doãn Quang Huy thình lình vang lên một cuộc đối thoại với lời lẽ cay nghiệt không chút dấu điểm.

“Ghét nhất là chụp hình quảng cáo chung với cô ta. Mỗi lần chụp chung với cô ta là trang bị bị chiếm chỗ hết, chủ yếu là chỉ có được vài tấm hình... Cô ta cũng là người thay đổi nhiều quần áo nhất...” Đó là một trong những người mẫu chụp hình chung nhóm với cô.

“Người nào?” Người mẫu thứ ba lúc chụp hình cũng ở đây.

“Còn ai nữa? Ngoại trừ tớ và cậu ra, không phải là Lăng Ly sao?” Người đầu tiên lên tiếng có vẻ rất tức giận. “Nói đến đây tớ thật không hiểu, cô ta đã lên bìa mặt kỳ trước rồi, kỳ này cô ta lại lên nữa là sao?” Hiển nhiên người kia tiếp tục nói một cách rất bất mãn.

“Tổng biên nói độc giả bỏ phiếu muốn xem cô ta, nói cô ta có loại phong cách đô thị độc lập tiềm ẩn... Ai mà biết được? Nếu không phải đã tham gia nhiều bữa tiệc không đứng đắn, thì cũng không biết đã ngủ với người nào rồi? Phong cách đô thị? Nhất định không phải là ‘trên giường độc lập’ rồi?” Quan hệ cá nhân của hai người mẫu này hình như rất tốt, càng nói về sau càng cười lớn đùa giỡn, chủ đề tiếp theo cũng càng khó nghe.

Ngồi trên ghế tài xế phụ, vẻ mặt Lăng Ly có chút xấu hổ, kéo kéo tóc, mắt nhìn cái tay để trên đùi, quên cả cài dây an toàn, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Thế giới người mẫu lâu nay là như thế. Ranh giới nghề nghiệp thì nhỏ mà cạnh tranh thì rất lớn. Cô không thèm để ý người khác nói xấu hay đánh giá cô như thế nào, nhưng cô để ý cách nhìn của Doãn Quang Huy đối với cô.

Cô nhượng nhượng mày liếc Doãn Quang Huy. Thế nhưng anh lại giống như không có chuyện gì xảy ra, đóng cửa xe lại cho cô rồi vòng qua đầu xe, ngồi vào vị trí tài xế.

“Túi nóng còn ấm không? Có muốn đổi cái khác không? Ở đây tôi còn một cái.” Doãn Quang Huy ngồi xuống ghế sau tay lái, thấy Lăng Ly vẫn nhìn chằm chằm đôi tay, tưởng rằng túi nóng trong tay cô đã không còn ấm, nên anh cúi đầu muốn lấy túi nóng khác từ trong túi ra.

“Túi nóng vẫn còn ấm... Doãn Quang Huy, anh có nghe họ nói gì không?” Nghe những lời nói thêm mắm thêm muối, không biết thái độ của anh đối với cô vẫn còn như trước hay không? Không muốn chuyện này làm cô thấp thỏm trong lòng, Lăng Ly dứt khoát hỏi thẳng ra.

“Có nghe.” Doãn Quang Huy nhìn nhìn cô, phát hiện cô còn chưa cài dây an toàn, chồm qua người cô kéo dây cài lại, hiển nhiên không để những lời nói vừa rồi ở trong lòng.

Khoảng cách của anh và Lăng Ly rất gần nhau, gần tới nỗi cô có thể ngửi được mùi hương thoang thoang từ trên người của anh. Hơi thở đàn ông quanh quẩn trong mũi, tràn ngập không gian. Cũng may là Doãn Quang Huy ngồi trở lại rất nhanh sau khi gài dây an toàn cho cô, nếu không Lăng Ly thật nghi ngờ rằng anh có thể nghe được tiếng tim đập rất nhanh và mạnh của cô.

Cô có thể không chế được mình không được run rẩy trước màn ảnh, nhưng không thể nào không chế được, tim đập được nhịp tim đập loạn lúc anh ở kề bên.

“Tôi mặc kệ họ nói cái gì. Đã thích con người của em thì bất luận em làm chuyện gì, tôi cũng sẽ thích em; một khi ghét em rồi thì em làm bất cứ chuyện gì cũng không vừa mắt. Em lên trang báo nhiều là đúng rồi, ai kêu bà xã của tôi xinh đẹp như vậy chi?” Doãn Quang Huy cười cười rồi gài dây an toàn ỳnh.

Những lời ca ngợi trần trụi khiến người ta đỏ mặt. Nhưng càng làm người ta đỏ mặt chính là lời nói công nhận cô là người một nhà, bất chấp tất cả mà che chở cho cô.

Cô chưa bao giờ được người một nhà che chở qua.

Bất luận là người mẹ đã bỏ đi, hay là người cha có cái gì lấy cái đó, người nào đã từng không phân biệt tốt xấu mà bảo vệ cô? Bỏ mặc cô như vậy là đúng hay sai?

Rõ ràng đây là chuyện khiến người ta động lòng trong nháy mắt, bất chấp tất cả rơi vào lưới tình. Lăng Ly cố tình tránh né cũng không thể làm ngơ.

Túi ấm cô cầm trên tay hân nóng cả người lẫn lòng của cô. Chỉ tiếc người ta không phải là của cô.

“Anh thật không nghi ngờ một chút nào sao? Anh quen biết tôi không nhiều, tôi có thể là giống như họ nói.” Đúng vậy! Thẳng thắn mà nói thì bọn họ là một đôi bạn cùng phòng nói quen cũng không quen, mà nói xa lạ cũng không xa lạ. Lăng Ly tạo nên một chút khoảng cách, hết lần này tới lần khác nhắc nhở, cũng như cảnh cáo mình phải đẩy anh ra.

“Tôi hiểu rõ em không phải là loại người đó. Phẩm hạnh của em rất cao, sẽ không làm cái chuyện kiếm sống bằng cách leo lên giường người ta.”

“Ngộ nhỡ tôi là loại người đó thì sao?”

“Phải thì phải, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

“Cái gì?” Lăng Ly chớp mắt tưởng mình nghe lầm.

“Không phải có câu ‘Quân tử bất dĩ ngôn cử nhân, bất dĩ nhân phế ngôn’ muốn mọi người có cái nhìn khách quan hay sao?” Doãn Quang Huy nhún vai một cái.

“Đúng vậy.” Lăng Ly gật đầu, không hiểu vì sao đột nhiên Doãn Quang Huy lại nói tới chuyện này.

“Nhưng Lăng Ly, tôi đã nói với em, con người của tôi cũng không thể nào duy trì khách quan. Cảm xúc của tôi rất dễ biến hóa, cũng như xử sự theo cảm tính. Chỉ cần tôi yêu thích một người, thì tôi sẽ yêu thích tới cùng. Cho dù cô ấy có từng làm chuyện gì không đúng, nhất định là cô ấy có khổ tâm của mình, không có liên quan tới con người của cô ấy. Tôi sẽ không vì vậy mà thay đổi thái độ cũng như cách nhìn của mình đối với cô ấy. Người khác có thích hay ghét cô ấy cũng không sao, tôi mặc kệ người ta nghĩ như thế nào.”

“Doãn Quang Huy, cách nhìn của anh thật là mù quáng.” Nhưng lại không phải hợp tình hợp lý lắm sao? Vì sao anh có thể nói chuyện một cách tự nhiên như vậy, đồng thời lại ám áp khiến người ta không thể không mỉm cười.

“Vậy thì sao? Tôi thích em, cho nên thích mình mù quáng như vậy.” Doãn Quang Huy bật cười vui vẻ.

“Anh... Thật sự là...” Biết rõ anh nói thích chính là bạn bè yêu thích bình thường, nhưng Lăng Ly vẫn đỏ mặt.

“Thật sự là cái gì?” Doãn Quang Huy nhú mày nhìn cô.

“Tôi chưa từng tham gia những tiệc rượu nào không nên tham dự, cũng như chưa từng leo lên giường của bất kỳ ai.” Nhìn lại anh một hồi lâu, đột nhiên Lăng Ly thật muốn làm anh hiểu rõ, lặp đi lặp lại nhấn mạnh.

“Không phải tôi đã nói chuyện này không quan trọng hay sao? Em còn giải thích làm gì?” Rốt cuộc Doãn Quang Huy không nhịn được, đưa tay chọt chọt trán của cô.

“... Tôi muốn nói đó, anh làm gì được tôi.” Lăng Ly gạt bàn tay của anh đang dí trán mình ra.

“Ngốc quá.” Tay kia lại nhắm trán cô chọt một lần nữa.

“Anh mới ngốc đó.” Lăng Ly bắt chước chọt lại anh.

“Đừng giỡn nữa! Chọt trúng mắt bây giờ.” Doãn Quang Huy mỉm cười, bắt lại tay của cô.

“Là anh gây chuyện trước.”

Tay của anh thật nóng, mặt của cô cũng không kém gì. Mặc kệ cô cố gắng như thế nào, cũng không kìm chế được trái tim đập mạnh khi anh cầm lấy tay của mình...

Giống như là cô càng ngày càng thích anh nắm tay cô, càng ngày càng thích nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh phát ra, cũng càng ngày càng thích cảm xúc rập nhám từ bàn tay đó.

Ngừng! Đừng suy nghĩ lung tung nữa! Lăng Ly vội vàng rút tay về.

“Tốt rồi, bàn tay của em đã ấm rồi. Mới vừa rồi còn lạnh như mới lấy từ trong tủ lạnh ra. Bây giờ hết lạnh rồi phải không?” Lúc này đưa túi nóng cho cô mới biết tay của cô lạnh như băng khiến người khác phải cau mày.

“... Hết rồi.”

Thì ra anh cầm tay cô là vì muốn sưởi ấm cho cô hay sao?

Anh chăm sóc chu đáo, cẩn thận cho cô như thế, đến tận cùng cô phải làm như thế nào mới có thể duy trì khoảng cách với anh đây?

Lăng Ly trầm ngâm một lát rồi thở dài lên tiếng: “Doãn Quang Huy.”

“Hả?”

“Anh thật là sáng chói.”

“Đây là khen ngợi tôi sao?”

“Đại khái là như vậy.”

Lăng Ly nhướng mày nhìn anh, trong mắt chứa đầy tâm sự không thể nào trút bỏ.

Cô tỏa sáng dịu dàng, nụ cười xinh đẹp ngọt ngào, ám áp đến nỗi khiến người bất cẩn sẽ cúi đầu hôn cô.

“Được rồi, đừng tốn công khen ngợi tôi. Tôi đói lắm rồi, đi thôi. Đồ ăn Ý, tôi tới đây!” Doãn Quang Huy đề nén dục vọng đang nổi loạn, hô hào thật lớn rồi chuyển động tay lái.

Bộ dáng kích động mừng rỡ của anh khiến Lăng Ly cảm thấy buồn cười...

Ghét...

Nàng vừa vui, lại vừa buồn... Rõ ràng muốn giữ khoảng cách với Doãn Quang Huy, nhưng không hiểu sao khoảng cách càng ngày càng thu ngắn lại? Rõ ràng là muốn quên anh đi, nhưng càng muốn quên lại càng nhớ thêm?

11. Chương 11

Bắt quá trong bữa ăn, chỉ có chai rượu đỏ, Doãn Quang Huy lại uống say.

“Kỳ lạ, em học uống rượu ở đâu, làm sao có thể uống như vậy?” Doãn Quang Huy loạng choạng đi vào trong phòng, miệng lẩm bẩm không ngừng.

“...”

Lăng Ly đang đi ở bên cạnh Doãn Quang Huy, không thể tin nổi Doãn Quang Huy là một người không thể uống rượu. Cơ hồ là một giây sau khi rượu thấm môi, mặt anh lập tức đỏ bừng. Vì để cho an toàn, hai người bọn họ đón tắc xi về nhà.

“Tôi đỡ anh về phòng. Anh nghỉ ngơi sớm đi.” Lăng Ly ôm chắc cánh tay của Doãn Quang Huy, muốn đỡ anh về phòng. Thật ra sau khi uống chút rượu, đầu của cô cũng có chút choáng váng. Nhưng cô với Doãn Quang Huy khác nhau, uống nhiều thêm nữa cũng sẽ không đỏ mặt, khiến người khác rất khó phát hiện cô đang say.

Hôm nay bận bịu cả ngày, lại uống chút rượu, cô nghĩ mình cũng nên đi ngủ sớm một chút.

“Tôi không có uống say, tự tôi trở về phòng là được rồi.” Doãn Quang Huy khoát tay, từ chối ý tốt của Lăng Ly một cách lịch sự.

Anh thật không có say, đầu óc rất tỉnh táo. Chỉ là điều khiển cơ thể có chút khó khăn, cùng lắm thì coi như là say mà thôi.

Lăng Ly ném về phía anh một ánh mắt ‘người say rượu sẽ không nói mình đang say’.

“Thật mà, tôi không có gạt em, em xem! Tôi không phải là tốt lắm... Ouch! Đau!”

Doãn Quang Huy muốn chứng minh mình không có say, đi về phía trước hai bước, kết quả đá chân vào chân bàn, ôm đầu ngón chân nhảy tưng tưng.

“...Vẫn là em đưa tôi về phòng thôi.” Anh ỉu xiu nói.

Lăng Ly thở dài, không biết làm sao nhìn Doãn Quang Huy. Đợi anh dừng lại thì mới đỡ anh một lần nữa.

“.....”

Bị xấu hổ trước mặt người con gái mình thích, Doãn Quang Huy cảm thấy vô cùng uất ức. Doãn Quang Huy mấp máy môi, nhưng lại không nói tiếng nào, đi thẳng về phòng. Sau khi Lăng Ly gọi với theo chúc anh ngủ ngon thì anh mới nhớ ra mình có đồ muốn đưa cho cô.

“Lăng Ly, khoan đã, đợi một chút.” Doãn Quang Huy vội vàng kêu Lăng Ly trở lại

“Chuyện gì vậy?” Lăng Ly nghi ngờ nghiêng đầu nhìn anh.

“Cho em cái này.” Doãn Quang Huy lấy cái gì đó từ trong ngăn kéo ra, nhét vào tay của cô.

“Đây là cái gì?” Lăng Ly không hiểu nhìn hộp giấy hình chữ nhật còn gói kín.

“Búp bê Nga, cho em ước nguyện. Em biết truyền thuyết của búp bê Nga chứ? Những búp bê được chồng lên nhau, búp bê lớn bao phủ búp bê nhỏ bên trong, tổng cộng có tất cả mười tầng. Búp bê bên trong cùng rất nhỏ, lúc em lấy ra phải cẩn thận một chút, nếu không một cái hắt xì cũng thổi bay nó mất.”

Doãn Quang Huy mở hộp giấy, lấy búp bê Nga bằng gỗ ra khỏi bọc bong bóng, cười y hệt như những con búp bê anh cầm ở trong tay. Anh mua những con búp bê này cho Lăng Ly vì anh nghĩ cô sẽ thích, mà không phải vì lý do đặc biệt nào khác. Chỉ nghĩ tới thôi cũng khiến anh thật cao hứng.

“Tôi đã từng nghe qua truyền thuyết búp bê Nga...” Lăng Ly gật đầu, nhìn những búp bê Nga ở trong tay của Doãn Quang Huy mà vẻ mặt có chút phức tạp.

Búp bê Nga, búp bê ước nguyện... Cô biết, là chuyện một người con gái cầu xin cho người yêu của mình trở về bình an trong chiến tranh mà khắc thành; cũng có chuyện một người em gái tưởng nhớ anh trai mà làm ra.

Tóm lại, điểm tương đồng của những truyền thuyết này là sau khi lấy được búp bê Nga, không cần trưng bày tất cả những búp bê ra ngoài. Chỉ cần cầu xin tâm nguyện nào đó với bọn chúng, đồng thời hứa hẹn sau khi nguyện vọng được toại nguyện, phải đem bọn chúng trưng bày từng cái một. # D # Đ # LQD # D # N # Khi những búp bê nhỏ ở bên trong được bày ra, thấy ánh mặt trời, thì sẽ cố gắng giúp cho người đó hoàn thành tâm nguyện.

“Hình như anh thích sưu tầm những lại đồ chơi kiểu này, bùa đuổi mộng, búp bê Nga...” Lăng Ly nhìn những búp bê Nga trong tay của Doãn Quang Huy không chớp mắt, không thể tin được những búp bê này lại xuất hiện trước mặt của cô trong hoàn cảnh như thế này.

Mấy tháng trước, ở cửa hàng bán những con búp bê Nga này, cô đã từng gặp qua Doãn Quang Huy, cũng như đã từng chào hỏi vài câu với anh. Chỉ là dáng vẻ của cô lúc đó hoàn toàn không giống như bây giờ. Xem thái độ của Doãn Quang Huy hiện giờ, chắc hẳn là không nhận ra cô. Đã như vậy thì Lăng Ly cũng không muốn nhắc lại.

“Tôi chính là thật thích những thứ này không hiện hữu, vừa mộng ảo vừa xinh đẹp. Thế giới này đã đủ làm cho người ta nản lòng thoái chí, không tìm vài thứ để yêu thích làm sao được? Cho nên, tặng em đó!”

Thấy Lăng Ly nhìn búp bê Nga không chớp mắt, Doãn Quang Huy đoán rằng cô rất thích bọn chúng, nên anh nhét hết những con búp bê Nga vào tay cô.

“Nếu thích thì em cầm lấy đi. Em cũng có thể cầu nguyện mà.”

Lăng Ly đem búp bê Nga trả lại cho anh. Doãn Quang Huy đã cho cô quá nhiều đồ rồi. Anh càng cho cô nhiều đồ, cô càng cảm thấy không thể nào tiếp nhận nổi. Không biết vì sao cổ họng có chút nghẹn ngào.

“Quả thật tôi có rất nhiều nguyện vọng muốn thực hiện. Nhưng thay vì ước nguyện từ những con búp bê này, tôi thả dựa vào chính bản thân mình cho thực tế hơn. Tôi đã cố gắng rất nhiều để thực hiện nguyện vọng của mình. Cho nên, búp bê này để cho anh.”

Hi vọng có thể chăm sóc Lăng Ly, hi vọng Lăng Ly có thể thích anh... Anh đã cố gắng rất nhiều để làm những điều này rồi.

Không ngờ Lăng Ly lại có vẻ khó xử.

“Được rồi mà... Cho em thì em cầm đi, cũng không phải là đồ mắc tiền, đừng có ngại ngần nữa. Đúng rồi, em ăn tối có no không?” Vì sợ Lăng Ly lại từ chối, sau khi Doãn Quang Huy đưa lại mấy con búp bê Nga cho cô thì vội vàng nói sang chuyện khác.

Lăng Ly có chút xấu hổ, nhìn những con búp bê trong tay. Một lần nữa, cũng như lần trước, không còn cách nào khác đành phải nhận lấy đồ Doãn Quang Huy tặng cho cô.

“Đương nhiên là no. Đồ ăn tối rất nhiều, làm sao có thể ăn không no?” Lăng Ly thở dài một cái, nhét búp bê Nga vào trong ngực, hết sức buồn bực hỏi ngược lại Doãn Quang Huy.

“Nhiều? Có không đó? Tôi lại cảm thấy đồ ăn không đủ.” Sức ăn của đàn ông và đàn bà khác nhau sao? Hay là Lăng Ly ăn quá ít?

“Nhiều thật mà! Tôi ăn quá nhiều, có chút không quen, rất khó chịu.” Lăng Ly xoa xoa bụng. Mới vừa rồi cô no quá, bụng hơi bị đau. Bây giờ đã khá hơn nhiều.

“Nếu không quen, vậy em ăn làm gì cho tới nỗi khó chịu hả?” Doãn Quang Huy bật cười. Không phải Lăng Ly đáng yêu quá sao?

“Không thể không ăn! Tôi cần phải mập hơn một chút. Tôi mới nhận được một công việc mới, bọn họ muốn tôi tăng thêm vài ký.” Yêu cầu này quả thật là quái lạ. Mặc dù cô không mập, nhưng vì để lên hình cho

đẹp, thỉnh thoảng người ta còn yêu cầu cô phải giảm mập. Chưa lần nào giống như lần này, họ muốn cô lên cân.

“Ha...! Người yêu cầu em mập lên thật là sáng suốt!” Chị Hà vận tuế! Nhân viên của anh làm việc thật có hiệu suất. Mặc dù có chút hơi quá đáng, nhưng dù sao ăn no vẫn tốt hơn là nhịn đói, không phải sao?

“Cái gì?” Lăng Ly không nghe rõ ràng.

“Không có gì.” Doãn Quang Huy lắc đầu khoát tay, cười cười. “Được rồi! Không nói chuyện nữa, em đi ngủ sớm chút đi. Tôi tắm rửa rồi sẽ đi ngủ. Ngủ ngon!”

“Anh phải tắm?” Lăng Ly nhướn mày kinh ngạc.

Cô có thể hiểu được anh không muốn mang mùi rượu đi ngủ, nhưng mà...

“Thế thì sao?” Tại sao cô lại ngạc nhiên như vậy?

“Anh có thể không?” Mới vừa rồi anh còn đá phải chân bàn

“Ai ya... Lăng Ly, em hoài nghi đàn ông có thể hay không là không lễ phép tí nào. Doãn Quang Huy nói một cách oan ức.

“Anh đang nói cái gì vậy? Anh mới không lễ phép đó!” Sau khi Lăng Ly ý thức được Doãn Quang Huy đang ám chỉ cái gì, gò má ửng hồng lên, lườm anh một cái thật dài.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi, thỉnh thoảng nên thả lỏng một chút. Tôi thật có thể mà, không sao cả.” Nhìn Lăng Ly vừa then thùng vừa lúng túng, Doãn Quang Huy không nhịn được cười.

Chuyện gì cô cũng nghiêm túc, nói chuyện lúc nào cũng nghiêm chỉnh. Tuy cô có chút nghiêm túc, có chút thận trọng, rất dễ khấn trương, rất lo sợ nói sai; nhưng mà lúc anh chột chột trán của cô rồi cô chột lại, lúc anh nói giỡn là cô không lễ phép thì cô cũng mạnh miệng... khiến anh thật thích những lúc khác thường như vậy của Lăng Ly.

Có lúc Doãn Quang Huy nghĩ rằng, nếu Lăng Ly không sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh như vậy, có lẽ nụ cười của cô sẽ đáng yêu hơn, tiểu lâm hơn, hiền hòa hơn, cũng như gần gũi hơn. So với tính cách hiện giờ thì hoàn toàn khác nhau...

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Doãn Quang Huy lại cảm thấy đau lòng thay cho Lăng Ly, muốn đền bù lại tuổi thơ không mấy vui vẻ của cô, muốn móc tim móc phổi cố gắng hoàn thành những nguyện vọng chưa hoàn tất của cô.

“Anh mau đi tắm đi.” Lăng Ly chỉ chỉ phòng tắm sau lưng của Doãn Quang Huy, mở miệng đuổi anh.

Tuy cô không vì những lời đùa giỡn của Doãn Quang Huy mà cảm thấy bị xúc phạm, nhưng cô lại sợ cùng anh mỗi ngày càng thêm quen thuộc, càng thêm thân mật.

“Người nhanh đi tắm thôi.” Lăng Ly chỉ chỉ Doãn Quang Huy sau lưng phòng tắm, mở miệng đuổi hẩn.

Nàng cũng không có bởi vì Doãn Quang Huy nói đùa cảm thấy bị mạo phạm, nhưng là, nàng sợ cùng doãn Quang Huy Chỉ giữa ngày càng quen thuộc cùng ngày càng thân cận. * *duyniem* Lúc ban đầu, anh và cô là bạn bè quen thuộc mới có thể đùa giỡn như thế. Càng ngày cô lại càng không thể xem anh như là bạn cùng phòng bình thường được.

“Đừng hối tôi nữa, tôi sẽ đi. Ngủ ngon... Ồ! Đau đau đau!”

Đi chưa được hai bước, lỗ mũi lại đụng phải cửa phòng tắm. Doãn Quang Huy xoa xoa cái mũi, đau đến mức phải cong người lại, cơ hồ là ứa nước mắt luôn.

Lăng Ly thở dài một hơi.

“... Tôi ở đây chờ anh. Anh đừng khóa cửa lại. Lỡ bị té ngã hay là cái gì thì ít nhất tôi có thể vào đỡ anh. Đợi anh an toàn đi ra thì tôi mới trở về phòng.” Cô chờ bên ngoài phòng tắm, đầu gối cũng có thể trông nom lẫn nhau.

“... Ừm.”

Doãn Quang Huy ôm sống mũi rất may không bị đụng gãy, có chút rối loạn bởi vì đau quá, hay là xấu hổ quá, cho nên mới không nói ra được lời nào.

Anh gạt đầu loạn xạ với Lăng Ly, quay đầu xấu hổ chạy vào phòng tắm.

Cửa phòng đóng lại, có tiếng mở vòi nước, tiếng nước chảy rào rào, tiếng nước chảy dừng lại. Sự im lặng phải là vì anh đang gội đầu hay là chà rửa thân thể...

Lăng Ly đứng bên ngoài phòng tắm, cẩn thận nghe ngóng một hồi. Sau khi xác định tiếng động trong phòng tắm không có gì không bình thường, tâm trạng lo lắng cho Doãn Quang Huy mới thả lỏng một chút.

Chỉ là một chút rượu đỏ, lại có thể khiến anh như đi trên mây, ngã trái ngã phải đụng mấy lần...

Cô đã từng rất sợ mùi rượu, nghĩ rằng đàn ông trên thế gian đều giống như cha của mình, có thể uống được rất nhiều. Mà sau khi uống rượu xong thì cũng rất ư là đáng sợ...

Ngày trước, có lúc người cha say rượu này nổi cơn đấm đá cửa phòng đóng chặt của cô, vừa đập vừa hét lớn —“Tao sẽ không tha ày! Tao sẽ không bỏ qua ày!”; cũng có khi cô vô tình quên khóa cửa phòng lại, nửa đêm cha cô chạy qua lay tỉnh dậy, chỉ vì muốn tát cho cô vài bạt tai, hay là vì muốn nghe ông ta nồng nặc mùi rượu la mắng mẹ cô.

Trên thế gian này, thì ra còn có loại đàn ông giống như Doãn Quang Huy, uống rượu vào mà vẫn còn mồm cười đáng yêu, thích nói chuyện, săn sóc người ta như bình thường, khiến cho người ta rất muốn được gần gũi.

Mặc dù anh như một đứa trẻ, đi đường không yên, cần người trông chừng, nhưng lại không giống như cha cô, say rồi sẽ hóa thành ma quỷ...

Ai ya, suy nghĩ những chuyện này làm cái gì? Đừng quay đầu lại nhìn nữa, cô không cần nhớ tới cha cô.

Lăng Ly nhắm mắt lại, hít sâu vào mấy hơi, kéo suy nghĩ trở về không gian trước mắt.

12. Chương 12

Trong phòng tắm lại truyền ra tiếng nước chảy, nghe rất bình thường. Tạm thời cô không nên lo lắng cho Doãn Quang Huy. Mà trong tay của cô đang cầm con búp bê Nga mà Doãn Quang Huy tặng cho cô.

Cô đã từng thấy qua búp bê Nga một lần. Là con búp bê Nga đã khiến cô và Doãn Quang Huy gặp gỡ...

Lăng Ly cụp mắt xuống, cẩn thận từng ly từng tí mở hộp giấy, lấy búp bê được gói trong giấy bong bóng ra để trong lòng bàn tay. Bất ngờ không kịp đề phòng, gió từ bên ngoài cửa sổ lồng vào, thổi bay tờ giấy bong bóng không có gam lượng nào tới bên cạnh cái ghế bành duy nhất trong phòng của Doãn Quang Huy.

Lăng Ly đi tới bên cạnh ghế bành, lục tìm giấy bong bóng.

Ghế bành rất bình thường, bên cạnh ghế bành có một cái đèn đứng, cũng rất bình thường. Nhưng cái gì đang đặt trên cái bàn bên cạnh đèn đứng vậy cả?

Lăng Ly đến gần, xác định là cô không có hoa mắt nhìn lầm. Đó là lịch năm nay của một trang web bán đấu giá nữ trang mà cô cùng nhiều người mẫu khác hợp tác chụp chung để dùng làm quà tặng sản phẩm.

Dĩ nhiên Doãn Quang Huy không cần mua nữ trang. Người yêu của anh lại là đàn ông, càng không thể có liên quan tới nữ trang. Như vậy, lịch này từ đâu mà có?

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ, Lăng Ly nhìn trên bàn dò tìm. Cẩn thận nhìn lên, phía trên còn có mấy tạp chí cũ mà bao năm qua cô làm việc cho họ. Mỗi cuốn đều có đánh dấu vài chỗ đã lật xem. Thậm chí còn có tạp chí của nhiều năm trước mà ngay chính cả cô cũng không còn cất giữ.

Tại sao nhiều như vậy? Doãn Quang Huy muốn những thứ này để làm cái gì?

Nếu là tình cờ, vì sao cuốn nào cũng có cô trong đó?

Lăng Ly càng xem càng cảm thấy đỏ mặt nóng tai, không dám tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa, lật đặt lượm rồi nhét hết giấy bong bóng, kể cả búp bê Nga vào trong hộp giấy, cô phải đè nó tụi nó xuống thì mới đóng chặt được cái hộp.

Cô sẽ không ở gần Doãn Quang Huy nữa. Ở bên cạnh anh thật quá nguy hiểm. Cô rất muốn đắm chìm nhưng lại không thể. Rõ ràng là cô đang sa ngã nhưng lại không thể thoát ra được.

Cô vừa hi vọng anh thích cô, vừa sợ hãi anh thích cô...

“Doãn Quang Huy?”

Lăng Ly gõ cửa phòng tắm, muốn tránh anh trốn về phòng của mình. Đáng lẽ là anh phải tắm xong rồi chứ? Cô vừa mới nghe tiếng nước chảy ngừng lại mà.

Không có tiếng trả lời từ sau cánh cửa mỏng.

“Doãn Quang Huy? Doãn Quang Huy?” Lăng Ly lại gõ nhẹ hai lần nữa. Đằng sau cánh cửa vẫn im lặng như cũ, không một tiếng động, khiến cô không khỏi không lo lắng.

Lăng Ly kê tai lên cửa phòng tắm. Phía sau cửa im ắng, hoàn toàn không có một tiếng động nào. Quả thật là không có động tĩnh gì, không có tiếng máy sấy tóc đang thổi, cũng không có tiếng đánh răng súc miệng.

...Chẳng lẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn sao?

Lăng Ly thử xoay xoay núm cửa. Thật là may, Doãn Quang Huy nghe lời cô, không khóa trái cửa lại. Cô đẩy cánh cửa, hé ra một chút rồi hé một con mắt nhìn vào trong.

Chỉ thấy phòng tắm hoa sen riêng vẫn còn ướt, cửa kéo đã mở ra, cả phòng tràn đầy hơi nóng. Những nơi có thể nhìn thấy lại không có bóng dáng của anh.

Bên trong phòng tắm hoa sen không có, bồn rửa tay bên cạnh cũng không có... Làm sao có thể?

Lăng Ly đảo mắt nhìn tới nhìn lui mấy lần cũng không thấy, càng tìm càng hoảng hốt. Đến khi cụp mắt xuống thì mới phát hiện Doãn Quang Huy quần áo chỉnh tề đang nằm lẩn ở dưới đất.

“Doãn Quang Huy?!” Bị té bất tỉnh? Ngủ gục? Hay là trúng độc ô-xít-các-bon? Lăng Ly vội vàng mở toang cửa ra, ngồi xổm xuống bên cạnh anh, quên luôn hộp giấy đựng búp bê Nga, vội vàng lấy một ngón tay thăm dò hơi thở của anh...

Không có hô hấp? Làm sao có thể?!

Sắc mặt Lăng Ly trắng bạch, bị Doãn Quang Huy dọa sợ, cô đưa tay chạm vào mặt của anh, rồi lại thăm dò mũi của anh một lần nữa. Không có hô hấp, thật không có, vẫn là không có!

Làm sao bây giờ? Cô đã từng học qua thuật hô hấp nhân tạo nhiều năm trước lúc còn đi học, nhưng cô đã sớm quên thao tác thực tế như thế nào rồi...

Lăng Ly vô cùng hoảng hốt, quyết định chạy ra phòng khách, gọi xe cứu thương, rồi trở lại nhớ xem phải cấp cứu như thế nào.

Cô vừa xoắn bước lao ra khỏi phòng tắm thì cái chân thành linh bị một bàn tay chụp lại!

“Hù!” Vốn là đang hoảng sợ, Lăng Ly bị hù đến lợi hại hơn, mặt trắng bệch ra, cơ hồ trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ánh mắt hoảng sợ của cô từ từ nhìn xuống đất, rõ ràng lúc này cái người nằm trên mặt đất, Doãn Quang Huy, đã không còn hô hấp, bây giờ đang cười lẩn lộn.

“Em nha Lăng Ly, chồng em té bất tỉnh nằm trong phòng tắm như vậy mà em lại bỏ chạy, không phải là mất đạo nghĩa lắm sao? Ha ha ha!”

Lăng Ly nhìn Doãn Quang Huy, kinh ngạc không thốt nên lời, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Vốn là tôi muốn thừa dịp lúc em đang hô hấp nhân tạo thì sẽ bắt dậy hù em chơi. Không ngờ em lại có thể chạy ra ngoài cửa, không có tôi cơ hội nào để biểu hiện. Thật là, hại tôi ngừng thở lâu như vậy.” Tính cách đùa giỡn của Doãn Quang Huy nổi lên, cười đến mức khiến người khác thật muốn nổi khùng.

Lăng Ly chậm lụt vài nhịp, rốt cuộc mới ý thức được mới vừa rồi là cô bị Doãn Quang Huy trêu đùa. Anh biến cô thành một trò đùa khổng lồ, hơn nữa lại còn cười khoái trá như thế.

“Anh gạt tôi? Tại sao anh lại dùng những chuyện này mà đùa giỡn như vậy hả?”

Lăng Ly không thể tưởng tượng nổi nhìn anh chăm chăm. Sắc mặt trắng bệch dần dần chuyển đỏ, nhưng mà đỏ kiểu này là dấu hiệu của sự tức giận.

“Tôi chỉ đùa một chút thôi, muốn xem phản ứng của em như thế nào mà thôi.” Doãn Quang Huy vẫn còn cười, hoàn toàn không phát hiện trên mặt cô sắp nổi phong ba.

Đùa chút thôi? Đùa chút thôi?! Chuyện này mà cũng đùa được sao?!

Lăng Ly tức đến nổi cầm búp bê Nga trên tay đập anh!

“Chuyện này không đáng cười! Chỗ nào buồn cười hả? Tại sao anh có thể quá đáng như vậy? Loại người như anh hành động quả thật... quả thật là ác đức mà!” Lăng Ly tức giận lên án!

Mới vừa rồi máu trong người cô như sắp bị rút sạch, tim tưởng chừng như bị ngừng đập. Vậy mà anh còn nói đây chỉ là trò đùa nhỏ! Lăng Ly tăng sức đánh túi bụi lên người anh một hồi.

“A a a ! Hà Hà hà!” Thì ra lúc cô nóng giận đánh người quả thật là buồn cười, lại đáng yêu. Cử chỉ trẻ con của Lăng Ly chọc cười Doãn Thanh Huy, khiến anh bật cười lớn hơn.

“Được rồi, được rồi, được rồi! Em đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ phá hư búp bê Nga đó. Tôi sợ em rồi.” Doãn Quang Huy cười xin khoan dung, nhưng Lăng Ly lại cười không nổi.

“Sợ? anh biết sợ là gì sao? Anh biết tôi sợ kẻ tai vào cửa như thế nào không? Anh có biết tôi rất sợ sau khi mở cửa, không biết cái gì sẽ chờ đợi tôi đằng sau cánh cửa không? Vì sao anh có thể gạt tôi như vậy?!” Sau khi mở cửa, chờ cô là sự mất tích của mẹ, hay là những lời mắng và đòn hiểm không thể tránh khỏi của cha?

Trò đùa của Doãn Quang Huy hoàn toàn đập lên nỗi khổ sở của Lăng Ly, gợi lên những ký ức thê thảm, nặng nề không thể gánh nổi của cô, khiến cô không chế không được mà tức giận chỉ trích, khóc lóc loạn lên mà không hề báo trước.

Doãn Quang Huy bị nước mắt bất ngờ của cô dọa tới mức giật mình.

Lăng Ly chưa bao giờ khóc. Cho dù bị cha cô đánh, cho dù lúc anh đồng ý kết hôn giả với cô, cùng lắm thì cô chỉ ứa nước mắt; hôm nay anh lại làm cho cô khóc thảm đến như thế này.

Anh chỉ muốn đùa với cô một tí, muốn xem cái dáng hốt hoảng của cô ra sao. Anh không nghĩ đến mình hù cô tới phát khóc... Doãn Quang Huy nhớ lại lúc mới quen Lăng Ly, bộ dạng hoảng sợ của cô đứng bên ngoài lắng nghe động tĩnh bên trong nhà; hồi tưởng tình cảnh kinh khủng khi cô bị cha mình kéo tóc đập vào tường...

Chết rồi! Anh đùa cái gì không đùa, lại đùa chuyện này? Làm sao bây giờ?!

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Không, không sao, tôi...tôi sẽ không còn như vậy nữa. Tôi sẽ hại em khổ sợ như thế này...” Lăng Ly khóc đến nổi trong lòng Doãn Quang Huy rối loạn, tay chân luống cuống, nói chuyện lắp bắp.

“Tôi tin anh mới là lạ đó. Anh lúc nào cũng trêu chọc tôi!” Lăng Ly càng khóc càng lớn.

“Tôi chưa hề trêu chọc em, càng không có lúc nào cũng.” Sự lên án này rất nghiêm trọng nha. Chân tình của anh có nhật nguyệt chứng giám đó.

“Anh chính là trêu chọc tôi. Trong phòng của anh để một đồng tạp chí của tôi, lại không biết đi đâu trộm được lịch mới của trang web. Còn không hiểu vì sai lại chạy tới thăm dò, tìm người ta đi ăn cơm, chăm sóc đến nỗi khiến người ta không thể bắt bẻ được, còn cho người ta một đồng đồ này nọ...” Lăng Ly khóc huhu, càng về sau lại càng không biết cô đang chỉ trích lung tung cái gì.

Đều là tại anh khiến cô không biết phải làm cái gì, một lòng từ trên xuống dưới, chột buồn chột vui...

“Những tạp chí kia là do người ta gửi kèm cho tôi, còn lịch là do tôi email người bán hỏi có thể đặc biệt bán lại cho tôi không. Sở dĩ tôi thu nhập những thứ này là vì có em trong đó. Tôi thật sự thích em, không hề đùa cợt em. Lãng Ly, tôi thích em, rất là yêu thích em.” Nghe Lãng Ly nói, Doãn Quang Huy cũng sờ một chút. Sau đó mới từ từ nhớ ra rằng anh đã để những thứ này ở trong phòng, đương nhiên là cô có thể nhìn thấy.

Vậy nếu đã bị nhìn thấy thì còn giấu diếm làm gì, đành tỏ rõ tâm ý thôi.

Lo lắng cho sự vui vẻ của cô như vậy, Lãng Ly nhất định sẽ tha thứ cho anh, mà không nổi khùng với anh nữa chứ hả?

“Anh đang nói cái khỉ gió gì vậy? Làm sao anh có thể thích tôi được? Lý Chấn kia đâu? Phản ứng của cô cùng với phỏng đoán của Doãn Quang Huy hoàn toàn khác nhau. Lãng Ly nghe anh nói thì càng ngày càng tức giận.

“Tại sao tôi không thể thích em?” Doãn Quang Huy hoàn toàn không hiểu vì sao cô khóc, không biết nên làm cái gì cho đúng. Anh hận không thể móc tim của cô ra nhìn cho rõ, quên mất nguyên nhân là vì Lý Chấn kia.

Doãn Quang Huy đi tới trước mặt của Lãng Ly, mắt nhìn cô một cách mong chờ, hết sức trịnh trọng nói: “Lãng Ly, tôi thật yêu thích em. Lần trước nghe em nói với cha em đừng đánh mặt em lúc tức giận, tôi chỉ nghĩ tới chuyện mau cưới em về. Như vậy thì tóc, gương mặt, thân thể, tay, chân của em đều là của tôi, không người nào được phép đánh, cũng không người nào...”

“Rốt cuộc là anh đang nói cái gì vậy?” Lãng Ly kinh ngạc nhìn anh.

Tại sao anh có thể nói thích cô? Tại sao có thể nói những lời tỏ tình nhột nhạt này với cô? Rõ ràng là anh đã có người yêu mà!

“Tôi nói vậy còn không rõ ràng hay sao? Em muốn tôi nói tiếp, tôi còn có thể nói lại nữa đó.” Doãn Quang Huy cười, rồi tiếp tục nói tiếp.

“Tôi thật sự rất thích em, thường xuyên nhớ tới em, muốn nhìn em cười, muốn bảo vệ em, muốn cho em rất nhiều, rất nhiều... Lúc tôi tới thăm em, nhìn em ăn mặc ít như vậy mà vẫn còn chụp hình, tôi rất đau lòng rất muốn bảo em không cần chụp nữa, tôi”

“Doãn Quang Huy, anh uống say rồi. Tôi muốn về phòng ngủ sớm. Ngủ ngon!” Lãng Ly cắt ngang lời anh, lắc đầu, không muốn nghe nữa.

Giọng nói đa tình của anh khiêu khích nhịp đập trái tim của cô hỗn loạn, cơ hồ sẽ mất lúc nào không hay biết.

Lãng Ly muốn trốn khỏi không gian chật hẹp trong phòng tắm, nhưng lại bị Doãn Quang Huy cản đường lại, ép cô sát vào cạnh tường, hai cánh tay chống đỡ bên người của cô.

“Tôi không có say. Tôi có chỗ nào giống như uống say đây?” Anh nói chuyện có trật tự như vậy, làm sao mà giống con ma men? Doãn Quang Huy cúi người chăm chú nhìn cô.

Mặt của cô rất nhỏ, da thịt trong suốt óng ánh, không tỳ vết. Mắt mũi tinh xảo lại xinh đẹp, thanh nhã khiến nhiều người thương xót. Anh luôn cho rằng Lãng Ly xinh đẹp, nhưng lại không biết vẻ đẹp của cô càng ngày càng tăng trưởng theo thời gian, càng ngắm càng làm cho lòng người hỗn loạn.

Anh rất thích nhìn cô. Có lẽ nhìn cô như vậy, có thể nhìn đến cả đời.

“Doãn Quang Huy, từ đầu tới chân anh đều giống như người uống say.” Đương nhiên Lãng Ly không dám nhìn thẳng vào mắt của anh.

Hai má cô đỏ hồng. Hai mắt long lanh vì vừa mới khóc, xem ra có chút ngượng ngùng; cô cách anh thật gần, bị vây ở giữa hai cánh tay của anh. Chỉ cần gần thêm chút xíu nữa thì anh có thể đụng vào đôi môi mềm mại của cô; thì anh có thể hoàn toàn ôm cô vào lòng.

Doãn Quang Huy không cách nào khắc chế kim lòng không được, cúi người hôn cô.

Khoảng cách giữa anh và cô rất gần, càng ngày càng gần. Đôi mắt sâu sắc anh phản phát ý tình, như muốn cuốn cô vào trong xoáy đen tối không thấy đáy. Anh gần tới nỗi cơ hồ nghe được hơi thở của cô...

Bụp! Đột nhiên Lăng Ly cầm cái hộp đựng búp bê Nga, đập vào mặt của Doãn Quang Huy, chui dưới cánh tay của anh chạy trốn chết.

“Ngủ ngon!”

Lăng Ly chạy như bay ra khỏi phòng của anh, chỉ để lại Doãn Quang Huy với sống mũi may mắn không bị gãy một lần nữa. Đập bể mũi người ta mà còn la lối rồi nhảy cà tưng. Đây là không có đạo đức!

Rõ ràng Doãn Quang Huy có người yêu! Tại sao có thể hôn môi với cô chứ?

Có lẽ là anh uống say. Nhưng cô lại không có say, tại sao có thể cùng anh làm loạn như vậy?

Một đêm rối loạn, tâm tình của Lăng Ly lại càng rối loạn hơn.

13. Chương 13

“A” Sáng sớm hôm sau, Doãn Quang Huy đang đứng trước gương ở trong phòng tắm, hét lên một tiếng kinh thiên động địa!

Anh biết đường đường là một người đàn ông mà hét chói tai như vậy là không nên. Nhưng mà anh, anh... anh... anh, gương mặt trong gương không phải là anh!

Lông mày của anh xù xì, đường mắt đậm đen, lông mi vô cùng đậm, phía trên còn giống như là bị dính cái gì, lúc nháy nháy mắt thì cảm giác lợm cộm...

Không đúng! Không chỉ như vậy, trên mí mắt anh còn có màu mắt, gương mặt thì có má hồng, đôi môi cũng bị dính dính cái gì...

Anh nhớ ngày hôm qua đi ăn tối với Lăng Ly. Sau đó về nhà, anh đi tắm, rồi trêu chọc Lăng Ly. Anh nhớ mình có hôn Lăng Ly, sau đó Lăng Ly bỏ chạy. Anh không muốn ép buộc cô quá nhanh nên đã lên giường đi ngủ. Trí nhớ của anh rõ ràng như vậy, cuối cùng lại bỏ sót một đoạn nào sao? Vì sao mặt mũi của anh lại biến thành như thế này?!

Doãn Quang Huy mở vòi nước, vội vàng khoát nước lên mặt chà chà vài cái...

“A” Một lần nữa, anh lại bị hình ảnh của mình trong gương dọa tới phát sợ. Doãn Quang Huy hét lên một tiếng cực kỳ bi thảm, lao ra khỏi phòng.

Cám ơn trời đất! Lăng Ly đang ngồi ăn sáng ở trên bàn. Vẻ mặt của Doãn Quang Huy như là một người sắp chết đuối nhìn thấy cái phao. “Lăng Ly, Lăng Ly, em có thể giúp tôi chùi hết những thứ ở trên mặt này không? Hình như dùng nước cũng rửa không ra, biến thành như vậy...”

Khuôn mặt tuấn tú của Doãn Quang Huy thật hỗn loạn, thể thảm không nỡ nhìn. Phấn mắt và má hồng trộn lẫn nhau không thể nào chà ra được, cộng với mực đen kẻ viền mắt bị hoen ra tùm lum, cả khuôn mặt đủ màu sắc vô cùng mắc cười.

Lăng Ly phải cố gắng kìm chế bản thân để không cười vào mặt anh.

“Nếu như muốn giúp anh chùi rửa, tôi không cần tốn công tô trang cho anh phải không?”

Lăng Ly thu lại nụ cười, ngược đầu nhìn Doãn Quang Huy. Quầng mắt của cô hơi bị thâm đen, cho thấy hôm qua cô ngủ không ngon, bộ dạng ăn sáng trông có chút giận dỗi.

“Trời ơi!”

Thì ra Lăng Ly không phải là cứu tinh của anh, hơn nữa còn là hung thủ hãm hại anh thành ra thế này. Doãn Quang Huy giặt mình kinh ngạc một lát, cố gắng tìm ra ý đồ của hung thủ hãm hại anh.

Vì sao Lăng Ly lại biến anh thành bộ dạng này? Cô thừa dịp anh ngủ mà tập kích hay sao? Không lẽ sau khi anh ngủ, Lăng Ly có vào phòng của anh?

Đúng vậy, anh luôn có thói quen không khóa trái cửa, nhưng mà... Lăng Ly giận anh vì anh giả chết hù cô, hay là vì anh hôn cô?

Mặc kệ là lý do gì, tóm lại, giả bộ đáng thương trước rồi nói sau!

“Lăng Ly, như thế này thật là khổ sở đó. Nháy mắt không được, mặt và miệng nhóp nhúa khó chịu, em giúp tôi giả quyết có được hay không?” Doãn Quang Huy nói xong vô cùng uất ức.

“Không giúp! Tôi thấy anh như thế này rất là đẹp.” Lăng Ly quyết tâm không để ý đến anh, tiếp tục lạnh lùng cúi thấp đầu ăn điểm tâm.

Không cần thông cảm cho anh! Không cần mềm lòng vì anh! Để anh suy nghĩ một chút tối hôm qua đã làm chuyện gì!

Bất quá tối hôm qua anh chỉ uống một chút rượu, lại trêu chọc cô, hù cô gần chết; còn nói với cô những lời tỏ tình dây dưa, hại cô hoảng hốt trong lòng, dư âm nhộn nhạo. Sau khi cô trở về phòng, nằm trên giường muốn đi ngủ, dứt khoát không để ý tới. Nhưng lại nhìn thấy bùa đuổi mộng ở đầu giường, tâm tình của cô lại không khỏi không rối loạn, lăn qua trở lại, suốt đêm không ngủ.

Thật đáng giận! Cô sốt ruột vì anh, lại lo lắng cho anh, hình như anh say lắm thì phải? Anh đã ngủ chưa? Hay là ở trong phòng đựng tới đựng lui?

Lăng Ly vốn nhạy cảm, càng nghĩ càng khó ngủ, nên cô ngồi dậy, qua phòng của Doãn Quang Huy để coi tình trạng của anh như thế nào?

Lăng Ly lén lút đẩy cánh cửa ra. Tốt lắm, cửa không có khóa. Bên trong không có tiếng động gì, cô rón rén đi vào.

Rất tốt, Doãn Quang Huy đang nằm ở trên giường, nằm ngủ ngon lành như một đứa trẻ.

Tốt lắm, không biết anh nằm mơ cái gì mà lật người lại. Cả người cuộn trong chăn như gấu Koala, khoe miệng còn mỉm cười một cách dịu dàng.

Rất tốt, vô cùng... không tốt chút nào!

Tại sao lúc này cô nhìn mặt của Doãn Quang Huy thì tim đập rất nhanh vậy cả?

Vì sao lúc nào ánh mắt của Doãn Quang Huy cũng nhìn cô triu mến như vậy? Nụ cười lại rạng ngời như ánh mặt trời ấm áp?

Tại sao cô chỉ bị vây quanh bởi vòng tay của anh trong giây lát mà cô nhớ mãi hơi thở của anh không thôi?

Thật là quá đáng! Anh làm cô lo sợ bất an, trần trọc trở mình, mà anh lại ngủ được một cách an lành như thế?

Lăng Ly vừa yên tâm lại vừa buồn bực vì Doãn Quang Huy có thể ngủ ngon như vậy. Cô đứng bên cạnh giường nhìn anh một lúc lâu, càng nhìn càng buồn bực, cuối cùng chợt nghĩ ra một ý niệm. Nghĩ là làm, cô lấy hộp trang điểm ra, bắt chước anh ‘đùa một chút’ như học sinh tiểu học, vẽ tùm lum trên mặt của anh.

Doãn Quang Huy ngủ rất say. Cô chưa từng thấy người nào ngủ say như vậy. Bất luận cô làm bậy làm bạ gì trên mặt của anh, anh cũng không tỉnh dậy, mặc cho cô thao túng, thỉnh thoảng trên mặt còn lộ ra nụ cười thật đáng yêu, còn phát ra những tiếng rên nhẹ khiến người khác động lòng....

Thật đáng giận! Cái loại rên rỉ tựa như thở dài này khiến người khác mềm cả chân, quả thật là phạm pháp hoàn toàn mà... Đáng ghét, ghét ghét!

“Lăng Ly....”

Thảm rồi, rốt cuộc là cô đang nghĩ cái gì vậy? Nghĩ cái gì mà hai má ngày càng hồng, sắc mặt càng ngày càng ảm đạm? Không thể để cô tiếp tục suy nghĩ nữa rồi, Doãn Quang Huy mở miệng gọi cô.

“Hả?” Lăng Ly nhếch mắt nhìn Doãn Quang Huy, ánh mắt có sát khí, động tác cầm nĩa chọc chọc thịt xông khói cũng có sát khí.

“Làm sao lấy ra những thứ này?... Aaaaa! Đau đau đau _____”

Doãn Quang Huy kéo kéo lông mi giả trên mí mắt.... Mẹ kiếp! Đau quá! Rốt cuộc người ta dùng keo gì để dính lông mi giả vậy trời? Tại sao lại dính cứng ngắc vậy nè?

“.....”

Bộ dáng anh kéo mí mắt ra thật là buồn cười. Lăng Ly cúi đầu cắn thịt xông khói, không nhìn anh. Không thể cười! Trong bụng cô chứa đầy khí giận, không có cách nào phát tiết làm sao có thể cười được?

Không phải vậy! Thịt xông khói trong cái đĩa của Lăng Ly bị cô chọc chọc sắp nát bét rồi cô vẫn không muốn giúp anh, cô thật không có ý định lấy những đồ trên mặt anh xuống sao?

“Lăng Ly, làm ơn giúp tôi lấy xuống đi mà! Tôi biết tối hôm qua là tôi không đúng. Tôi đảm bảo với em sẽ không trêu đùa em nữa, tôi _____”

“Đợi đã....! Anh vẫn còn nhớ chuyện xảy ra tối hôm qua?” Lăng Ly cao giọng, bỗng nhiên bối rối.

Cô cho rằng tối hôm qua Doãn Quang Huy uống say đến nỗi thần trí mơ hồ, cho nên mới mất khống chế liên tiếp nói bậy nói bạ, cũng như có thể ngủ say như vậy.... Giống như cha của cô, say tới nỗi hồ đồ, đánh mắng cô đêm hôm trước, ngày hôm sau không còn nhớ cái gì hết.

Kết quả là anh vẫn còn nhớ rõ à? Trời ạ! Anh nhớ được bao nhiêu chuyện? Anh có nhớ cô sụp đổ khóc lớn không? Có nhớ anh đã nói cái gì với cô không? Có nhớ anh đã hôn cô không? Trời ạ..... Nhất thời Lăng Ly không biết đối diện với Doãn Quang Huy như thế nào. Cô cứ tưởng anh đã quên hết tất cả rồi.

“Dĩ nhiên nhớ mà, làm sao có thể quên được? Tôi không nhớ chỉ nhớ tôi chỉ hù em, còn làm cho em khóc. Sau đó tôi.... Uhm?!”

Trong nháy mắt, Lăng Ly nhét thịt xông khói đã bị xiên nát vào miệng của Doãn Quang Huy, thiếu điều làm anh mắc nghẹn.

“Tôi mặc kệ anh nhớ được bao nhiêu chuyện tối hôm qua, tóm lại, anh phải quên hết cho tôi. Tôi coi như là anh chưa hề nói cái gì. Tôi cũng không kể cho Lý Chấn nghe. Tất cả đều trở lại bình thường giống như trước, rõ chưa?”

“.....umh umh umh.” Rõ cái đầu em! Anh tỏ tình một cách chân thật giống như vậy mà Lăng Ly lại muốn làm bộ như chưa từng nghe qua? Doãn Quang Huy muốn phản đối, chỉ là mặc kệ muốn phản đối cái gì cũng phải ăn hết thịt xông khói trong miệng rồi tính sau.

Anh cố nhai.

“Doãn Quang Huy, tôi nói với anh nha, anh đó, có thể tìm được một người bạn đời thấu hiểu lẫn nhau thật không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên, mặc kệ anh và Lý Chấn có khó khăn hay trở ngại thì cũng nên cùng nhau bàn bạc giải quyết! Không thể tùy tiện buông tay, cũng như không thể tìm một đối tượng khác để giải quyết đoạn tình cảm này.” Cương trực công chính, Lăng Ly bắt đầu giảng dạy đại nghĩa cho anh nghe.

“.....” Doãn Quang Huy tốn mười giây đồng hồ suy nghĩ, óc này có nên nói cho Lăng Ly biết thật ra Lý Chấn đã có bạn gái nhiều năm rồi không.

Thôi, dù sao chuyện này liên quan tới rất nhiều chuyện khác, không thể nào giải thích rõ ràng trong một thời gian ngắn, hay là chờ cho đến khi lấy hết tất cả đồ hóa trang trên mặt anh xuống đi. Doãn Quang Huy nhai nhai thịt xông khói trong miệng rồi nuốt xuống.

Thoạt nhìn bộ dạng của anh thật ngoan, rất vâng lời, rất phục tùng, hoàn toàn không có bất cứ phản bác kháng nghị gì. Lăng Ly yên lặng quan sát anh một hồi, bỗng nhiên cảm thấy yên tâm.

Được rồi được rồi, tha cho anh! Chỉ cần anh nghiêm túc kiểm thảo, không tiếp tục làm những chuyện kỳ quái hay nói tầm bậy tầm bạ với cô nữa là tốt rồi.

“Anh hiểu ý tôi không? Hiểu là tốt rồi. Hôm nay tôi phải ra ngoài làm việc. Tôi giúp anh tẩy rửa hóa trang rồi sẽ đi.... Đúng rồi.... anh ăn sáng đi.”

Lăng Ly lấy nước tẩy trang tùy thân và bông gòn tẩy trang từ trong túi ra, cầm đĩa đồ ăn của mình để vào bồn rửa chén, sau đó bưng ra một cái đĩa đồ ăn sáng khác đi ra.

Thì ra Lăng Ly giận anh, nhưng vẫn làm đồ ăn sáng cho anh. Tuy Doãn Quang Huy không hiểu cô giận cái gì nhưng anh vẫn cảm thấy Lăng Ly thật đáng yêu.

Cô có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng thái độ tình cảm lại chính trực rõ ràng. Mặc dù tạm thời, anh không biết làm sao để giải thích mối quan hệ của anh và Lý Chấn, nhưng mà anh có rất nhiều thời gian từ từ giải thích với cô, có phải không?

Lăng Ly để Doãn Quang Huy ngồi trên ghế, mình thì đứng trước mặt của anh, xắn tay áo lên, chuẩn bị giúp anh tháo gỡ hóa trang.

Doãn Quang Huy ngửa đầu nhìn cô. Hôm nay cô trang điểm rất nhạt, để lộ làn da trắng trẻo, cần cổ thon dài. Tối hôm qua, thiếu chút nữa là anh có thể đụng vào môi của cô. Mùi vị của cô nhất định rất ngọt ngào, bởi vì cô lúc nào cũng thơm tho....

14. Chương 14

“Lăng Ly? Hôm nay em làm việc ở đâu? Máy giờ tan việc? Tan việc thì tôi tới đón em có được không?” Tâm trạng Doãn Quang Huy xao động, bị cô mê hoặc thần hồn điên đảo, lại bắt đầu muốn làm đủ thứ chuyện cho cô, tận tình dâng hiến.

Lăng Ly đang lấy nước tẩy trang, khẽ ngừng lại một chút.

“Đón tôi? Không cần đón tôi đâu. Tôi tự mình về là được rồi.”

Sao anh cứ thích xuất hiện trước mặt của cô hoài vậy? Hôm qua tới thăm còn chưa đủ sao? Lăng Ly vừa mới buông lỏng tâm tình được một chút lại bắt đầu gia tăng đề phòng rồi.

“Không sao, tôi rảnh, tôi có thể tới đón em. Chúng ta có thể đi ăn tối rồi mới về cũng được. Như vậy em không cần nấu cơm tối đó.” Anh biết Lăng Ly rất tiết kiệm, không chịu tốn tiền ăn ở ngoài. Cho nên, anh càng muốn mang cô đi ăn hết sơn hào hải vị trong thiên hạ.

“... Lý Chấn đi công tác còn chưa có trở lại sao?” Lăng Ly nhìn chằm chằm Doãn Quang Huy, tay cầm nước tẩy trang dừng lại nửa chừng, mi tâm nhíu lại, vẻ mặt có chút phòng bị.

“À?” Doãn Quang Huy không biết trả lời như thế nào về vấn đề này. Căn bản là Lý Chấn không hề đi công tác thì làm sao mà trở về? Bộ dạng như không biết chuyện của anh khiến Lăng Ly có chút tức giận.

Anh có thời gian hỏi cô mấy giờ tan việc, sao lại không có thời gian hỏi khi nào Lý Chấn đi công tác về? Vì sao anh lại có thể mặc kệ người yêu của mình như thế? Rồi lại còn muốn tới đón cô tan việc.

Tối hôm qua khi anh uống rượu say, nói xằng nói bậy coi như xong đi. Không lý nào hôm nay tỉnh táo, lại không để người yêu trong mắt như thế; uống công cốc nói biết bao nhiêu đạo lý với anh, còn tưởng anh nghe đã hiểu, không ngờ đàn gảy tai trâu.

“Doãn Quang Huy, rốt cuộc anh có nghiêm túc tự kiểm thảo mình không hả?” Lăng Ly khoanh tay trước ngực trừng mắt nhìn anh.

“Kiểm thảo cái gì? Tôi chỉ là muốn đi ăn với bạn chung phòng thôi.” Doãn Quang Huy nói một cách vô cùng ngây thơ.

“... ” Tìm bạn chung phòng đi ăn cơm? Rõ ràng ngày hôm qua anh cũng dùng lý do này rồi.

Đừng nhắc tới tối hôm qua sau khi cơm nước xong đã xảy ra chuyện gì. Bản thân ăn cơm đã là chuyện không hợp lý, huống chi ăn cơm hoài sẽ dẫn đến nảy sinh tình cảm, chẳng lẽ anh không hiểu điều này sao?

Cô và anh càng ngày càng thân thiết. Cô đối với anh càng ngày càng xao động, càng ngày càng thích anh, càng ngày càng muốn dựa dẫm vào anh, càng ngày càng muốn độc chiếm anh...

“Tôi không muốn làm cho anh nữa, anh tìm người khác giúp anh tẩy trang đi!”

Tức chết người đi được! Cứ để anh như vậy đi ra cửa, cho anh mất hết mặt mũi cho rồi. Lăng Ly tức giận, gom hết đồ tẩy trang bỏ vào trong túi, xoay người đi ra cửa.

“Hả?! Lăng Ly? Aiya...” Không phải đâu? Lăng Ly cứ như vậy mà bước ra cửa, không quay đầu lại.

Bộ dạng của anh như vậy, đừng nói là đi làm, chỉ là đi xuống lầu thôi cũng cần rất nhiều dũng khí!

Làm sao bây giờ? Tiếp tục dùng nước trong rửa thử xem sao? Phải rửa mấy lần mới có thể xóa hết mà phải không? Còn lông mi giả thì sao? Lên mạng mua đồ tẩy trang? Khi nào thì mới nhận được hàng chứ? Doãn Quang Huy khóc không ra nước mắt.

Anh thất bại ngồi trên ghế, suy nghĩ lung tung buồn chán. Không tới hai phút sau, anh nghe thấy âm thanh cửa chính mở ra, # D # Đ # LQD # DN # Lăng Ly giống như trận gió lướt vào, cứ như vậy đứng trước mặt anh như một nữ hoàng, lấy ra một đồng dụng cụ tẩy trang.

“Thật tốt quá, Lăng Ly, tôi biết ngay em không vô tình như vậy đối với tôi.” Tốt quá rồi! Anh biết Lăng Ly mềm lòng, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc anh. Doãn Quang Huy giống như là nhìn thấy cứu tinh.

Vô tình? Đúng, cô tức chính là tức bản thân mình không thể nào vô tình với anh! Lăng Ly cũng không biết rốt cuộc là cô đang giận Doãn Quang Huy, hay là đang tự trêu tức mình.

Cô nhớ tới Doãn Quang Huy có thể đi tìm đàn bà hay đàn ông khác để giúp anh tẩy trang. Sau đó, người kia cũng sẽ đứng trước mặt anh giống như cô bây giờ, rất gần bên anh.

Người đó, anh ta hay là cô ta, có thể sẽ phát hiện mắt của Doãn Quang Huy rất đẹp, ánh mắt rất thâm tình; có thể sẽ phát hiện má lúm đồng tiền nhàn nhạt bên má của anh rất đáng yêu, đôi môi dày vừa phải rất quyến rũ; còn có khả năng phát hiện nụ cười của anh rất dịu dàng, giọng nói có lúc thật thấp, nghe rất lười biếng mê người...

Làm ơn đi! Đáng ghét quá mà!

Nhanh như chớp, Lăng Ly giựt lông mi giả trên mí mắt của Doãn Quang Huy xuống, không thèm để ý anh đang gào khóc.

“Đau đau đau đau đau.” Thiếu chút nữa là Doãn Quang Huy nhảy dựng từ trên ghế xuống, dụi dụi mí mắt đỏ ửng.

Làm sao mà có thể dán cái này trên mắt vậy trời? Đây là cực hình mà!

Anh thật khâm phục phụ nữ trên toàn thế giới có can đảm gắn lông mi giả. Anh muốn mời bộ nghiên cứu sản phẩm tìm kiếm gấp loại keo dính không đau cho lông mi giả! Ngay lập tức!

“Anh không lấy tay ra thì làm sao tôi tháo xuống cho anh? Nhắm mắt lại!” Lăng Ly tức giận lên tiếng ra lệnh.

Doãn Quang Huy nhắm tịt mắt lại, vĩnh viễn nhắm mắt lại, vĩnh viễn sẽ không dùng loại ánh mắt này nhìn cô khiến cô bị áp lực.

“...” Doãn Quang Huy ngoan ngoãn lấy tay ra, nhắm mắt lại, nửa chữ cũng không dám nói. Nữ hoàng Lăng Ly tràn đầy sát khí, anh muốn cầu cạnh cô nên phải ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Một lát sau, Lăng Ly tẩy hết tất cả hóa trang thê thảm trên mặt anh xuống, làm cho anh sạch sẽ, đẹp trai lại.

“Tốt lắm, sạch sẽ rồi, nước rửa mặt này cho anh, anh đi phòng tắm rửa mặt đi.” Lăng Ly đưa cho Doãn Quang Huy một chai nước rửa mặt. Giọng nói của cô nghe ra không còn vẻ tức giận nữa, nhưng hình như có chút buồn buồn.

“Cám ơn.” Gương mặt khoan khoái của anh giống như mới vừa được phục sinh, Doãn Quang Huy nhìn Lăng Ly cười rục rỏ. Nụ cười chiêu bài rạng rỡ như ánh mặt trời cùng với má lúm đồng tiền lại xuất hiện.

Nụ cười của anh luôn làm Lăng Ly luống cuống, luống cuống đến nỗi Lăng Ly cảm thấy cô nên đối xử với anh công bằng một chút, trịnh trọng nói rõ.

“Doãn Quang Huy.”

“Hà?”

“Mặc dù tôi rất cảm ơn anh đã tự nguyện kết hôn giả với tôi, cũng như rất thích con người này của anh. Nhưng tôi không thích anh phản bội lại Lý Chấn, cùng người con gái hoặc đàn ông khác – bao gồm cả tôi – thân mật quá đáng.” Lăng Ly hết sức nghiêm túc nói.

“Cái gì?”

Không ngờ cô đột nhiên lại nói ra câu này, Doãn Quang Huy phản ứng không kịp.

“Như vậy là không đúng, không chung thủy, cũng như không đạo đức. Tóm lại, là không đúng!” Lăng Ly nói rất nghiêm chỉnh, chỉ trích anh. Không thể làm như vậy, đây là vi phạm ý thức đạo đức của cô. Cô không muốn chen vào tình cảm của người khác, lại càng không thích Doãn Quang Huy đã có người yêu rồi mà vẫn muốn lấy lòng người khác, mặc dù Doãn Quang Huy nói chỉ là bạn bè mà thôi cũng không được.

Cô hiểu, cô đối với cái thế giới mà tình yêu thay đổi như “đồ ăn nhanh” có vẻ bảo thủ, thận trọng, lại lạc hậu, nhưng cô không muốn vì vậy mà thay đổi.

Nhìn góc độ khác để suy nghĩ, nếu Doãn Quang Huy là người yêu của cô, mà Doãn Quang Huy lại hẹn người khác đi ăn chung, thậm chí còn đưa đón người đó tan sở, cô sẽ tức giận vô cùng, sẽ đau khổ, sẽ đau lòng. Cô không thể tổn thương Lý Chấn, cho dù cô và Lý Chấn chỉ gặp nhau có vài lần.

“...” Đối với lý luận của Lăng Ly, Doãn Quang Huy có trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Anh đúng là tự gây nghiệt mà, đẩy mình vào tình cảnh khó tự bào chữa. Nhưng mà lúc đó nếu anh không khéo nói láo thì Lăng Ly làm thế nào lại đồng ý gả cho anh chứ?

Ai da, chuyện này thật khó xử lý...

“Được rồi, tôi đi đây. Cứ quyết định như vậy đi. Về sau anh không được tới thăm tôi ở chỗ làm nữa, tan việc cũng không cần tới đón tôi, không được mời tôi đi ăn, trừ khi có Lý Chấn cùng đi nữa, nếu không, tôi sẽ không đồng ý. Gặp lại sau!” Lăng Ly đưa ra tối hậu thư.

“...” Doãn Quang Huy ngậm bồ hòn nhìn bóng lưng của Lăng Ly biến mất sau cửa chính.

Rốt cuộc anh phải làm gì bây giờ? Gọi Lý Chấn đến diễn thêm một màn kịch nữa? Khiến cho Lăng Ly tưởng rằng Lý Chấn vì người khác mà bỏ rơi anh, có niềm vui mới, để anh khôi phục lại tự do? Như vậy không phải anh có thể thành tâm thành ý tận tình theo đuổi Lăng Ly sao?

Lăng Ly còn có thể trở nên dịu dàng, đặc biệt chăm sóc anh vì muốn an ủi anh thất tình?

Không đúng, không được!

Anh đã nói dối Lăng Ly quá nhiều chuyện rồi. Phóng lao phải theo lao, làm sao anh có thể tiếp tục tạo ra nhiều lời dối gian hơn nữa? Anh không muốn lừa gạt cô nữa.

Nhưng mà Lăng Ly sẽ có phản ứng gì khi biết được sự thật? Ngộ nhỡ cô biết được bối cảnh gia đình của anh, thân phận và nghề nghiệp khác của anh thì sẽ phản ứng như thế nào?

Cô có ghét anh không? Có đòi ly hôn với anh không?

Doãn Quang Huy muốn thẳng thắn với Lăng Ly, nhưng lại không dám. Cho dù anh biết Lăng Ly không thể một mình tự định đoạt chuyện ly hôn. Chỉ cần anh không ký tên, Lăng Ly vĩnh viễn là vợ của anh về mặt luật pháp. Nhưng...

Doãn Quang Huy hết sức phiền não, cầm chai nước tẩy trang đi vào phòng tắm.

Anh không muốn mất đi Lăng Ly. Nhưng đến tột cùng, anh phải làm cái gì mới không mất đi cô? Hiện giờ, anh đang đeo đuổi hay tranh thủ quyền lợi với cô đều bị tuyên án tử hình.

Lăng Ly đi ra khỏi cửa, không biết tại sao trong lòng buồn buồn, có chút trống rỗng.

Rõ ràng cô muốn vạch rõ ranh giới với Doãn Quang Huy. Vì sao nói rõ ràng rồi lại cảm thấy hoang mang? Còn có chút mất mát?

Cuối cùng là cô muốn cái gì? Muốn thối lui cho tới khoảng cách nào? Cô thật là rối loạn cả lên.

Với tâm tình phiền não, Lăng Ly không dùng cầu thang máy. Cô thầm nghĩ thỉnh thoảng đi bộ cầu thang sẽ tốt cho sức khỏe hơn.

Vận động tay chân có ích cho sức khỏe của con người. Tiêu hao thể lực mới không rối loạn đầu óc. Lăng Ly đẩy cửa thoát hiểm ra, đi bộ từ lầu mười bảy xuống. Không ngờ mới vừa đẩy cửa thoát hiểm thì thấy Lý Chấn đang ở cầu thang.

Lý Chấn!

Tại sao cậu ấy lại ở đây? Không phải cậu ta đang đi công tác sao? Sao đi công tác chỉ có một ngày đã trở về?

Lăng Ly giật mình trốn ra sau cánh cửa để tránh, cũng không biết cô đang trốn cái gì nữa, vì sao lại phải trốn? Lăng Ly định thần lại một chút, len lén thăm dò nhìn về phía trước, chăm chú nhìn lên, suýt chút nữa là bị hù chết!

Lý Chấn, cậu ta, cậu ta và một... người tóc cắt rất ngắn, nhưng phải là một cô gái đang hôn nhau say đắm.

Cô gái bị cậu ta đè sát lên tường ở cầu thang. Một tay cậu ta đút vào trong áo của cô gái, nắn bóp ngực của cô, tay kia thì đang tháo gỡ cúc quần Jean của cô.

Đây là triển khai thần thánh gì vậy? Thật sự là khiến người ta ngại ngùng quá đỗi!

Hiện giờ là ban ngày ban mặt, lại ở trong cầu thang. Cho dù là lầu mười bảy, không ai thèm leo cầu thang đi nữa, nhưng mà hình như ở góc chết có một máy thu hình video, cho nên cũng không nên tiến hành loại chuyện không thích hợp này ở đây chứ hả?

Hơn nữa, Lý Chấn và Doãn Quang Huy không phải là một cặp sao? Vì sao cậu ta lại ở đây dây dưa quần quít với người con gái này.

Lý Chấn và Doãn Quang Huy thật đúng là một đôi tình nhân kỳ quái.

Đầu tiên là Doãn Quang Huy nói thích cô, muốn hôn cô. Sau đó là Lý Chấn cùng người đàn bà khác... Chẳng lẽ hai người bọn họ có thể tiếp nhận cả nam lẫn nữ sao? Không lẽ hai người bọn họ ngầm cho phép đối phương phát triển quan hệ thân mật với người khác hay sao?

Đây là chuyện quá ngược đời, trái với quan điểm giá trị của cô. Chuyện này không nên xảy ra trong thế giới lạc hậu của cô.

Lăng Ly còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa và phản ứng làm sao thì bên tai nghe thấy cô kia rên lên một tiếng yêu kiều, hơi thở gấp gấp khiến người ta đỏ mặt. Quá xấu hổ, cô lập tức quyết định chạy trốn.

Mới vừa rồi hình như Lý Chấn thản nhiên lướt nhìn qua phía bên cô...

Lăng Ly không để ý Lý Chấn có phát hiện sự tồn tại của cô hay không, kiên quyết đóng cửa thoát hiểm lại, xoay người xông vào thang máy.

15. Chương 15

‘Thiên sứ’ Lăng Ly cùng ‘ác ma’ Lăng Ly đang dần co.

Mấy hôm nay cô phiền não hết sức, không biết có nên nói cho Doãn Quang Huy biết chuyện cô bắt gặp Lý Chấn ở cầu thang hay không?

Nếu nói với Doãn Quang Huy thì hình như cô sẽ bị tình nghi muốn phá hoại tình cảm của anh và Lý Chấn. Nếu không nói cho Doãn Quang Huy biết, tới một mức độ nào đó, cô lại cảm thấy mình giống như phạm tội, hợp tác với Lý Chấn để lừa gạt anh.

Thậm chí ‘ác ma’ Lăng Ly nghĩ tới chuyện, cô định tự nhiên gần gũi với Doãn Quang Huy, cũng như phóng khoáng chấp nhận tình cảm của anh. Nếu như dần dần bọn họ có thể ở chung với nhau, có lẽ khi Doãn Quang Huy biết được sự phản bội của Lý Chấn thì sẽ không cần đau lòng nhiều như vậy...

Trời ơi, tại sao cô lại có tư tưởng hèn hạ đến như vậy?

Lăng Ly càng nghĩ càng hoảng sợ, vì vậy để khỏi phải suy nghĩ nhiều, thay vì tiêu hao tâm trí, không bằng tiêu hao sức lực, vùi đầu cọ cửa phòng tắm.

Chưa tới bảy giờ sáng, cô đã giặt xong đồ, lau nhà, ngay cả chuyện nhà cũng không bỏ sót. Doãn Quang Huy nhìn bộ dạng bận rộn của cô, rốt cuộc nhìn không được, lên tiếng hỏi từ bên ngoài phòng tắm.

“Lăng Ly, em đừng làm nữa. Em đã chà phòng tắm cả trăm lần rồi, sàn nhà có thể làm gương soi rồi đó.” Trên thực tế, không chỉ có gạch sứ của phòng tắm, mà tất cả sàn nhà đều bóng loáng. Anh biết có lẽ Lăng Ly đang căng thẳng, còn có chút khấn trương. Chỉ là phản ứng lo lắng của cô lại có chút đáng yêu.

Lăng Ly giương mắt nhìn Doãn Quang Huy, cau mày, mím môi. Đôi môi mấp máy liên tục, muốn nói cái gì nhưng lại thôi, cuối cùng thở ra một hơi dài, buông bàn chải trong tay ra, đi ngang qua người của Doãn Quang Huy, nói giống như không còn hơi sức: “Tôi muốn ra ngoài.”

“Sáng sớm như vậy mà em muốn đi đâu? Dầu gì cũng nên ăn sáng trước đã.” Doãn Quang Huy kéo cánh tay của Lăng Ly lại. Sáng sớm như vậy ai mà gọi sớm thế? Trợ lý chụp hình không phải cũng đang còn ngủ hay sao?

Mấy ngày nay, rõ ràng là Lăng Ly đang trốn lánh anh. Anh vốn không biết là vì sao, sau đó Lý Chấn mới nói cho anh biết, trong lúc vô tình, Lăng Ly bắt gặp tình cảnh kia, anh mới hiểu ra.

Lăng Ly nhất định phiền não vì chuyện này, không biết có nên nói cho anh biết không chứ gì? Cô luôn nhìn anh bằng một cặp mắt vô cùng luống cuống, rất thông cảm, rất thương xót, rất nghi ngờ, nhưng lại cảm thấy mình không nên thông cảm, thương xót, nghi ngờ như vậy.

Doãn Quang Huy nghĩ, có lẽ anh nên thừa dịp này nói cho Lăng Ly biết, anh và Lý Chấn không có quan hệ tình cảm. Về phần lý do, lý do... Thì nói cá tính bọn họ không hợp nhau, đường ai nấy đi, có được không?

“Tôi thật sự phải đi ra ngoài. Hôm nay chụp ngoại cảnh, thông báo lúc sáng sớm.” Đi ngoại cảnh là sự thật. Không muốn ở chung với Doãn Quang Huy cũng là sự thật. Nội tâm của Lăng Ly bị dày vò, muốn phát điên lên rồi. Cô cầm túi xách, chạy nhanh ra cửa, để lại bộ mặt đỏ khòe đỏ cười của Doãn Quang Huy.

“Em chụp ngoại cảnh xong rồi sao? Có thể giúp tôi một chút không?” Không đúng, như vậy không tốt, không có trọng điểm.

“Khi nào em về nhà? Tôi có chuyện muốn nói với em.” Ai da, giống như có chỗ nào là lạ thì phải? Bộ dáng muốn tìm Lăng Ly để nói chuyện.

“Thật ra thì, gần đây xảy ra chút chuyện khiến tôi rất khó xử...” Tình cảm với Lý Chấn có chút phức tạp, Lăng Ly chấp nhận lý do này sao?

Kết thúc một ngày làm việc ở ‘Lệ Ảnh’, Doãn Quang Huy rời khỏi phòng làm việc, chuẩn bị tan sở. Anh vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra, khởi động LIVE Windows (Windows Live Messenger, giống như iMessage của iPhone vậy), gõ tin nhắn, rồi lại xóa, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Mặc dù anh rất muốn tùy cơ ứng biến, một là nói rõ với Lăng Ly, anh và Lý Chấn từ đầu tới cuối đều chỉ yêu thích phụ nữ, lừa gạt cô chỉ vì muốn cô đồng ý gả cho anh; hay là tiếp tục gạt cô, coi như anh bị Lý Chấn đá văng, như vậy, anh và Lăng Ly sẽ không rơi vào tình trạng nửa vời như thế này nữa, không có một chút không gian để phát triển.

Le&quy&don

Nhưng mà lúc trước gạt cô là một chuyện, bây giờ gạt cô lại là một chuyện khác. Có thể nói lúc đó, anh vì muốn Lăng Ly thoát khỏi cha của mình, nên không thể không làm ra quyết định đó. Nhưng bây giờ thì sao? Là vì sinh tình với cô nên muốn gạt cô lần nữa sao?

Doãn Quang Huy không thể lựa chọn cái nào hết.

Anh có chút phiền não, cúi đầu lướt lướt trên màn hình điện thoại di động. Lướt chưa được một nữa, anh thất kinh nhảy lùi về phía sau vài bước, vội vàng trốn ở đằng sau ngõ quẹo hành lang.

Lăng Ly! Anh nhìn thấy Lăng Ly!

Là ảo giác sao?

Doãn Quang Huy nhướn cổ, len lén nhìn về phía trước. Thật sự là Lăng Ly, anh không có nhìn lầm.

Lăng Ly chụp ngoại cảnh xong rồi à? Hơn nữa còn ở lại trong công ty của anh?

Chọn ngày không bằng tình cờ gặp mặt. Nếu đã gặp ở đây, thì nên chào hỏi cô trước đã.

Lăng Ly nói không thể tới thăm cô ở chỗ làm, tan sở cũng không được tìm cô để ăn tối, nhưng vô tình gặp gỡ chắc là không thành vấn đề chứ? Tuy rằng Doãn Quang Huy vẫn chưa biết làm thế nào để giải thích chuyện của Lý Chấn, nhưng, khà, vô tình gặp gỡ cũng là một cơ hội. Ông trời đối xử với anh không tệ chút nào.

Doãn Quang Huy cởi áo vest ra, tháo cà vạt xuống, quậy xù tóc mình lên rồi dí theo Lăng Ly.

“Lăng Ly, Lăng Ly!” Anh gọi cô.

“Doãn Quang Huy? Sao anh lại ở đây? Lăng Ly ngoái đầu nhìn lại, không thể tin được nhìn anh. Mới vừa rồi cô còn tưởng là mình nghe lầm.

“Tôi hả? Ha ha ha... Vì sao tôi lại xuất hiện ở đây? Đó là vì...” Doãn Quang Huy cười khan. “Ta là cái gì xuất hiện tại nơi này? Đó là bởi vì.” Doãn Quang Huy cười gượng. Mới vừa rồi anh vui mừng chạy tới nên trong giây lát quên mất lý do anh muốn gặp cô.

“Bởi vì, tháng sau công ty này có mấy hoạt động muốn tìm văn phòng bong bóng bay của chúng tôi để trang trí.” Anh đã nói anh nên tham gia thi ứng xử trong kỳ thi hoa hậu thế giới đi! Trong nguy cấp có thể nghĩ ra cách ứng phó giỏi như vậy, Doãn Quang Huy thật đặc ý.

“Vậy à...” Tháng sau có hoạt động? Sắp hết năm rồi, có lẽ công ty tổ chức tiệc cuối năm sao? Lăng Ly trầm nghĩ.

“Em thì sao? Không phải em đang chụp ngoại cảnh sao?” Doãn Quang Huy hỏi ngược lại cô.

“Xong rồi. Vẫn còn sớm nên tôi trở về đây làm việc.” Cô tới đây ký hợp đồng.

“Em còn đi đâu nữa không? Chúng ta về nhà chung đi?” Doãn Quang Huy vui mừng hỏi.

“Không, không đi đâu nữa... Ừm.. Ừ.” Cô không có tiết mục nào tiếp theo, nên về nhà thôi. Mặc dù cô không muốn tiếp xúc quá thân mật với Doãn Quang Huy, nhưng nếu đã gặp thì không còn lý do nào khác để tránh né. Lăng Ly do dự một lát rồi gạt đầu đồng ý.

“Vậy chúng ta đi nơi này.”

Doãn Quang Huy dẫn Lăng Ly đi về phía cửa hông mà thường ngày có ít người đi.

Anh cũng không phải là ngu ngốc. Giờ tan việc, ai cũng dùng cửa chính, làm sao biết được không có người nào đó tự nhiên nhào ra, chào ‘Tổng giám đốc’ chứ? Anh còn vừa mới nhìn thất có vài nhân viên liếc mắt nhìn anh đi cùng với Lăng Ly nữa.

Lăng Ly đoán là Doãn Quang Huy đậu xe ở cửa hông, không chút nghi ngờ đi theo anh.

Hai người đi một lát, thì lại bị nhiều tiếng ồn ào thu hút sự chú ý.

Đồng thời bọn họ cũng phát hiện hai người đang giằng co không hơn không kém chính là cha của Lăng Ly và Lý Chấn.

“Ông Lãng, ông không thể tự tiện xông vào. Nếu ông muốn tìm gặp Tổng giám đốc thì mời gọi điện thoại hẹn thời gian trước.” Sắc mặt Lý Chấn lạnh lùng, một câu cũng không nể tình.

Nếu không phải nể mặt cha Lãng là cha vợ của Doãn Quang Huy, anh đã sớm báo cảnh sát rồi, không ở đây dây dưa với ông ta lâu như vậy.

“Thật tức cười! Tao muốn gặp con rể tao mà cũng phải hẹn trước hả? Được, mày không cho tao vào đúng không? Vậy thì gọi tên Doãn Quang Huy kia ra cho tao! Nếu không thì tao ở đây náo loạn ba ngày ba đêm, đến tai ký giả, cho tụi bây được lên báo luôn!”

*ĐĐ*LQD*DN* Toàn thân cha Lãng nồng nặc mùi rượu, khuôn mặt đỏ ửng, cất giọng hét to, bộ dạng không còn biết trời trăng gì nữa.

“.....” Lý Chấn thật sự muốn mời cha Lãng tránh đi, ai mà tin lời nói của một kẻ say chứ? Đáng tiếc anh là một vệ sĩ chuyên nghiệp, anh không thể nào nói năng lỗ mãng với cha Lãng được, cũng như không thể một đám, trực tiếp đục vào mặt của cha Lãng...

“Cha?!” Doãn Quang Huy còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì Lãng Lý đã chạy vội về phía người cha đang làm loạn của mình.

Kể từ lúc cô kết hôn với Doãn Quang Huy, mỗi tuần cô đều gửi cho cha chi phí sinh hoạt, cho nên cha cô đã bớt tìm cô yêu cầu tiền bạc.

Trong lòng cô âm thầm mừng rỡ, đúng như cô nghĩ lúc trước khi đám cưới, cha cô là người truyền thống, vì mặt mũi sẽ không xin tiền con gái đã xuất giá, cho nên càng ngày càng giảm đi cơ hội uống rượu cùng cô. Thế nhưng không biết tại sao hôm nay lại đến đây gây chuyện?

Theo bản năng, Lãng Lý nghĩ tới chuyện chạy tới nói xin lỗi, xin lỗi luôn cả người mà cha cô đang gây lộn.

Nhưng mà cô chưa kịp lên tiếng thì ngược lại cha cô đã nhìn thấy Doãn Quang Huy ở đằng sau cô, giận đùng đùng xông tới trước mặt anh.

“Doãn Quang Huy, cái thằng lừa gạt này! Mày giả dạng thành một thằng nghèo khổ xin tao gả con ày, nửa lừa gạt nửa dụ dỗ cưới đi con gái của tao. Lâu như vậy tao mới biết mày là ông chủ của một công ty lớn như vậy. Sớm biết mày có tiền nhiều như thế này, thì tao đại gì thân mày chỉ có ba mươi sáu vạn? Ba mươi sáu vạn một cái là tiêu hết, không đủ để tao nhét kẻ răng!”

Cha Lãng muốn níu lấy cổ áo của Doãn Quang Huy, nhưng trong nháy mắt, không biết Lý Chấn từ chỗ nào xông tới, đẩy ông ta ra, khiến thân mình thấp bé của ông ta ngã bịch trên mặt đất.

“Cha, cha đang nói cái gì vậy? Cha không sao chứ?” Lãng Lý vội vàng ngồi xổm xuống đỡ cha mình dậy.

Cha không bị thương, nhưng cô nghe không hiểu bất cứ câu nào của ông cả.

Lúc dạm hỏi, rõ ràng cha cô không hề nhắc tới tiền thù lao gì. Cô cũng đã bí mật dò hỏi qua Doãn Quang Huy, xem cha có thật có không có đòi tiền cưới của anh không. Doãn Quang Huy nói giống như đinh đóng cột là không có. Hôm nay tự nhiên lại lôi ra ba mươi sáu vạn là chuyện gì? Doãn Quang Huy lại còn là ông chủ lớn nữa?

Chẳng lẽ gần đây ông ấy không tìm cô đòi tiền là do trong tay đã có ba mươi sáu vạn tiền sính lễ rồi sao?

“Lãng Lý, em hãy nghe tôi nói—”

Thảm rồi! Thời điểm muốn nói rõ chân tướng với cô đã đến rồi. Doãn Quang Huy đã sớm muốn tìm một ngày nào đó nói rõ mọi chuyện cho cô nghe, lại vạn lần không ngờ phải ở trong tình huống khó xử này.

Doãn Quang Huy ngồi xổm xuống trước mặt Lãng Lý, muốn nói chuyện với cô, nhưng không ngờ bị cha Lãng đẩy ra, tay còn lại thô lỗ kéo cô sang một bên.

“Nghe mày nói cái gì chứ? Mày toàn là ba xạo, không có một câu nào là thật. Nếu như không phải ông chủ quán mì đặt tờ tạp chí này trên bàn, không biết chúng tao sẽ bị mày lừa gạt cho tới bao giờ? Con gái à, nghe lời cha, đừng thèm nghe nó nói!” Cha Lãng ném quyển tạp chí trên mặt đất.

Lăng Ly đưa mắt nhìn. Đó là một tờ tuần san thương mại rất nổi tiếng. Tuy rằng trên trang đầu không có hình người chụp, nhưng nhân vật phỏng vấn của bài viết kỳ này chính là Doãn Quang Huy.

Tầm mắt của Doãn Quang Huy cũng hướng về phía quyển tạp chí trên mặt đất, hồi hận không kịp. Sớm biết như thế này, lúc chị Hà nói chuyện, anh không nên đồng ý tiếp nhận phỏng vấn với bạn của cha mình.

Đây là... cái gì?

Lăng Ly còn chưa kịp tiêu hóa bất kỳ chữ nào trên tờ tạp chí, cha Lăng đã giận dữ lôi kéo cô đứng lên, miệng sùi bọt mép chỉ vào mũi của Doãn Quang Huy.

“Công ty này là của cha nó mở đó! Cha của nó mở một vài công ty, đây là một trong những công ty đó. Mỗi công ty còn kiếm rất nhiều tiền, vô cùng thành công, thành công đến nỗi tạp chí cũng muốn viết về họ!” Cha Lăng tức giận nói. Thật nực cười! Cha nó có nhiều tiền như vậy, nó cũng có nhiều tiền như vậy, lại còn chạy tới tao giả đồ nghèo!

Cha của Doãn Quang Huy? Cha chồng? Mở vài công ty? Công ty này? Công ty này là ám chỉ ‘Lệ Ảnh’ sao?

Lăng Ly đưa mắt nhìn Doãn Quang Huy một cách ngờ vực.

“Lăng Ly, em nghe tôi giải thích.” Nói là giải thích, nhưng thật ra Doãn Quang Huy thật là rối loạn, căn bản không biết phải giải thích từ chỗ nào.

“Giải thích cái con khỉ! Mày nói đi, tiền sinh lễ phải tính sao? Có phải nên cho thêm chúng tao vài căn nhà không? Xe cũng phải thêm mấy cái chứ? Còn nữa, mấy người có tiền bọn bây không phải thích ký cái gì hiệp định thỏa thuận trước hôn nhân sao? Con gái của tao sinh ày một đứa bé thì mày sẽ cho tụi tao bao nhiêu tiền? Sinh con trai thì cho bao nhiêu, sinh con gái thì cho bao nhiêu, phải nói rõ? Còn tiền nuôi dưỡng thì bao nhiêu đây? Tiền chi phí ăn học nữa, những thứ này đều phải ghi xuống rõ ràng, giấy trắng mực đen! Ah! Đúng rồi, còn có.. còn có... tiền che dấu chuyện mày lừa gạt bọn tao nữa...”

“Cha, cha nói bậy cái gì vậy! Ông đừng nói nữa có được không!”

Mặt Lăng Ly đỏ tới tận mang tai. Nghe cha nói một loạt giống như vậy thì cô vừa mắc cỡ vừa xấu hổ vô cùng. Cha cô xem cô là cái gì vậy? Xem Doãn Quang Huy là loại người nào?

Cô không biết cha cô nói về bối cảnh gia thế của Doãn Quang Huy có đúng hay không, cũng không biết cuốn tạp chí bị ném ở dưới đất kia viết những gì. Nhưng cô biết cô không thích cha mình nổi khùng lăng nhục người khác, cũng như cử chỉ há mồm ngậm miệng đều đòi tiền của ông.

16. Chương 16

“Trời đất ơi! Tao muốn giúp mày hả giận mà mày muốn dạy dỗ lại tao? Tại sao vậy? Ngủ qua rồi nên là người của người ta, phải không?!” Cha Lăng càng nói càng giận dữ, lại giơ tay muốn đánh Lăng Ly.

“Không được phép đánh cô ấy!”

Doãn Quang Huy bảo vệ cô, Lý Chấn cũng gạt ra cha Lăng, hoàn cảnh vô cùng hỗn loạn. Vừa đúng lúc Chị Hà ra ngoài bàn chuyện công việc trở lại, nhìn thấy. “Tổng giám đốc? Cô Lăng? Chuyện gì đã xảy ra? Có cần báo cảnh sát không?” Chị Hà thất kinh vội vàng chạy tới.

“Thư ký Hà?” Lăng Ly nhướng mắt nhìn về phía chị Hà, người đã nhiều lần liên lạc cô để bàn bạc chi tiết hợp đồng, rồi lại nhìn người đang ôm cô, được chị Hà kêu là “Tổng giám đốc’ Doãn Quang Huy, ánh mắt vừa sợ hãi vừa không tin.

Tổng giám đốc? Vì thế... Cha nói là sự thật...

Doãn Quang Huy chớp chớp mắt, lo lắng nhìn chằm chằm Lăng Ly. Anh chưa kịp nói gì thì cha Lăng lại bắt đầu la hét.

“Mày nghe rồi chứ? Ba mày không có lừa mày. Doãn Quang Huy chính là tên chó má tổng giám đốc gì đó rồi! Nó kiếm được nhiều tiền như vậy còn không đủ, cứ nhiên lại tới nhà của chúng ta lừa gạt mày! Đi! Con

gái! Theo cha về nhà! Chờ nó tới đưa tiền rồi tính sau!” Không biết cha Lăng vì sao mà trở nên khỏe mạnh như vậy, thoát khỏi Lý Chấn, chớp mắt một cái đã cướp người từ trong tay của Doãn Quang Huy. Ông ta xông tới nữa chùng đột nhiên lại sụp người xuống, nằm dài trên mặt đất, mặt xanh ngắt, trạng thái vô cùng khổ sở.

Mấy người ở đây đồng thời cũng bị sợ hết hồn, không biết phản ứng của cha Lăng lúc này là thật hay giả? Hay là lại muốn giở trò?

“Cha?!” Lăng Ly xông tới, nâng người dậy, đập đập vào ngực của người cha đang toát mồ hôi lạnh. Tay chân của ông đã lạnh ngắt, ý thức từ từ tan rã, tại sao có thể như thế được?

“Gọi xe cứu thương dùm tôi! Mau! Cha? Cha!”

Tiếng kêu cứu của Lăng Ly vang vọng trong không gian yên lặng.

Cha của Lăng Ly được đưa lên băng ca, chở đến phòng cấp cứu, cuối cùng bị đẩy vào phòng giải phẫu.

Đột quỵ thiếu máu não, mạch máu não bị tắc nghẽn, cần phải tiến hành giải phẫu não bộ gấp.

Đèn chỉ thị của phòng giải phẫu sáng lên, Lăng Ly ngồi Lăng Ly ngồi yên lặng ở trên ghế chờ đợi trong hành lang bệnh viện. Doãn Quang Huy mua cho cô một ly nước nóng rồi ngồi ở bên cạnh cô. Chị Hà và Lý Chấn không có đi theo đến bệnh viện.

“Nè, cái này cho em. Uống chút nước nóng thì cơ thể sẽ ấm lên một chút.”

Doãn Quang Huy cầm ly chocolate nóng đưa cho Lăng Ly. Mặt cô trắng nhợt, không có tí máu nào. Môi trắng bệch, ngón tay run khê, khiến người khác nhìn vào cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Cảm ơn.”

Lăng Ly nhận lấy ly nước. Trong khoảng thời gian ngắn mà xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô tiêu hóa không kịp, đầu óc trống rỗng, tiếp nhận ánh mắt của Doãn Quang Huy một cách vô hồn, yên tĩnh.

Doãn Quang Huy nhìn chăm chăm cô một hồi lâu. Trước vẻ mặt trầm mặc của cô, anh đứng ngồi không yên.

Anh không biết Lăng Ly vì quá lo lắng cho tình trạng của cha mình, cho nên không muốn nói chuyện với anh, hay là bởi vì cô quá giận nên không chịu lên tiếng.

Thời gian phẫu thuật khá dài, Doãn Quang Huy cảm thấy khó chịu, cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng lựa chọn mở miệng lên tiếng.

“Lăng Ly, em không có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?”

Cũng tốt, dù sao cũng phải nên nói chuyện rõ ràng, giải thích những hiểu lầm. Mặc dù chuyện xảy ra không có cách nào ngờ được, nhưng chung quy phải cần đối mặt thẳng thắn, không phải sao? Doãn Quang Huy tự hỏi mình.

Lăng Ly cụp mắt xuống nhìn ly chocolate nóng thật lâu. Nhìn lâu tới nỗi ly chocolate nóng kia cơ hồ nguội đi, rồi cô mới chậm rãi nhếch môi, ngược mắt lên, đối mặt với Doãn Quang Huy.

“Cha tôi... Những điều ông ấy nói có thật không? Anh là tổng giám đốc của Lệ ảnh ? Là người thành lập Tập đoàn Nghiên Dạng ?” Lăng Ly hỏi một cách bình tĩnh. Gương mặt không chút biểu tình, nhìn không ra cô đang suy nghĩ cái gì.

“Ừ.” Doãn Quang Huy gật đầu.

“Vậy còn văn phòng bong bóng bay thì sao?” Anh đường đường là một tổng giám đốc, tự nhiên vì sao lại chạy đi làm nghệ sĩ bóng bay? Mặc dù Doãn Quang Huy đã chính miệng thừa nhận, nhưng Lăng Ly vẫn cảm thấy thật khó tin.

“Đó là nghề tay trái của tôi đã làm nhiều năm rồi. Tôi phải năn nỉ cha thật lâu mới có thể tiếp tục công việc đó.” Doãn Quang Huy thẳng thắn nói.

Lăng Ly nhìn thẳng anh.

Khó trách lần trước Doãn Quang Huy đã từng nói, bởi vì anh cố chấp, kiên trì, cho nên mới có thể làm được nghệ sĩ bóng bay. So với nhiều người khác, anh tỏa hào quang nhiều hơn, gia cảnh lại càng hiển hách hơn. Chắc hẳn tranh đấu lúc ban đầu không phải dễ dàng... Lăng Ly cúi đầu, nhìn chăm chăm ly chocolate nóng một lần nữa, có chút tự ti mặc cảm.

Thì ra không chỉ có tính cách của Doãn Quang Huy như ánh mặt trời, anh còn sinh sống trên đỉnh cao của xã hội; mà cô, cô thì lại đang sống ở tận cùng đáy xã hội, có một người cha ham mê cờ bạc, rượu chè, ở trong một căn phòng tàn tạ nhỏ bé...

"Cần hộ của anh đang hết đường để đi rồi.

Lĩnh vực nghề nghiệp của cô là điểm tự trọng duy nhất vẫn còn sót lại, là niềm kiêu hãnh dù chỉ là nhỏ nhoi. Trong lĩnh vực chuyên môn, cô có thể quên đi mình có một người cha như thế nào, luôn có thể nghĩ rằng, cô là một người con gái bình thường, có một gia đình bình thường...

Hôm nay, tất cả đều bị phá hủy gần như hoàn toàn...

Lăng Ly ngẩng đầu nhìn đèn giải phẫu trước mặt, rồi lại cúi xuống nhìn ly chocolate nóng. Tâm tình của cô so với màu sắc của ly cà phê kia hình như còn đen tối hơn. Cô không biết nên nói cái gì, phản ứng như thế nào, vừa chớp mắt thì lại có vài giọt nước mắt rơi vào trong ly, dễ dàng tiết lộ cõi lòng tan nát của cô.

Doãn Quang Huy nhìn bộ dạng chực khóc của Lăng Ly, trong lòng nhói đau, hết sức khó chịu.

Vốn Lăng Ly lúc nào cũng sợ làm phiền người khác, cũng như liên lụy tới họ. Hiện giờ, cô không nói câu này, vậy thì cô đang suy nghĩ cái gì?

Anh thà rằng cô chửi rửa, phê bình anh, cũng không muốn cô im lặng như vậy, buồn rầu như vậy, cúi đầu lau nước mắt.

"Lăng Ly, em hỏi nhiều vấn đề như vậy, tại sao không hỏi tôi có thích em hay không?" Doãn Quang Huy đứng dậy, ngồi xổm xuống trước mặt cô, thu mình trong phạm vi tầm mắt của cô.

Lăng Ly nhìn anh lắc đầu, hít mũi một cái, vẫn là lựa chọn im lặng.

Anh thích cũng được, không thích cũng không sao. Cô bối rối là sự thật, không còn mặt mũi nhìn anh là sự thật, cũng không xứng đáng với anh cũng là sự thật.

Vốn là cô không nên đề nghị kết hôn giả với Doãn Quang Huy. Anh không phải là đối tượng cô muốn tìm.

Cô muốn đưa ra đề nghị ly hôn với Doãn Quang Huy. Nhưng lời vừa mới chạm môi thì không làm sao có thể mở miệng được.

"...Anh về trước đi. Tôi muốn một mình yên tĩnh một lát." Cuối cùng, khi Lăng Ly mở miệng ra nói, chính là câu này.

"Lăng Ly, tôi không về. Tôi sẽ ở lại đây với em. Tôi biết hiện giờ em rất lo lắng cho cha, không có thời gian suy nghĩ chuyện của chúng ta. Nhưng tôi hi vọng em đừng hỏi tôi có thích em hay không, bởi vì em đã biết tôi yêu em đến cỡ nào."

"Anh về trước đi thôi. Hiện giờ tâm tình tôi rất rối loạn. Tôi thật sự muốn ở lại một mình, anh có thể để tôi một mình có được hay không?" Mệt quá, cô thật sự rất mệt mỏi. Cô không muốn nghe nữa, cũng như không muốn suy nghĩ nữa rồi... Lăng Ly xoa xoa mi tâm, giọng nói tràn đầy mệt mỏi.

"Được rồi, em cần yên tĩnh thì tôi sẽ không quấy nhiễu em. Nhưng Lăng Ly à, tôi phải nói trước điều này cho em hiểu, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không ly hôn với em. Tôi chờ em, nhất định chờ em. Chờ em suy nghĩ thông suốt rồi trở lại tìm tôi." Không biết vì sao, Doãn Quang Huy lại có cảm giác mình có nhiều dũng khí như vậy. Cũng như anh cũng có cảm giác Lăng Ly càng ngày càng trong suốt, chỉ cần nháy mắt một cái thì cô sẽ lập tức biến mất ngay trước mặt anh.

Anh rất sợ, sợ hãi vô cùng. Anh muốn ôm chặt cô lại, nhưng lại sợ ép bức cô quá đáng, khiến cô gánh vác không nổi. Cho nên anh không thể làm gì khác hơn là tỏ rõ lập trường của mình trước.

Thái độ nghiêm chỉnh của anh giống như là lấy đi cọng rơm cuối cùng của con lạc đà. Cặp mắt kiên định của anh nhìn Lăng Ly mong mỏi, rồi từ từ tan rã.

Nước mắt Lăng Ly lưng tròng nhìn Doãn Quang Huy. Hôm nay, những nghi hoặc, sợ hãi, bất an lâu ngày dồn nén, tồn tại đã lâu, áp lực đã nhiều, ảm ức dồn đống trong suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm được khe hở, như nước vỡ bờ, khiến cho cô mặt nóng tâm đau, mở miệng thừa nhận những thống khổ mà cô đã chịu đựng bao nhiêu năm qua những chưa hề muốn cho anh biết.

“Không ly hôn? Tại sao anh không muốn ly hôn với tôi? Doãn Quang Huy, anh còn chưa nhìn thấy rõ ràng sao? Người đang nằm trong phòng giải phẫu chính là cha tôi. Tôi là người thân duy nhất trên đời của ông ấy, cũng là người duy nhất có khả năng ký đơn xin phép giải phẫu và nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch của ông ta!” Nước mắt cô chảy thành dòng, mỗi câu nói ra nghẹn ngào tan vỡ.

“Ông ấy là một tên vô lại. Mỗi lần ông ấy uống say là sẽ đánh tôi. Lâu nay, ông ấy vẫn luôn muốn vơ vét tiền bạc của anh, khiến tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn chui đầu vào trong đất. Thế nhưng ông ấy lại là người thân duy nhất trên đời này của tôi. Vĩnh viễn tôi sẽ không thoát khỏi cái gánh nặng này! Cho nên tôi muốn kết hôn, thoát ly gia đình. Có nhiều lúc tôi đã từng hận ông ấy rất nhiều. Nhưng hiện giờ ông ấy đang nằm trong phòng mổ, sống chết chưa rõ, mà trong đầu tôi lại tràn ngập ký ức ngày xưa ông ấy đã từng đặt tôi ngồi trên bả vai của ông, dẫn tôi đi dạo vườn bách thú. Tôi hi vọng ông ấy chỉ là một người cha bình thường, cũng như hi vọng tôi có thể được làm một đứa con gái bình thường. Đáng tiếc ông ấy không phải, mà tôi cũng không thể được. Cuộc sống của chúng tôi dính liền chặt chẽ với nhau, tôi muốn tìm cách thoát ly nhưng cuối cùng vẫn là một đồng rôi tinh rồi mù.” Nhắc tới chuyện xưa, Lăng Ly kích động nói mãi không thôi.

“Tôi thật sự là sợ phẫu thuật của ông ấy thất bại, cũng như rất sợ phẫu thuật lại thành công. Tôi rất sợ sau khi ông ấy kháng phục, tiếp tục đi uống rượu, tiếp tục đi cờ bạc, lại giống như cái hang không đáy, mở miệng ngậm miệng đều muốn đòi tiền tôi...” Nói ra những lo lắng cũng như bận tâm ở trong lòng, Lăng Ly không khỏi kim chế sự căm ghét lẫn cam chịu của bản thân.

“Tôi là máu mủ của ông ấy, có một gia đình đáng ghét thảm thương như vậy, cuộc sống của tôi đã sớm bị phá hủy, vì sao anh lại không ly hôn với tôi? Anh nên ly hôn với tôi, tránh xa tôi, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi là một đứa con gái rất ích kỷ, rất thấp hèn. Tôi không đáng để bất cứ ai yêu tôi...”

Giọng cô trở nên khàn khàn, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy không ngừng, lắc lắc cái ly chocolate đã sớm nguội ngắt. Doãn Quang Huy đau lòng không thể diễn tả được, ôm chặt cô vào lòng, không cho cô tiếp tục nói nữa.

“Lăng Ly, em là một người con gái rất hiếu thảo! Em không cần tự trách mình nữa! Người bình thường nào sinh ra lớn lên trong một gia đình như thế này lại có thể kiên cường giống như em? Em đừng tự trách móc mình! Cha sẽ không có chuyện gì. Mọi chuyện rồi cũng sẽ đâu vào đấy, sẽ có cách giải quyết.” Doãn Quang Huy không ngừng hôn cô nồng nhiệt, cũng như không ngừng thì thầm khuyên giải bên tai của cô.

Gạt người! Cô biết, từ nhỏ cô đã biết, trên thế giới này, không phải chuyện nào cũng có cách giải quyết. Nếu không thì tại sao mẹ của cô không quay trở lại? Nếu không thì cô làm sao có thể không tránh khỏi đấm đá của cha mình?

Tất cả đều là gạt người! Gạt người! Giả tạo! Cũng như hôn nhân của cô và Doãn Quang Huy, tất cả đều là giả tạo!

Trong nháy mắt, Lăng Ly khóc rống lên, khóc như một bà điên, khóc đến khàn cả giọng, khóc thay cho người con gái đã bao nhiêu năm rồi không chảy một giọt lệ.

Ai sẽ trả lại cuộc sống cho cô đây?

Ai sẽ mang lại hạnh phúc cho cô hả? Cô vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi nơi này!

17. Chương 17

Lăng Ly đi rồi.

Cô dọn ra khỏi nhà của Doãn Quang Huy, quay trở về nhà cũ nơi cha con cô đã từng sống nương tựa lẫn nhau.

Cha đã trải qua hai lần phẫu thuật não bộ. Giải phẫu thuận lợi, sinh mạng cũng không có gì nguy hiểm. Chỉ là giống như người bị trúng gió, bởi vì máu bị ứ đọng ở vài phần trong não bộ, tạm thời ông mất đi khả năng nói chuyện lưu loát và đi lại bình thường, cùng với một số năng lực ký ức cần phải trị liệu lâu dài.

Bởi vì trong nhà chỉ có một mình Lăng Ly, cô phải củng cố lại tài chính trong nhà mới có thể trang trải tiền sinh hoạt cũng như tiền thuốc men. Cho nên, khi cha của Lăng Ly được đưa ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, Lăng Ly cũng bắt đầu đi lại làm lại bình thường. Cô an bày cha ở lại viện điều dưỡng được thiết lập thêm của bệnh viện.

“Cha, người xem hôm nay con mang cái gì tới nè? Bánh đường đỏ mà cha thích ăn nhất. Hôm nay con tới muốn cùng cha đi trị liệu đó.”

Lăng Ly đi tới viện điều dưỡng, đi vào phòng bệnh của cha, cười với ông toe toét, thuần thục ngồi xuống giường, đỡ cha cô ngồi dậy rồi kê cái gối ở dưới lưng cho ông.

Mấy hôm nay, cô lợi dụng công việc có chút rảnh rỗi để cùng đi trị liệu với cha cô, nói chuyện với ông, cố gắng giúp ông tìm kiếm lại những đoạn ký ức đã mất đi.

“Cô... cô là ai?” Ánh mắt của cha Lăng trống rỗng nửa nhìn túi xách trong tay của Lăng Ly, nửa nhìn Lăng Ly, đáy mắt mờ đục, động tác của khoe miệng hết sức khó khăn, âm thanh không rõ ràng.

“Con là Lăng Ly, con gái của cha.” Gần đây, Lăng Ly đã quen với chuyện ông thường xuyên không nhận ra cô. Mỗi câu nói ra đều hết sức nhẩn nại với ông.

“Con gái của tôi... Không phải...” Cha Lăng chăm chú nhìn cô, nhú nhú mày, lắc đầu, vô tình để một ít nước miếng theo khoe miệng chảy dọc xuống. Trên mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Lăng Ly nhanh chóng rút tờ giấy lau mặt lau sạch cho cha mình.

“Là con, cha xem.” Lăng Ly đưa mặt mình lại gần cha Lăng, thầm nghĩ nếu không phải vì lần phẫu thuật này, cô không biết bắt đầu từ lúc mấy tuổi, cô đã không dám đến gần cha như thế này.

Cảm xúc trong lòng trăm mối ngổ ngang, cay đắng chua ngọt hỗn loạn, cô cười cười rồi nói: “Là con gái của cha đó! Chỉ là hôm nay có trang điểm, lông mày cũng dày hơn một chút, lông mi cũng dài ra.

Cha xem, con gái của cha có phải là xinh đẹp lắm không?” Cha Lăng đến gần quan sát Lăng Ly, trên mặt vẫn còn đầy ngờ vực. Cô gái này so với cô gái tới hôm qua rõ ràng không giống nhau.

Cha Lăng đưa tay phải còn có thể hoạt động bình thường ra, sờ sờ lông mày của Lăng Ly, rồi lại nhẹ nhàng xoa lên bên má của cô. Qua một hồi, ông mới có dấu hiệu nhìn ra chút đầu mối.

“Một chút...Giống... có chút...” Cha Lăng cố gắng thốt ra được mấy chữ.

“Không sao, cha, người nghĩ không ra cũng không cần gấp. Chúng ta ăn bánh đường đỏ trước, sau đó sẽ đi trị liệu. Hôm nay cha phải cố gắng lên nha.” Lăng Ly lấy bánh đường đỏ từ trong túi ra, đặt ở trên tủ, cắt thành từng miếng nhỏ một cách tỉ mỉ. Vừa cắt cô vừa nói: “Cha, trước kia cha đã từng tham gia quân ngũ ở Bành Hồ, cha có còn nhớ không?”

Cha Lăng lại lắc đầu. Bành Hồ? Đó là nơi nào?

“Cha nói bánh đường đỏ ở Bành Hồ ăn rất ngon, rất thích ăn chung với rượu. Hiện giờ cha không thể uống rượu, nhưng vẫn còn may mắn có thể ăn bánh đường đỏ. Trên đường đến đây, con thấy một tiệm có bán, nghĩ rằng cha sẽ rất thích, nên lập tức mở cửa vào mua.”

Cha Lăng không hiểu câu nói nào của Lăng Ly cả. Ông không hiểu vì sao cô mua được bánh đường đỏ thì nhìn vui vẻ như vậy?

Ông không nhớ rõ nữa rồi.

Trí nhớ của ông thật là hỗn loạn, nhớ vài chuyện khi còn bé, cũng nhớ vài chuyện khi lớn lên; ông cũng nhớ hình như ông đã từng kết hôn với một người phụ nữ rất xinh đẹp, mà hình như vợ của ông và cô gái trước mặt tự nhận mình là con gái của ông có điểm hơi giống nhau...

Ông nhớ lại từng đoạn ký ức, lẫn lộn... Nhưng không thể nào hợp chúng lại với nhau, cũng như nhìn không rõ lắm.

Bọn họ nói ông bị bệnh. Nhưng mà ông không biết mình bị bệnh gì.

Lăng Ly nuốt từng cái bánh đường đỏ vào miệng của cha. Những cái bánh đường đỏ đã được cô cắt rất nhỏ, ăn rất dễ. Ánh mắt của cô long lanh nhìn phản ứng của cha.

“Ăn ngon không? Ăn nữa không?” Cô mong đợi hỏi han.

“Ngon... Muốn... Còn nhiều...” Sau khi bánh đường đỏ tan trong miệng, cha Lăng Ly nuốt vội nuốt liên tục, chỉ vào bánh đường đỏ còn thừa lại ở trong đĩa, nước miếng trong miệng lại chảy ra. Nụ cười khờ khạo hiện ra trên mặt, thật thà chất phát như một đứa trẻ mới được ăn kẹo.

Không biết tại sao Lăng Ly nhìn bộ dạng của cha lúc này, lại có chút nhớ nhung rơi lệ.

Cô không biết cha mình như vậy là tốt hay xấu. Cô có chút lo lắng, nhưng lại cảm thấy may mắn.

Cô hi vọng có một ngày, cha có thể hoàn toàn bình phục. Nhưng cô hi vọng nhiều hơn là sau khi bình phục, cha có thể như bây giờ vậy, không say rượu cũng không cờ bạc. Nương nhờ cô, nhưng không vợ vét hết sạch trơn của cô. Thỉnh thoảng gối đầu lên vai cô ngủ ngon, giống như bọn họ là cha con tình thâm nhất trên thế gian này.

Cô nghiêng đầu lau nhẹ khóe mắt, ổn định lại tâm tình, rồi mới quay đầu lại, cười nói dịu dàng với cha: “Cha, cha thích ăn thì cứ nói. Từ nay về sau con sẽ mua. Một lần không nên ăn nhiều như vậy... Aaa! Cha đừng ăn lẹ như vậy... không thể nuốt trọn, cũng không cần dùng tay để cầm...”

Giọng nói của Lăng Ly tản mát trong phòng bệnh. Ở ngoài phòng bệnh, Doãn Quang Huy tận mắt nhìn thấy hết cảnh cha con cô tiếp xúc với nhau.

Doãn Quang Huy im lặng nhìn Lăng Ly và cha của cô, không dám đến gần, cũng không dám lên tiếng quấy rầy.

Đã qua một thời gian, anh chỉ có thể yên lặng nhìn cha Lăng Ly chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt tới phòng bệnh bình thường, rồi từ phòng bệnh bình thường chuyển vào viện điều dưỡng; yên lặng nhìn Lăng Ly an bài chuẩn bị tất cả vì cha mình; yên lặng nhìn Lăng Ly dọn ra khỏi căn nhà mà hai người đã từng sống chung với nhau.

Anh đã từng nghĩ tới chuyện giữ Lăng Ly lại, giúp đỡ cô tiền chi phí phẫu thuật, cũng như chi phí ở viện điều dưỡng. Nhưng anh lại lo lắng bực bội từ chối, cũng như lo lắng gia tăng gánh nặng và rắc rối cho cô vì những thay đổi đang xảy ra giữa cô và cha.

Vì vậy, anh vẫn giữ im lặng. Anh không quấy rầy cô giống như đã từng nói với cô. Anh chỉ là đứng chờ cô ngay tại đây, tuyệt đối không quấy rầy.

Dẫn cha đi làm trị liệu về, cô xử lý hết mọi chuyện cho cha. Lúc Lăng Ly đang chuẩn bị ra về bị chị Hà kêu lại ở ngoài hành lang của viện điều dưỡng.

“Cô Lăng, làm phiền một chút thời gian của cô có được không?” Chị Hà mặc đồ công sở, cầm trong tay một cái cặp công văn rất có nữ tính, lúc nào cũng lộ ra bộ dạng thông minh có năng lực. Rõ ràng là chị ấy mới vừa tan sở ở công ty rồi đi thẳng tới đây.

“Thư kí Hà?” Lăng Ly chưa từng nghĩ tới sẽ gặp Thư kí Hà ở viện điều dưỡng. Theo bản năng, cô tưởng rằng đã xảy ra vấn đề gì ở chỗ làm, mở miệng hỏi thăm: “Chị có công việc gì cần giao phó hả? Không lẽ em lỡ cuộc gọi của chị à? Không đúng.... Làm sao chị biết được em ở đây?” Câu hỏi sau cùng khiến cô phát hiện có chuyện gì đó không đúng.

“Tôi đi theo tổng giám đốc tới đây. Nếu không thì tôi làm sao biết được cô Lăng và bác trai ở đâu chứ?” Chị Hà cười cười, nói chuyện với Lăng Ly như là bề trên yêu quý.

Nghe thấy ba chữ ‘tổng giám đốc’ kia, trên mặt Lăng Ly thoáng qua chút không được tự nhiên.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô vẫn chưa có cách nào liên hợp Doãn Quang Huy cùng ba chữ ‘tổng giám đốc’ này.

Doãn Quang Huy trong lòng cô là ánh mặt trời, là một nghệ sĩ bóng bay cực kỳ rạng rỡ. Cô thật sự rất khó tưởng tượng, Doãn Quang Huy là tổng giám đốc của một công ty tư bản có tầm cỡ....

Nhưng mà, chị Hà nói chị ấy đi theo sao Doãn Quang Huy.... Cho nên mới vừa rồi Doãn Quang Huy có tới đây sao? Anh tới mà tại sao không gọi cô?

Không được, cô vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để gặp Doãn Quang Huy... Nếu anh gọi cô, cô nhất định sẽ rất ngượng ngùng, không biết nên làm cái gì cho đúng. Tuy nhiên, cô cũng không hiểu mình ngượng ngùng cái gì. Rất may là Doãn Quang Huy đã lựa chọn không muốn xuất hiện trước mặt của cô.

Chị Hà rất nhạy cảm. Cô phát hiện sắc mặt của Lăng Ly lúc sáng lúc tối, không biết là đang lo lắng cái gì, nhưng chị ấy lại chọn không đề cập hỏi tới. Chị chỉ lấy bản tạp chí nào đó từ trong cặp công văn ra, đưa cho Lăng Ly.

“Cô Lăng, tôi tới không phải vì công việc. Tôi tới là vì chuyện riêng, muốn ra ngoài nói chuyện riêng với cô một chút. Thuận tiện mang bản tạp chí mà cha Lăng đã mang đến ‘Lệ Ảnh’ tìm Doãn Quang Huy hỏi tội.

Lúc ấy, ai cũng hốt hoảng vội vàng đưa cha Lăng lên xe cứu thương, nên không ai để ý quyển tạp chí này nằm trên mặt đất. Chị đi phía sau nên tiện tay nhặt lên.

“Ồ, được. Cảm ơn Thư kí Hà.”

Lăng Ly hơi ngạc nhiên, tiến lên phía trước lễ phép nhận lấy quyển tạp chí. Khoảnh khắc cô nhận quyển tạp chí kia, cô có loại ảo giác giống như là nó đang đốt cháy lòng bàn tay của mình, khiến mặt cô ửng hồng lên, giống như nhắc nhở cô một lần nữa, cô và Doãn Quang Huy là người của hai thế giới khác nhau.

“Cô Lăng, cô đã xem nội dung ở bên trong chưa? Ý của tôi là, xuyên qua các loại đường dây thông tin khác của tờ tạp chí này, đọc qua bài phỏng vấn của tổng giám đốc?” Chị Hà hỏi cô.

“...Không có.” Lăng Ly lắc đầu. Mặc dù trong viện điều dưỡng cũng có quyển tạp chí này, nhưng cô chính là không có đủ can đảm để cầm lên đọc.

Cô có cảm giác bên trong quyển tạp chí kia cất giấu những gì cô không biết về Doãn Quang Huy. Chỉ cần cô vừa mở tạp chí ra, một Doãn Quang Huy đã từng cho cô ánh sáng mặt trời, chữa lành cho cô, khiến cô động lòng, sẽ tan biến trong chớp mắt.

Cô rất sợ giấy trắng mực đen ở trên đó sẽ vô tình phá huỷ sự tín ngưỡng nào đó của cô.

“Cô Lăng, cô không đọc nội dung của tạp chí là vì cô không có thời gian, hay là vì cô vẫn còn oán trách tổng giám đốc lừa gạt cô?” Không biết như thế nào, chị Hà đã biết được hôn nhân của Doãn Quang Huy và Lăng Ly là giả ngay từ đầu. Dựa vào sự tương tác của chị và Lăng Ly trước đây, chị cảm thấy Lăng Ly là một người thông minh, cho nên không muốn tốn thời gian vòng vo, đi nhanh vào vấn đề.

“Không phải vậy. Em cũng không phải là không có thời gian đọc. Chỉ là em.... Tóm lại, em không có trách anh ấy.” Suy nghĩ một hồi, Lăng Ly đưa ra một lời giải thích chuẩn xác nhất. Cô thật không có ý oán trách Doãn Quang Huy.

“Như vậy, cô không có cách nào tiếp nhận tổng giám đốc và bối cảnh gia đình của cậu ấy sao?” Chị Hà hỏi thẳng, trực tiếp đi vào trọng điểm.

Lăng Ly không trả lời. Thật sao? Không còn cách nào tiếp nhận bối cảnh gia đình của Doãn Quang Huy hay sao? Có lẽ là vậy.

Cô tự ti mặc cảm, tự giác không thể trèo cao với Doãn Quang Huy, cho nên không có cách nào đối mặt với hôn nhân của bọn họ, cũng như không có cách nào đối diện với anh.... Lăng Ly cắn cắn môi, gục mặt xuống.

Chị Hà nhìn vẻ mặt khó xử lại tự ti của cô, nhẹ nhàng thở dài một cái, lời nói sâu xa.

“Cô Lăng, tôi vốn là thuộc hạ cấp dưới, không nên xen vào chuyện riêng của cấp trên. Nhưng cha của tổng giám đốc là thâm tình cũ của tôi, tôi cũng đã từng chăm sóc rất nhiều cho ngài ấy, không nỡ trơ mắt nhìn ngài ấy cực khổ đào tạo một đứa con bị tinh thần sa sút.”

“Tinh thần sa sút?” Lăng Ly ngạc nhiên giương mắt nhìn, nghi ngờ lỗi tai của mình có vấn đề. Doãn Quang Huy và bốn chữ ‘tinh thần sa sút’ chẳng thể nào có quan hệ với nhau.

“Cô bất ngờ lắm sao? Không chỉ có cô, tôi cũng vậy. Từ trước tới giờ tổng giám đốc là một con người lạc quan vui vẻ. Nhưng gần đây, trong lời nói lại có ý muốn rút lui. Tôi đoán được, nếu người phát ngôn năm nay của Lệ Ảnh không phải là cô, tổng giám đốc nhất định đã từ chức rồi.” Động lực lớn nhất trước mắt để Doãn Quang Huy ở lại công ty là phải làm tốt cho Lăng Ly trở thành người phát ngôn năm sau, không phải sao? Chị Hà trầm nghĩ.

“..... Tại sao lại như vậy?”

Lăng Ly chưa bao giờ cảm thấy Doãn Quang Huy là người không biết phân biệt công tư, cũng như không cảm thấy cô có sức ảnh hưởng lớn gì đối với anh. Nhưng chị Hà không phải là người nói ngoa, cho nên Lăng Ly cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Cho nên, đây chính là nguyên nhân tôi tới đây. mấy năm nay, cho dù tổng giám đốc rất muốn tập trung tinh thần phát triển kỹ thuật làm bóng bay, nhưng từ đầu tới cuối, cậu ấy có thể chăm sóc cả hai bên. Cha của cậu ấy đã giao cho cậu ấy một công ty vận hành rất khá. Tôi không muốn nhìn thấy bởi vì cô mà cậu ấy lui về phía sau. Cho nên, tôi chỉ có thể hy vọng cô đi nhanh một chút để theo kịp.”

Bởi vì cô mà lui về phía sau? Làm gì có thể?

Bởi vì trong lúc vô tình, cô để lộ tin tức không muốn trèo cao, cho nên Doãn Quang Huy dứt khoát không muốn đứng ở chỗ cao? Chẳng lẽ sự tự ti của cô trở thành lý do Doãn Quang Huy quyết đoán muốn thoát ly khỏi sự nghiệp của gia tộc hay sao? Không thể nào! Lăng Ly không thể nào tin nổi.

18. Chương 18

“Cô Lăng, tôi hi vọng lúc cô rảnh rỗi thì nên đọc bài phỏng vấn của Tổng giám đốc.” Lúc chị Hà nói câu này, xem ra vẻ mặt của Lăng Ly có vẻ khó xử, mà chị Hà thì vẫn nhảy bén như cũ, có thể dễ dàng cân nhắc nhưng suy nghĩ trong lòng của cô.

“Có lẽ cô sẽ cảm thấy Tổng giám đốc mà quyền tạp chí kia phỏng vấn không phải là người cô quen biết. Nhưng cái người Tổng giám đốc mà cô không quen biết kia là một thân phận cậu ấy không thể dứt bỏ.” Chị Hà dừng lại một chút, nhìn thẳng vào mắt của Lăng Ly, cố gắng nhấn mạnh ý của mình.

“Gia đình của cô là gánh nặng của cô, cũng giống như gia đình của cậu ấy, là phiền phức của cậu ta. Gia đình ràng buộc cậu ấy phải đi theo mộng ước của người đi trước. Nhưng cho dù phải mang gánh nặng của gia đình, cậu ấy vẫn có can đảm theo đuổi lý tưởng cuộc sống của mình... Cậu ấy muốn có cô trong cuộc sống của mình, cho nên sẵn lòng vì cô cố gắng. Vậy còn cô? Cô có dám vì cậu ấy mà cố gắng không?”

Chị Hà nói cũng có lý. Chỉ có điều, Lăng Ly chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều như vậy, cho nên cô nghe như thế thì cảm thấy có chút xấu hổ, lặng im không lên tiếng.

Thật sự cho tới bây giờ, cô chưa từng suy nghĩ theo góc độ của Doãn Quang Huy.

Gia thế của Doãn Quang Huy hiển hách, mà cô chỉ có tự ti, chỉ thấy những phần quang vinh chói lọi của anh, lại không nhìn thấy những ước mơ của anh bị trở ngại.

Nghĩ kĩ lại, Doãn Quang Huy đã cao hứng, vừa mừng vừa lo như thế nào lúc cô khẳng định những tác phẩm bong bóng bay của anh. Điều này cũng chứng minh được gia đình của anh không có cổ vũ cũng như hỗ trợ sở thích của anh.

Nhưng gia đình có cản trở anh như thế nào, anh vẫn kiên trì như cũ, giống như anh đã không ngại diễn kịch, không ngại nói dối để kiên trì cuộc hôn nhân của cô và anh.

Trong lòng tự hỏi, cô đã làm được cái gì cho Doãn Quang Huy? Không có, một chút cũng không có.

Ngay cả từ khi mới bắt đầu, cô yêu cầu Doãn Quang Huy kết hôn giả với cô. Bị anh từ chối, cô cũng không cố gắng tranh thủ giải thích với anh. Đến cuối cùng ngược lại, Doãn Quang Huy phải bịa chuyện anh là ‘đồng chí’ để thuyết phục đồng ý.

So với sự tích cực và can đảm tiến tới của Doãn Quang Huy, quả thật cô rất bị động, quả thật cô đã không vì hạnh phúc của cô mà bỏ ra quá nhiều cố gắng.

Cô là một người tiêu cực như vậy, cô có thể hi vọng hạnh phúc tự nhiên rơi xuống đầu mình không?

“Tốt rồi! Tôi đã nói xong, phải đi đây. Cô Lăng, hi vọng cô có thể suy nghĩ kỹ càng một chút, cũng xin cô cố gắng lên. Tôi rất coi trọng biểu hiện của cô ở Lệ Anh.” Thấy Lăng Ly trầm ngâm một hồi lâu, chị Hà tin tưởng cô sẽ suy nghĩ thông suốt, nói bấy nhiêu thôi đã đủ rồi, nên cúi đầu nói lời từ biệt.

Lăng Ly cũng giơ tay chào chị Hà, nhìn theo chị cho tới khi chị mất bóng, rồi tìm một cái ghế gần đó, đặt quyển tạp chí mà chị Hà mới vừa đưa lại lên đầu gối, yên tĩnh ngồi đọc.

Chị Hà nói không sai, quyển tạp chí này nói về Doãn Quang Huy, nói anh không thể dứt bỏ phần nào cả, giống như cô không cách nào dứt bỏ được cha của mình. Bởi vì cô đã mang trên lưng tội nguyên, không lẽ cô cũng muốn chạy trốn tội nguyên của Doãn Quang Huy? Anh và cô giống nhau ở chỗ là không thể lựa chọn nguồn gốc của gia đình bọn họ.

Lăng Ly tháo bỏ sự phòng bị ở trong lòng, bắt đầu chăm chú tỉ mỉ đọc từng chữ từng câu trong quyển tạp chí.

Cô đọc về những kinh nghiệm sống của Doãn Quang Huy, theo dõi sự nghiệp thành công cũng như bối cảnh gia đình lừng lẫy của anh. Tới cuối cuộc phỏng vấn, cô lại nhìn thấy tâm nguyện của một người thành công như anh muốn được làm gì sau khi về hưu, đó chính là có thể lẫn lộn trong một đồng bóng bóng bay một ngày một đêm.

Lăng Ly bật cười, đưa tay mơn trớn nguyện vọng khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười kia.

Người trên tạp chí chính là Doãn Quang Huy mà cô không hề quen biết, nhưng cũng là Doãn Quang Huy mà cô đã quen thuộc từ lâu, không có cách nào chia ra làm hai. Cả hai đều khuấy động tâm tư của cô, cũng đều là ánh sáng dịu dàng ấm áp nhất trong lòng cô.

“Nhưng Lăng Ly, tôi đã nói với em, con người của tôi cũng không thể nào duy trì khách quan... Chỉ cần tôi yêu thích một người, thì tôi sẽ yêu thích tới cùng. Cho dù cô ấy có từng làm chuyện gì không đúng, nhất định là cô ấy có khổ tâm của mình, không có liên quan tới con người của cô ấy.”

Cô đã sớm biết anh yêu thích và thương yêu cô một cách vô điều kiện, tại sao cô không thể giống như anh, thương anh một cách mù quáng như thế, yêu anh hết tim hết phổi như thế, yêu anh không màng đến bất cứ chuyện gì?

Không hiểu vì sao trong lòng của Lăng Ly rung động một hồi, muốn khép lại tạp chí bỏ vào trong túi xách. Búp bê Nga lâu nay vẫn bị cô nhét sau đáy túi bởi vì sự chấn động của cô mà rớt ra, phân tán trên mặt đất.

Bên trong tường kép của một búp bê không biết vì sao nứt ra, bên trong có một mảnh giấy nhỏ với chữ viết của Doãn Quang Huy —— hi vọng nguyện vọng của em có tôi trong đó.

Hi vọng nguyện vọng của em có tôi trong đó...

Tính trẻ con trước sau như một, tốt đẹp trước sau như một, ấm áp trước sau như một, Lăng Ly nhìn chăm chăm mảnh giấy kia, bật cười và khóc cùng một lúc.

Mỗi ngày đi làm, mỗi ngày hành trình buồn tẻ, Doãn Quang Huy bị Lăng Ly bỏ rơi hai tháng rớt cuộc cũng đủ kiên nhẫn, hoàn toàn điều linh.

Anh ngồi ở phòng làm việc, lỗ tai vẫn nghe chị Hà báo cáo công việc cần làm, trong tay cầm tấm ảnh của Lăng Ly trong trạng thái vui vẻ chụp chung với cha của cô, nhìn lướt qua, xem đi xem lại. Sau đó chán nản,

anh ngã người về phía sau, âu phục phẳng phiu đã sớm nhàu nát, hoàn toàn mất đi ý chí cầu sinh cũng như thú vui ở trên đời.

Hai tháng nay, mặc dù thỉnh thoảng Lăng Ly có tới ‘Lệ Ảnh’ để chụp hình hay mở hội nghị, nhưng anh vẫn tuân theo cam kết của mình đối với Lăng Ly, chỉ dám đứng xa để nhìn, không hề tiến lên quấy rầy.

Nhưng mà chờ mãi tại chỗ cũng rất là đau khổ.... Ngay cả một cú điện thoại hay là một tin nhắn Lăng Ly cũng không thèm gửi cho anh. Đến lúc nào thì cô mới chịu tìm anh đây? Chẳng lẽ cô đã quyết định bỏ mặc anh rồi sao?

Nếu như cô đã quyết định không thèm dòm ngó tới anh thì ít ra cũng phải tìm anh bàn chuyện ly hôn chứ? Làm gì có chuyện biệt tam biệt tích như thế này.... Không đúng, không được, không được, không được! Cái gì ly hôn chứ? Sắc mặt Doãn Quang Huy càng ngày càng đen, càng ngày càng đặc sắc.

Dù là chị Hà có bình tĩnh, có sáng suốt đi nữa cũng không nhịn được bật cười khi nhìn thấy một tổng giám đốc rất có năng lực, rất thông minh, mà lại rất ngây thơ, rất ngu ngốc, rồi quyết định báo cáo một tin tức có vẻ hứng thú hơn.

“tổng giám đốc, bên ngoài có cô Lăng muốn được gặp cậu. Có nên bảo cô ấy vào, hay là để cô ấy đợi ở phòng hội nghị?”

“Mặc kệ là cô Lâm hay cô Trương gì cũng bảo cô ta về đi.” Đang nghĩ đến chuyện ly hôn, Doãn Quang Huy vẫn còn đang bị đả kích rất lớn, nên trả lời một cách qua loa, yếu xìu, hoàn toàn không nghĩ tới người chị Hà đang nhắc tới chính là ‘cô Lăng’, không phải ‘cô Lâm’.

Chị Hà thở ra một hơi dài, giải thích với vị tổng giám đốc uể oải của mình: “Là Lăng Ba, cô Lăng.”

‘Lăng Ba’, ‘cô Lăng’? Lăng Ba.....?

“Cô ấy đang ở đâu?” Doãn Quang Huy nhảy dựng lên từ trên ghế, sống lại trong nháy mắt, giọng điệu phấn khởi.

“Ở phòng hội....” Ba chữ ‘phòng hội nghị’ còn chưa kịp nói ra thì Doãn Quang Huy đã mất bóng.

Doãn Quang Huy dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới giờ, chạy như điên đến phòng hội nghị, đẩy tung cửa phòng ra, Lăng Ly mà anh ngày đêm thương nhớ đang đứng ở đó.

Lăng Ly nghe tiếng mở cửa thì quay đầu lại, gương mặt liếc nhìn Doãn Quang Huy một cái rồi tươi cười nói với anh.

“tổng giám đốc Doãn, anh khỏe không?”

Doãn Quang Huy vuốt vuốt cặp mắt, nhìn tới nhìn lui hình dáng của Lăng Ly, xác định nhiều lần.

Quả thật là Lăng Ly! Lăng Ly đã tới tìm anh để nói chuyện!

Không phải là bức hình của Lăng Ly mới vừa rồi bị anh kéo tới kéo lui, không phải là Lăng Ly trong mấy ngày qua chỉ có thể nhìn từ xa, không phải là Lăng Ly chỉ biết nói cười cùng người khác....

Doãn Quang Huy ngơ ngẩn nhìn Lăng Ly. Tình cảm trong lòng cuộn cuộn dâng lên, trong nhất thời, anh không biết nói cái gì cho phải với cô đây.

Lăng Ly từ từ bước tới gần anh, lại không thể tự giới thiệu với anh. Trong mắt chỉ toàn ý cười.

“Em là Lăng Ly. ‘Lăng’ của Lăng Ba, ‘Ly’ là tên gọi.”

Cho đến khi nghe cô tự giới thiệu, Doãn Quang Huy mới hoàn toàn bình tĩnh.

Mới vừa rồi Lăng Ly gọi anh là cái gì? Tổng giám đốc? Tự nhiên sao cô lại tự giới thiệu mình với anh?

“Mặc kệ em nói cái gì, anh đều không muốn nghe.” Anh quyết định sử dụng tuyệt chiêu trong một bộ phim thần tượng của anh, “Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe!”

“Xin hỏi, anh có thể kết hôn với em không?” Giọng nói nhẹ nhàng của Lăng Ly từ đằng sau Doãn Quang Huy vang lên. Trong giọng nói còn mang theo ý cười sâu xa.

“Hà? Em nói cái gì?” Bước chân chạy trốn của Doãn Quang Huy đột nhiên đông cứng lại ngay tại chỗ, vội vàng xoay người lại nhìn chằm chằm Lăng Ly, ánh mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Anh nghe thấy cái gì vậy? Không lẽ là anh nghe nhầm? Doãn Quang Huy dụi dụi con mắt, kéo kéo lỗ tai, sau đó lại nhéo nhéo bắp đùi, rồi đau quá bắt đầu nhảy cà tưng.

“Em nói... Xin hỏi, anh có thể kết hôn với em không?” Lăng Ly kéo tóc bên má, cười một cách ngại ngùng với anh, mở miệng lặp lại.

Trải qua thời gian ổn định và sửa sang này, cha của cô, công việc cùng với đời sống của cô cũng dần dần đi vào quỹ đạo. Vì vậy cô quyết định đi đối mặt với tình cảm của cô, đối mặt với hôn nhân của cô.

Mặc dù đây là lần thứ hai cô cầu hôn Doãn Quang Huy, nhưng hôm nay hoàn cảnh của cô không giống như trước. Lần cầu hôn này cô vẫn cảm thấy hết sức khấn trương.

Lần này cô muốn công bằng, đầu đuôi gốc ngọn, bắt chấp tất cả, chân thành thẳng thắn đối với anh, trọn vẹn, không được chùn bước giao mình cho anh. Chỉ cần anh bằng lòng, từ nay về sau, cùng nhau chung bước....

Lăng Ly nuốt ực nước miếng, nhìn thẳng vào mắt của Doãn Quang Huy chậm rãi nói: “Em có một người cha ham mê cờ bạc rượu chè, mấy ngày trước bị trúng gió, hiện đang ở viện điều dưỡng.”

“Anh, anh biết....” Bởi vì thái độ hết sức trịnh trọng của Lăng Ly, Doãn Quang Huy cũng không biết vì sao mình đột nhiên lại khấn trương lên, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu đáp lại.

“Lúc trước ông ấy thường hay đánh em, cũng thường xuyên vợ vét tiền bạc của em, thậm chí ông ấy còn có lúc chạy tới chỗ làm của em gây chuyện. Em không dám chắc chắn sau này bệnh của ông có khỏi hẳn hay không, hay là vẫn chứng nào tật nấy, gây nhiều phiền não cho em hay là chồng của em. Nhưng mà em thật hy vọng có một người có thể giúp em đối mặt với những chuyện không may này. Cho nên, anh có thể cùng em kết hôn hay không? Có thể đi vào cuộc sống trần đầy phiền toái của em, trở thành ông chồng có lẽ là xui xẻo của em không? Có lẽ nửa đời sau của anh đều phải bị em liên lụy, nhưng xin anh, có thể chịu cực khổ, nắm tay đi cùng em hết đoạn đường gian nan này?”

Cô không nói những lời tâm tình ngọt ngào quá đáng, cũng như quá động lòng người, nhưng lại khiến Doãn Quang Huy không thể nào không cay mũi.

Lúc nào Lăng Ly cũng sợ trở thành gánh nặng của người khác, cô phải thu thập hết bao nhiêu dũng khí, trải qua bao nhiêu vùng vẫy và đau khổ, mới có thể quyết định ở lại bên cạnh anh, đề ra thỉnh cầu như vậy với anh?

Trong lòng Doãn Quang Huy tan ra, nghĩ rằng tâm tình yêu thương đau khổ của cô không thể nào đau hơn được nữa. Anh mở rộng vòng tay, không chút do dự, ôm cô vào lòng.

“Anh không thể cưới em. Anh đã kết hôn rồi. Anh chỉ có duy nhất một người vợ. Cho tới bây giờ, cô ấy chưa từng liên lụy bất cứ người nào, càng không thể liên lụy được anh. Anh sẽ gánh vác với cô ấy, cam tâm tình nguyện. Mặc dù tương lai sẽ có nhiều biến cố, mệt mỏi, nhưng anh sẽ không hối hận.” Doãn Quang Huy ôm cô thật chặt, chặt đến nỗi như là hút hết không khí trong ngực của cô ra.

Ở trong lòng anh, nước mắt Lăng Ly không ngừng tuôn rơi. Cô không ngờ mình sẽ nghe được câu trả lời như vậy.

“Như thế thì, vợ anh đã quay về, không bao giờ rời xa nữa.” Cô ở trong lòng anh khê thở dài một hơi, vui mình thật sâu vào trong hơi thở của anh.

Anh là giấc mơ, là may mắn, là ánh sáng, từ đầu đến cuối, ngay từ lúc ban đầu gặp gỡ, lúc nào cũng vậy, mãi mãi sẽ như vậy.

Anh là nguyện vọng của cô!

19. Chương 19: Kết Thúc

Doãn Quang Huy chưa từng nghĩ tới, có một ngày anh sẽ ghét mùa hè.

Mùa đông lạnh lẽo kéo dài cũng kết thúc. Mùa xuân mưa dầm liên tục cũng bắt đầu. Tình trạng của cha vợ ở viện điều dưỡng càng ngày càng khá hơn, tự mình xuống giường, chống gậy cũng có thể đi được vài bước, cũng có thể mở miệng nói vài câu đơn giản.

Lăng Ly dọn vào căn hộ của anh một lần nữa. Cô vẫn làm công việc người mẫu trên mạng, tiếp tục quảng cáo sản phẩm cho trang web đấu giá và tạp chí. Với tư cách là người phát ngôn của 'Lệ Ảnh', cô không những khiến cho con số tiêu thụ của mỹ phẩm bảo dưỡng tăng vùn vụt, mà còn tăng thêm tiếng tăm cho chính mình, tiếp xúc với nhiều loại công tác phong phú nhiều hơn so với lúc trước. Ví dụ như... người phát ngôn quần áo lót Xuân Hạ.

Phải, chính là áo lót Xuân Hạ. Màu sắc tươi sáng, vải vóc mỏng manh, có loại không có dây đeo, cũng có loại dây đeo chuyển đổi, có loại dây đeo, đủ kiểu đủ loại áo lót Xuân Hạ.

Doãn Quang Huy biết đây là một loại nhãn hiệu áo lót mới trên mạng. Ngoại trừ áo lót ra, tiệm bán sản phẩm còn có đồ tắm, áo ngủ, thậm chí còn có cả quần lót. Gần đây, những tiệm thương mại điện tử tranh nhau quảng cáo bùng bùng khí thế.

Anh quả thật cảm thấy kiêu ngạo vì sự thành công của vợ mình. Chỉ là, điều đó không có nghĩa là anh có thể bình tĩnh, thản nhiên, thờ ơ khi thấy vợ mình công khai phơi bày vóc người thon đẹp trên sàn diễn.

Là ai đã khiến đàn bà con gái mặc những thứ ít vải này vào mùa hè vậy? Mát mẻ, cợt nhả, cố ý lộ ra dây đeo hoặc bả vai, rốt cuộc là muốn quyến rũ ai vậy?

Phải, anh biết đây chính là trang web nữ trang. Người tiêu thụ chủ yếu là đàn bà con gái, người xem trang mạng cũng đa số là phụ nữ.

Nhưng mà, ai biết được có người nổi sắc tâm, nhằm chán đi dạo trang web bán đồ lót phụ nữ, chọn ngay đúng trang web có hình vợ xinh đẹp của anh, nảy sinh mơ mộng không nên có chứ? Giống như anh vậy?... Không đúng! Làm gì mà giống như anh chứ?!

Lăng Ly là vợ của anh, anh vốn là nên quan tâm công việc của vợ. Hơn nữa, coi như là anh mơ tưởng tới Lăng Ly thì đã sao? Anh hiểu rõ hơn ai hết dáng người xinh đẹp của vợ khi ở dưới thân anh, vì anh mà nở rộ, vì anh mà động lòng người, quyến rũ như thế nào.

Anh mơ tưởng đến vợ anh thì sao, cũng là chuyện bình thường lắm thôi!

Doãn Quang Huy khê xua đi dục vọng đang kéo dài, rồi lại cảm thấy tức giận vì dục vọng đột nhiên bùng nổ.

Đàn ông khác thế nào cũng ảo tưởng tới vợ của anh, thậm chí cũng sẽ vì hình của vợ anh mà chịu không nổi rồi làm chuyện bậy bạ...

“Quang Huy, anh vẫn còn ở trong phòng không? Ra ăn cơm đi.”

Lăng Ly mặc tạp dề, đứng ở trước cửa thăm dò, kêu Doãn Quang Huy. Hôm nay cô và Doãn Quang Huy đều được nghỉ phép, đồng ý ở nhà, không muốn đi đâu hết.

Đưa lưng về phía cô, người đàn ông không biết đang nhìn cái gì trong máy vi tính, không trả lời cô. Lăng Ly nghi ngờ đi vào trong phòng, ngoài ý muốn, phát hiện những hình ảnh trên màn hình vi tính, và bộ mặt xanh mét của người đàn ông.

“Anh đang giận hả?” Từ trước tới giờ, Doãn Quang Huy chưa từng hỏi qua công việc của cô, cũng ít khi cho ý kiến, cho nên trước đó Lăng Ly không có báo trước cho Doãn Quang Huy chuyện cô muốn chụp hình quảng cáo áo lót.

Cô cũng không hề cho rằng Doãn Quang Huy sẽ để ý chuyện người quảng cáo áo lót. Nhưng hôm nay sắc mặt của anh rất tệ.

“Anh không có.” Âm thanh nghe rõ sự giận dữ bùng bùng.

“Anh không thích em tiếp tục chụp quảng cáo áo lót?”

Lăng Lữ cúi đầu hỏi Doãn Quang Huy, nhưng vẻ mặt của Doãn Quang Huy lạnh tanh, mắt vẫn dán chặt trên màn hình vi tính, không biết tức giận cái gì, cũng không ngược mắt nhìn cô.

“Không phải! Đó là công việc của em, anh không thể can thiệp.” Nói thì nói vậy thôi, thế nhưng giọng nói rõ ràng như là muốn móc hết mắt của người nào đã xem qua hình. +DD+le.quy.don+DN+

Doãn Quang Huy tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình vi tính, tiếp tục tự mình cúi gằm mặt.

Quần lót thêu voan mỏng, xé một cái là rách chết tiệt...

“Cô ấy nhìn đẹp hơn em sao? Anh nhìn cô ta không chớp mắt, không để ý đến em... em phải giận.” Bộ dạng không được tự nhiên của Doãn Quang Huy khiến Lăng Lữ cảm thấy buồn cười, học anh giả dờ giận dỗi.

“Đương nhiên không phải.”

Cuối cùng Doãn Quang Huy cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn Lăng Lữ. Anh thật không nghĩ đến tầm mắt vừa nhìn thấy cô thì gò má tự nhiên nóng lên, không thể kìm chế, bụng dưới bắt đầu xao động khó nhịn.

Mặc dù mỗi ngày đều nhìn thấy cô, anh vẫn cảm thấy cô xinh đẹp vô cùng. Rõ ràng đêm qua bọn họ nào loạn gần như cả đêm bởi vì hôm nay được nghỉ phép, mà hình như vẫn còn chưa đủ...

Doãn Quang Huy chợt đưa tay ra, kéo cô ngồi lên đùi của anh, ngược mắt lên nhìn cô để cô nhìn thấy bộ dáng đáng thương của anh.

“Anh ghen.” Hai tay anh ôm gọn thân thể mảnh mai xinh đẹp của cô, nói một cách rất thẳng thắn.

“Ghen cái gì? Chỉ là hình mà thôi, trình bày sản phẩm thôi mà.” Lăng Lữ cười cười, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Anh vẫn luôn rộng rãi như vậy, thừa nhận yêu thích cô, hào phóng đến nỗi đạt đến trình độ mỗi ngày ba bữa lời ngon tiếng ngọt nói hoài. Anh thật đáng yêu, rất ngọt ngào, rất phiền phức, đôi khi lại ngây thơ như một đứa bé. Nhưng mà lúc ở công ty, anh lại tràn đầy tình anh, lão luyện; ở công việc bong bóng bay thì lại nhiệt tình, phóng khoáng, tràn đầy sức sống; thậm chí lúc ở trên giường, anh làm chủ một trăm phần trăm, có lúc cuồng dã thô lỗ, có lúc cương chịu, thông thả ung dung, nâng cô lên ***....

Anh có rất nhiều tướng mạo không giống nhau, rất nhiều vẻ mặt không giống nhau, nhưng mỗi một kiểu, đều khiến cô yêu thích không thôi.

Lăng Lữ mong mỗi nhìn Doãn Quang Huy, ánh mắt tràn đầy tình cảm, khiến anh sinh tình động ý.

Doãn Quang Huy bắt được tay cô, ánh mắt sâu thẳm quán quýt ánh mắt của cô, giọng nói khàn khàn, quyến luyến.

“Đó không chỉ là hình chụp. Sản phẩm là em. Có người sẽ nhìn em. giống như anh, sẽ nghĩ đến chuyện bày bệ.” Anh cầm tay cô, đặt lên khát vọng của anh để cô hiểu rõ ý của anh.

“Chỉ có anh mới nghĩ như vậy thôi.”

“Không phải chỉ có anh mới nghĩ như vậy. Em không hiểu đàn ông rồi.”

Cô lại bắt đầu kéo tóc trên má. Cứ chỉ lúc khẩn trương dễ dàng tiết lộ tâm tư của cô, khiến anh yêu thích vô cùng. Doãn Quang Huy khẽ hôn lên má cô một cái.

“Em không cần hiểu biết đàn ông. Em chỉ cần hiểu anh thôi là đủ rồi.” Lăng Lữ phản đối.

“Không hiểu à? Vậy để anh hỏi ngược lại em một chút coi, bây giờ anh đang suy nghĩ cái gì?” Doãn Quang Huy cười cười, trên mặt lộ ra lúm đồng tiền thật đáng yêu rất trẻ con. Nhưng mà anh đang kéo tay của cô, nắm chặt lấy vật đó của anh, di chuyển tới lui vô cùng ác liệt. Còn phải hỏi anh đang suy nghĩ cái gì hay sao?

Anh đã, đã, đã....

Đáng dấp rõ ràng đáng yêu nhue thế, nhưng cũng rất xấu xa, rất vô lại, vùi đầu ăn loại dấm chua không thể nào giải thích được.... Lăng Ly vòng tay ôm lấy cổ của anh, lồng ngực căng cứng vì cảm thấy hạnh phúc dâng đầy, khẽ thở ra một hơi, chôn vùi gương mặt thật sâu vào trong cổ của Doãn Quang Huy.

“Quang Huy, em không muốn làm người mẫu trang web cả đời, cũng như công việc bóng bay của anh vậy. Em thật sự đang tiến hành một kế hoạch, muốn phát triển sự nghiệp của mình một cách đàng hoàng. Về sau, em sẽ không chụp hình nữa, cũng như không nhận quảng cáo.” Cho dù cô có thích làm người mẫu mạng, nhưng cô hiểu rõ có một ngày khi tuổi thanh xuân không còn nữa, sắc đẹp cũng phai tàn, làm người mẫu mạng không phải là kế hoạch lâu dài.

“Thật sao? Sự nghiệp gì? Anh chưa bao giờ nghe em nhắc tới.” Doãn Quang Huy kinh ngạc liếc cô.

“Em muốn thành lập một nhãn hiệu thời trang của chính mình, giống như đường lối thương mại điện tử, giá cả phải chăng. Trên thực tế về phương diện này, trong khoảng thời gian làm người mẫu mạng, em đã gom góp rất nhiều quan hệ. Chỉ cần có đủ tiền bạc và thời cơ thích hợp, một khoảng thời gian nữa thôi thì có thể nước chảy thành sông rồi.”

“Em nhất định không cần anh giúp đỡ phải không?” Doãn Quang Huy hỏi. Thật ra thì cô không cần lo lắng chuyện tiền bạc.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Cô muốn dựa vào sức của mình để dựng nên sự nghiệp mà, Lăng Ly gật đầu.

“Được rồi, em không cần anh giúp. Vậy thì em có thể ‘giúp’ anh rồi.” Không muốn gây thêm áp lực cho cô, cũng như không muốn cô áy náy, Doãn Quang Huy cười với cô một cách xấu xa, hơi nhích cái mông một chút, chuyển sang đề tài khác, một câu hai nghĩa.

“Em vào là để gọi anh ra ăn cơm, không đứng đắn....” Lăng Ly xấu hổ, thúc cùi chỏ lên ngực anh.

Giúp cái gì đây....

“Em mới không đứng đắn. Em mặc tạp dề đi vào, rõ ràng là muốn dụ dỗ anh.” Doãn Quang Huy cười, hôn lên môi cô một cái.

“Không phải!”

Lăng Ly muốn nhảy xuống từ trên đùi của Doãn Quang Huy thì bị người nào đó kéo lại. Doãn Quang Huy nắm gáy của cô xoay lại, trên đùi nhảy xuống, lại bị một thanh kéo về đi. Doãn Quang Huy kéo qua sau gáy cô, quang minh chính đại hôn lên cái miệng còn đang phản đối.

Môi của cô mềm mại ngọt ngào, có mùi thơm rất đặc biệt. Doãn Quang Huy liên tục bú mút môi của cô, lại không thoả mãn, liền đút lưỡi vào khoang miệng thơm tho của cô.

Môi miệng cô ngọt ngào, mỗi một tác động dụ dỗ anh tham muốn nhiều hơn, khiến anh ngấu ngiến không muốn dừng lại; Doãn Quang Huy kéo xuống cái nơ bướm đằng sau tạp dề của cô, thọc tay vào trong vạt áo của cô.

.....

Lăng Ly rên nhẹ, âm thanh khiến người mê đắm, đánh bại hoàn toàn lý trí của Doãn Quang Huy.

Anh ôm cô về giường, dùng đủ loại tư thế cuồng dã thu thập cô. Cho đến khi anh không còn chỗ để phát tiết ghen tuông và tức giận thì anh mới buông tha cho cô, để cô chìm vào giấc ngủ.

“Lăng Ly, chọn một ngày, chúng ta trở lại nhà hàng vườn hoa nơi anh làm cuối tuần để tổ chức tiệc mừng có được không?” Anh vuốt mái tóc ướt nhẹ bởi vì quá kích tình của cô, thì thầm một cách thương yêu bên tai cô.

“Tại sao?” Mắt Lăng Ly bắt đầu nhắm lại.

“Còn tại sao nữa? Dĩ nhiên là vì chúng ta đã chính thức bắt đầu ở đó mà. Không cần mời quá nhiều người đâu, chỉ mời mấy người bạn thân của chúng ta là được rồi. Anh không có tổ chức lễ cưới cho em, cũng không đãi tiệc, không có trăng mật, phải từ từ bù lại mới được.”

Cô vẫn luôn muốn làm một người phụ nữ bình thường, đơn giản. Như vậy thì cô cũng nên có những gì một cô dâu bình thường, giản dị nên có; mà nếu như cô muốn những gì một cô dâu bình thường không thể có, cô cũng sẽ có. Doãn Quang Huy tiếp tục vuốt ve mái tóc của cô, cử chỉ tràn đầy yêu thương.

Tuổi thơ của cô đã có quá nhiều đau khổ, chịu quá nhiều khó khăn. Bây giờ cô đã là người của anh thì không phải cũng nên cùng anh được phúc tinh chiếu cố, cùng nhau hưởng phúc sao? Anh sẵn lòng dâng tặng tất cả những gì tốt đẹp nhất cho cô.

“Doãn Quang Huy.” Lãng Ly lười biếng nhướn mi, lên tiếng gọi anh.

“Ừ?”

“Đó không phải là nơi bắt đầu của chúng ta.” Lãng Ly mở mắt ra, mỉm cười ngọt ngào với anh.

“Ý của em là sao?” Doãn Quang Huy ngừng tay vọc tóc cô.

“Ý của em chính là, đó không phải là nơi chúng ta bắt đầu.”

“Vậy thì chúng ta bắt đầu ở đâu?”

“Không nói cho anh nghe.” Lãng Ly cười thần bí.

“Tại sao?” Doãn Quang Huy bị đả kích lớn.

“Ai mượn lúc trước anh gạt em? Anh giấu em nhiều chuyện như vậy, bây giờ em muốn giấu lại anh, coi như là huê.”

“Ê, lời vậy mà cũng nói được hả? Vợ chồng không phải như chim rừng sao? Tại sao em có thể..... Này! Lãng Ly, em không lẽ phép chút nào, anh còn chưa nói xong, sao em có thể ngủ chứ?”

Cô mới không cần nói với anh. Ai bảo anh uống giấm bấy bạ. còn khiến cô mệt như thế này....

Lãng Ly vui mặt vào trong chăn, thật sự đụng gối là ngủ liền.

Cô nghĩ, bữa bắt mộng quả thật khiến người ta ngủ rất ngon. Hôm nào cô nên mua một cái để treo lên đầu giường của cha....

Bên cạnh Doãn Quang Huy đang phản đối, Lãng Ly từ từ trôi vào mộng đẹp, khoé môi mỉm cười, mang theo một bí mật thầm kín.

20. Chương 20: Ngoại Truyện: Tình Yêu, Cát Cánh

Ngày ấy, Lãng Ly chụp quảng cáo ột trò chơi trên mạng.

Trên mặt cô trang điểm rất đậm so với ngày thường. Long mi giả, tròng mắt màu xanh, son môi thật đỏ, trên đầu còn đội một bộ tóc giả kiểu Bob màu trắng.

Trên người cô mặc một bộ trang phục màu bạch kim theo kiểu thời trang tương lai, bên ngoài khoác một cái áo choàng dài. Thừa dịp giờ cơm trưa không có gì làm, cô đi dạo đến một cửa hàng nho nhỏ gần đó, chờ đến khi ông kính bắt đầu.

Cửa hàng rất nhỏ, bên trong sản phẩm trưng bày toàn là vật phẩm gỏi bán. Hàng hóa rất nhiều nhưng độc đáo, rực rỡ đủ màu, khiến người đi coi hoa cả mắt. Lãng Ly đảo mắt nhìn xung quanh thì nhìn thấy búp bê Nga đặt ở một góc.

Búp bê Nga làm bằng gỗ màu vàng kim, một nhóm gồm mười con tất cả, từ trái sang phải, từ lớn đến nhỏ. Búp bê nhỏ nhất cao khoảng gần bằng móng tay của ngón út, tất cả được vẽ rất tinh xảo, màu sắc trơn bóng, sáng lấp lánh, xem ra thủ công bằng tay.

Lãng Ly với tay muốn lấy, nhưng vì giá tiền quá mắc nên cau mày do dự một giây. Thế là có một bàn tay đàn ông đưa ngang qua mặt của cô, trong nháy mắt, chồng hết mười con búp bê lên với nhau, rồi lấy từ trên kệ trưng bày xuống.

Một bên mắt của Lăng Ly và tầm mắt của người đàn ông bên cạnh giao nhau thì giạt mình rất đổi kinh ngạc.

Cô biết, trang phục lúc này của cô có hơi khoa trương, nhưng người đàn ông bên cạnh cũng không thua kém bao nhiêu.

Trên đầu anh đội một cái mũ làm bằng bong bóng bay, trên người mặc một cái áo vest cũng bằng bong bóng bay. Thậm chí trên lưng còn đeo một thanh kiếm, cũng làm bằng bong bóng bay. Eo của anh đeo một túi đựng dụng cụ làm bóng bay; tay phải cầm một đồng bóng bay, tay trái cầm búp bê Nga mới vừa lấy từ trên kệ xuống.

Kiểu người màu sắc rực rỡ của anh giống như là một nhân vật từ trong truyện cổ tích bước ra, mộng ảo tốt đẹp, thật không chân thật tí nào. Khi Lăng Ly nhìn thấy anh lúc đó, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu chính là, ‘sẽ phá vỡ’.

Phá vỡ?

Cái gì sẽ bị phá vỡ? Là bóng bay trên người của anh? Hay là cảm giác đồng thoai tỏa ra trên người của anh? Ý niệm đột nhiên xuất hiện khiến cô bật cười.

“À? Thật xin lỗi, cô muốn mua búp bê này sao?” Vừa rồi bong bóng bay che lại tầm mắt của anh, cho nên mãi đến khi Lăng Ly chệch mắt nhìn anh, anh mới hậu tri hậu giác phát hiện bên cạnh anh còn có người khác, vội vàng đưa búp bê Nga trong tay ra, hỏi Lăng Ly. Khi anh vừa nhìn thấy cô thì đột nhiên ngăn người ra.

Cái gì? Tóc bạch kim? Mắt xanh lam?

Cách ăn mặc cấp tiến và cảm giác khoa học kỹ thuật, cô bé này giống như là đến từ tương lai vậy. Đây là suy nghĩ đầu tiên khi Doãn Quang Huy nhìn thấy Lăng Ly.

“Không có, tôi không mua.” Ý thức được Doãn Quang Huy đang nói chuyện với cô, Lăng Ly lắc tay.

Không sai, cô thật thích bộ búp bê Nga này, nhưng cô không mua, không thể mua, mắc quá, tương đương với chi phí mấy ngày sinh hoạt của cô.

“Vậy thì tôi đi tính tiền đó.” Xác định một lần nữa là cô không mua, Doãn Quang Huy nói với Lăng Ly

“Ừ.” Lăng Ly trả lời. Thật ra cô có chút không hiểu vì sao anh lại muốn nhấn mạnh một lần nữa. Cô chỉ là một người không quen biết mà thôi, anh cần gì lo lắng đoạt đồ của cô như vậy?

Lâu nay cô không thích trò chuyện với người xa lạ. Nhưng mà ánh mắt của người đàn ông trước mặt thật là trong suốt, thoát nhìn rất trong sáng, rất thoải mái, giảm bớt cảm giác không tự nhiên của cô và người xa lạ.

Lăng Ly tiếp tục đi dạo trong cửa hàng. Doãn Quang Huy cầm búp bê Nga tới quầy tính tiền; Lăng Ly ở lại trong cửa hàng một lát rồi cũng bỏ đi; rồi lại gặp Doãn Quang Huy lần thứ hai ở trước cửa một nhà hàng.

Đây hẳn là tiệc khai trương của nhà hàng. Vì muốn thu hút người qua lại, nên nhà hàng đã mời nghệ sĩ bóng bay đứng trước cửa để phát bóng bay.

Đúng rồi, người đàn ông ăn mặc kiểu như thế này đương nhiên là nghệ sĩ bóng bay rồi.

Lăng Ly từ từ đi đi ngang trước mặt Doãn Quang Huy. Sau lưng có một loạt tiếng bước chân chạy ào ào tới khiến cô ngập ngừng, dừng chân lại.

Nhìn kỹ lại, đó mà cô bé khoảng chừng ba, bốn tuổi, trong tay cầm chùm bóng bay, hấp ta hấp tấp, phấn khởi đang chạy về hướng này, vụt qua mặt cô.

Hình như cô bé muốn cầm chùm bong bóng khoe với mẹ đứng cách đó không xa. Không ngờ còn chưa chạy tới bên cạnh mẹ thì bong bóng đã bị một luồng gió mạnh thổi bay đi.

Bong bóng bay càng ngày càng cao, càng ngày càng nhỏ dần, trong nháy mắt, biến mất ở cuối chân trời. Không biết làm thế nào, cô bé khóc òa lên một tiếng, khóc nhiều tới nỗi tay chân của Lăng Ly cũng bắt đầu cuống lên.

Làm sao đây? Cô có nên đi tới dỗ dành cô bé không? Mẹ của bé cũng nên chạy tới đi chứ?

Lăng Ly còn chưa kịp phản ứng thì Doãn Quang Huy đã nhìn thấy sự kiện vừa rồi, đang từ từ đi tới bên này.

“Anh bóng bay, bong bóng anh cho em bị bay mất tiêu rồi...” Cô bé vừa nhìn thấy Doãn Quang Huy thì nước mắt lưng tròng kể khổ, khóc thút tha thút thít.

“Bóng bay mất tiêu không sao cả. Đừng khóc nữa, anh sẽ làm cho em một cái khác.” Doãn Quang Huy ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu của cô bé, đem một bong bóng khác nhét vào tay của cô bé, lên tiếng dặn dò: “Lần này cầm cho thật chặt nhé, nếu không lại sẽ bay mất đó.”

“Nhưng mà, nhưng...” Có lẽ vừa rồi trơ mắt nhìn bong bóng bay đi, còn chưa kịp hoàn hồn, khóc lên khóc xuống, mặc dù trong tay đã có một bong bóng khác.

Doãn Quang Huy lại xoa xoa đầu của cô bé, kiên nhẫn dỗ dành em.

“Ngoan, đừng khóc! Bong bóng bay rất cao nè, em xem, mặc dù chung ta dùng sợi dây để cột vào tay, nhưng bong bóng vẫn bay cao giống vậy, có đúng không?”

Cô bé chớp chớp mắt, không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Hình như cô bé hiểu chút chút những lời của anh bóng bay nói, nhưng lại không hiểu nhiều lắm. Chỉ là, tạm thời cô bé không còn khóc nữa.

“Tháo dây ra thì bong bóng sẽ bay thật cao, khoảng cách của bầu trời sẽ được thu ngắn lại, rất gần với mặt trời, chắc là bong bóng sẽ rất vui vẻ. Em đừng khóc, em đã làm một chuyện rất tốt mà.”

Doãn Quang Huy tiếp tục an ủi cô bé, mỉm cười dịu dàng với em ấy. Đến lúc này, Lăng Ly mới chợt phát hiện, thì ra lúc Doãn Quang Huy cười, trên má hiện ra cái lúm đồng tiền nhân nhật...

“Thật sao? Bong bóng sẽ vui lắm hả?” Cô bé suy nghĩ một lát, có chút nghi ngờ.

“Đúng vậy! Bay đến một nơi rất cao, bong bóng không những thật vui vẻ mà còn có thể nhặt được một thiên sứ nhỏ bé ở trong bầu trời, vô cùng hạnh phúc.” Doãn Quang Huy thường xuyên chung đụng với nhiều em nhỏ tuổi tác khác nhau, cho nên hình như anh có vài cách đối phó rất hữu hiệu với em bé này, nói y như thật.

“Thật hả? Vậy để em đi nói với mẹ! Bái bai anh bóng bay!” Trong chớp mắt, ánh mắt cô bé sáng lên, nhanh như một làn khói, vui vẻ chạy đi.

Doãn Quang Huy đứng dậy, phát hiện Lăng Ly vẫn còn đứng ở chỗ này, trong mắt như có điều gì suy nghĩ.

Thoáng cái anh đã nhận ra Lăng Ly là cô gái mà anh vừa mới gặp trong cửa hàng, đi đến trước mặt cô, thuận tay chọn ra một cái bong bóng, đưa cho cô một cái bóng bay.

“Cái này cho cô.” Doãn Quang Huy cười cười, đưa bong bóng trong tay cho Lăng Ly. Anh chọn một quả bong bóng bay màu vàng cho cô, màu sắc rất giống búp bê Nga kia.

“Hả?” Lăng ly đang thất thần, dĩ nhiên bị hành động của Doãn Quang Huy làm cho hết hồn. “Không, tôi không cần, tôi không cần.” *diendan* *duyniem* Mặc dù cô không ghét bóng bay, nhưng cũng không biết lấy để làm gì.

Vừa mới nghe Doãn Quang Huy nói, cô đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ, mẹ cô cũng thường hay nói, trên trời có rất nhiều thiên sứ.

Cô biết, đây chỉ là lời nói dụ dỗ con nít. Chỉ là có nhiều khi, cô rất muốn tin những vào hư cấu tốt đẹp này...

Không mua, không cần, không cần...

Trong một thời gian ngắn, cô bé này đã liên tiếp nói ba lần ‘không’ với anh.

Hình như cô có thói quen cự tuyệt người khác. Chỉ là ánh mắt của cô nhìn thấy bong bóng trong tay của anh y hệt như ánh mắt của mấy đứa trẻ nhìn thấy những cái này, rất cẩn thận dè dặt, rất háo hức, rất khát khao....

“Không cần nói nhiều, thả dây ra đi, đưa bóng bay tới cho những thiên thần nhỏ.”

Bởi vì ánh mắt của cô rất trẻ con, Doãn Quang Huy rất tự nhiên, dùng cách đối đáp với con nít mà trả lời cô.

Lăng Ly sững sờ, không biết tại sao và lúc nào cô đã nhận lấy bong bóng, rồi lững thững bỏ đi một đoạn xa.

Đợi đến khi cô chợt tỉnh lại, thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Doãn Quang Huy đứng trước cửa nhà hàng nữa. Lăng Ly ngạc nhiên nhìn bóng bay trong tay, những lời Doãn Quang Huy vừa nói ra, ãng từ từ lên men trong lòng cô.

“... Mặc dù chúng ta cột bóng bay vào cổ tay, nhưng bóng bay vẫn bay rất cao, có phải không?”

“Buông sợi dây ra thì bong bóng sẽ bay thật cao, khoảng cách của bầu trời sẽ được thu ngắn lại, rất gần với mặt trời...”

Bay rất cao..... khoảng cách của bầu trời sẽ được thu ngắn lại.... rất gần với mặt trời.... tháo dây ra.....

Giọng nói của Doãn Quang Huy không ngừng vang lên ở bên tia của cô, giống như bị thôi miên, Lăng Ly buông tay thả sợi dây ra, ngược đầu nhìn bóng bay màu vàng kia từ từ biến thành chấm đen nhỏ rồi biến mất trong đám mây.

Từ lúc chào đời cho đến nay, đây là lần đầu tiên cô có ý nghĩ muốn phản nghịch, buông tay cái gọi là sợi dây tình thân, để nó bay cao lên tận bầu trời.

Mấy tuần lễ sau, Lăng Ly đang ở lân cận nhà hàng vườn hoa thì gặp Doãn Quang Huy một lần nữa.

“Anh bóng bay!”

Anh vẫn mặc bộ đồ nghệ sĩ bóng bay, vẫn là ‘anh bóng bay’ trong miệng của bọn nhỏ.

Không biết có một động lực nào đó từ đâu nảy sinh, khiến Lăng Ly bắt đầu lặng lẽ rình rập theo dõi anh. Sau mấy tuần lễ quan sát, lấy hết can đảm, nơm nớp lo sợ mở lời với anh.....

“Xin hỏi, anh có thể kết hôn với tôi hay không?”

Dùng hết tất cả sự phản loạn từ trước tới giờ, cô hướng về phía Quang Huy bước tới.

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-dien-kich-qua-gioi>